

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ АБСОЛЮТНО СИГУРЕН

Превод от английски: Таня Найденова, 1998

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

В живота на Хари Стратън Тревилиън имаше малко сигурни неща, но през последния месец той бе абсолютно уверен в едно — желаше Моли Абъруик. Тази вечер възнамеряваше да я помоли да стане негова любовница. За Хари това решение бе от първостепенна важност.

За него всички решения бяха такива.

Изречението, с което започваше последната му книга, можеше да послужи за мото в живота му: *Абсолютната сигурност е най-голямата от всички илюзии.*

Той прилагаше този принцип като неизменно правило в работата си и в личния си живот. Човек имаше само една сигурна защита срещу илюзиите и това бе предпазливостта. Хари подхождаше към всичко много, много внимателно и това бе станало негова втора природа. Миналото му, както и настоящата му работа показваха, че възприема света, както казваха някои, с определена доза цинизъм. Самият той го определяше като разумен скептицизъм, но резултатът бе същият. Хубавото бе, че рядко се лъжеше за каквото и да било, а лошото — че хората го смятаха за студенокръвен и безчувствен. Това обаче не го тревожеше.

С необичайно упорство и постоянство Хари изискваше солидни доказателства във всеки аспект от живота си и винаги прилагаше логически подход към всичко. Понякога обаче методичният му ум сякаш пропускаше обичайните закономерни стъпки и изпадале в една необяснима проницателност, толкова осезателна, че понякога го плашеше. Наистина го плашеше. Защото той знаеше, че е много по-добър в мисленето, отколкото в изразяването на чувства.

По този начин — бавно и предпазливо — бе достигнал до решението да започне любовна авантюра с Моли. Нямаше намерение да прави същата грешка като с предишната си годеница. Нямаше намерение да се обвързва с друга жена в отчаян опит да намери отговор на някои тъмни и неясни въпроси за себе си, които не можеше,

а и не искаше да облече в думи. Този път щеше да настоява само за секс и неангажиращи отношения.

— Това ли е всичко, Хари?

Хари хвърли поглед към икономката си, която работеше при него на половин работен ден. Джини Рендъл, пълничка, приятна жена на около четиридесет и пет години, се суетеше от другата страна на дългия гранитен барплот, разделящ кухнята от всекидневната.

— Да, благодаря, Джини — отвърна Хари. — Между другото, храната беше чудесна.

Моли Абъруик, седнала на черния кожен диван до стъклената преградна стена, се усмихна топло на Джини.

— Наистина, храната беше фантастична.

Лицето на икономката грейна от удоволствие.

— Благодаря, мис Абъруик. Чаят е готов, доктор Тревилиън. Сигурен ли сте, че не искате аз да ви го сервирам?

— Благодаря, сам ще се оправя — отвърна Хари.

— Е, добре, лека нощ тогава.

Джини заобиколи барплота и се отправи с клатушкаща се походка към облицованото със зелен мрамор антре.

Хари зачака с напълно необичайно за него нетърпение Джини да облече пуловера си и да извади от вградения шкаф чантичката си. Найсетне жената излезе и затвори входната врата след себе си.

В стаята се възцари неловка тишина.

Хари се замисли над факта, че изпитваше такова вълнение. Не се бе чувствал така от дълго време. Дори не можеше да си спомни кога за последен път бе изживявал подобни трепети. Без съмнение, някога в ранната си младост. Сега бе на тридесет и шест години, но през последните осем от тях се чувстваше много, много стар.

— Ще донеса чая.

Моли само безмълвно кимна.

Бе изключил и двата си телефона, нещо нечувано, направо невъзможно за човек като него. Джини направо се изуми, когато разбра. Наистина Хари понякога изключваше вечер линията, която използваше за деловата си работа, но никога другия телефон, известен само на най-близките му роднини.

Той стана и се приближи до барплота. Взе подноса, върху който имаше чайник и две чаши. Беше поръчал от най-скъпия порцелан, след

като предварително проучи предпочитанията на Моли. Знаеше, че тя обича чая си без захар и без мляко. Искаше да бъде точен и в най-незначителните подробности.

Докато носеше подноса към стъклената маса пред дивана, скрито я огледа. Младата жена съвсем определено се вълнуваше, макар че се опитваше да не го показва. Можеше почти осезателно да почувства напрежението, прииждащо към него на леки вълни. Това усили собственото му вълнение.

Моли седеше някак сковано, насочила привидно цялото си внимание надолу към светлините на „Пайк плейс маркет“ и ширналия се зад него огромен, потънал в мрак залив Елиът. Тук, на северозапад, бе лято и дните изглеждаха безкрайно дълги, но сега минаваше десет часа и нощта най-сетне бе настъпила. Заедно с нея се бе появила възможността Хари да започне любовна авантюра със своята работодателка.

Не за пръв път Моли се любуваше на изгледа от неговия апартамент, намиращ се на двадесет и петия етаж, защото през последния месец често бе идвала тук по работа. Но сега за пръв път виждаше светлините на града през нощта.

— Оттук се открива невероятна гледка — отбеляза тя, докато Хари поставяше подноса с чая на масичката.

— И на мен ми харесва.

Той седна на дивана до нея и посегна към чайника. Хвърляйки ѝ незабелязано поглед, забеляза, че тя се усмихва. Прие това като добър знак.

Моли имаше много изразително лице. Можеше да я наблюдава с часове, без да му омръзне. Извитите ѝ вежди му напомняха за птица в полет. С този израз всъщност можеше да се опише и нейният характер. Мъжът, който би искал да я притежава, трябваше да бъде много бърз и съобразителен. Хари считаше, че притежава и двете качества.

Тази вечер Моли бе облечена делово, в тревистозелен костюм от късо сако и панталон. Носеше леки, семпли обувки. Хари никога преди не бе обръщал внимание на женските крака, но сега неочаквано бе очарован от нейните. Бяха чудесно оформени, с деликатни глезени. Всичко в Моли бе деликатно, меко, женствено. Стройното ѝ, дори малко слабо, но в никакъв случай не суховато тяло излъчваше здраве и енергия.

Самият той бе в отлично здраве. Имаше котешки рефлекс и се чувстваше свръхвъзбуден, когато Моли бе наблизко.

Тялото на Моли притежаваше някои много съблазнителни закръглениости. Сакото на костюма само отчасти прикриваше високи стегнати гърди, които чудесно биха се побрали в шепата му. Гънките на панталона не можеха да прикрият нежно заоблените ѝ бедра.

Въпреки че намираше тялото ѝ много възбуждащо, тъкмо изразителното лице на Моли привличаше като магнит вниманието му. Моли притежаваше нестандартна, природна красота. Тази жена беше уникална. Специална. Различна.

В зелените ѝ очи Хари съзираше необикновена интелигентност и ум, а тези качества той много ценеше. Решително изрязаните високи скули издаваха сила на духа и твърд характер. Този ефект се подсилваше от късата медно кестенява коса, която на гъсти къдрици обграждаше лицето ѝ. Прическата много ѝ отиваше и подчертаваше леко дръпнатите ѝ очи.

Внезапно му хрумна, че с очи като нейните тя лесно би могла да си изкарва прехраната като гадателка по панаирите. Щеше да ѝ бъде съвсем лесно да убеди всекиго, че е в състояние да погледне в миналото, настоящето или бъдещето му. Осъзнавайки този факт, Хари се сепна и си каза, че трябва да бъде изключително внимателен. Последното нещо, от което се нуждаеше, бе жена, която можеше да прониква дълбоко в душата му. Този път водеше до лудостта.

В продължение на няколко секунди той сериозно се замисли дали е разумно да се обвързва с жена, чийто поглед притежаваше такава смуцаваща проникателност. Не бе способен да поддържа добри отношения с жени, които имаха склонност да проникват в психиката му. Печалният завършек на връзката с бившата му годеница го доказваше. От друга страна, нямаше търпение да се занимава с лекомислени жени.

Моли му се усмихна, в очите ѝ се четеше въпрос. Хари си пое дълбоко дъх и прати малодушието си по дяволите. Каза си, че този път всичко ще бъде наред. Моли беше делова жена, а не психоаналитик. Тя без съмнение ще приеме предложението му спокойно и разумно. Едва ли би изпитала желание да разкъсва душата му на части и да го анализира.

— Искам да обсъдя нещо с теб — Хари наля чай в чашата ѝ, изпълнен с решителност.

— Да? — Моли се сепна леко, сви ръката си в юмрук, а очите ѝ заблестяха. — Точно навреме, така си и знаех.

Хари вдигна сепнато поглед.

— Знаела си?

Тя се усмихна и вдигна чашата си.

— Вече е време, ако нямаш нищо против.

Ентузиазмът в една жена съвсем не е лошо нещо, помисли си Хари.

— О, не. Нямам нищо против. Просто не бях разбрал, че и ти мислиш за същото.

— Знаеш какво казват хората — че великите умове мислят по един и същ начин.

— Да — усмихна се Хари.

— Когато ме покани на вечеря, разбрах, че случаят е специален, а не обикновена работна консултация.

— Точно така.

— Разбрах, че най-накрая си взел решение.

— Всъщност, да — той я погледна косо. — Обмислях нещата дълго време.

— Естествено. През последните няколко седмици научих едно сигурно нещо за теб, а именно, че всичко обмисляш много внимателно. Все пак си стигнал до заключението, че предложението на Дънкан Брокуей си заслужава да се финансира. Време беше.

Хари примигна недоумяващо.

— Предложението на Брокуей?

Очите на Моли искряха от задоволство.

— Знаех си, че ще го одобриш. Просто чувствах, че е така. Предложението е толкова оригинално, толкова интригуващо. А потенциалните възможности са неограничени.

Хари присви очи.

— Поканата ми няма нищо общо с предложението на Брокуей. Исках да говоря с теб по друг въпрос.

Вълнението в гласа ѝ леко намаля.

— Но поне си го прегледал, нали?

— Да, прегледах го. Но не е добро. По-късно можем да се върнем към подробностите, ако желаяш. Точно сега искам да поговоря с теб за нещо по-важно.

Моли изглеждаше искрено изненадана.

— Какво може да е по-важно от проекта на Брокуей?

С изключително внимание Хари остави чашата си на масичката.

— Нашата връзка.

— Нашата какво?

— Мисля, че ме чу добре.

Моли постави с трясък чашката в чинийката.

— Това вече е прекалено!

Хари замръзна на мястото си.

— Какво има?

— Имаш нахалството да ме питаш какво има? След като ми каза, че няма да одобриш предложението на Дънкан?

— Моли, опитвам се да водя разумен разговор с теб. Обаче, както изглежда, не се получава. Сега, за нашата връзка...

— *Нашата връзка ли?* — избухна Моли. — Ще ти кажа за нашата връзка. Тя е пълен, абсолютен провал.

— Не бях разбрал, че досега сме имали такава.

— Със сигурност имахме. Но всичко свърши тук и сега. Сега! Тази вечер. Отказвам се да плащам за услугите ти като консултант, Хари Тревилиън. Досега не съм получила нищо за парите си.

— Изглежда тук има някакво недоразумение.

— Точно така — очите ѝ изпуснаха гневни искри. — Помислих си, че ме покани на вечеря тази вечер, за да ми съобщиш, че одобряваш предложението на Дънкан Брокуей.

— Защо, за Бога, бих те поканил на вечеря, само за да ти кажа, че това предложение е пълна безсмислица?

— Не е така!

— Така е.

Хари не бе свикнал мнението му да се поставя под съмнение. В края на краищата той бе един от най-добрите специалисти в своята област.

— Според теб всяко предложение, което постъпи във фондацията „Абъруик“, е безсмислено!

— Не, не всяко — той предпочиташе точността пред обобщенията. — Някои от тях са просто псевдонаука. Виж, Моли, опитвам се да обсъдя с теб нещо съвсем различно.

— Предполагам, нашата връзка, както сам каза. Е, тя просто приключи, доктор Тревилиън. Това беше твоята последна възможност. Уволнен си.

Хари се запита дали случайно не е попаднал в някаква паралелна вселена. Нещата изобщо не вървяха така, както ги бе планирал:

Той бе взел решението си спрямо Моли след прецизно обмисляне. Наистина, още от самото начало я бе пожелал, но не се остави да бъде заслепен от физическото желание. Като имаше предвид опита си в миналото и годеежа си преди година, бе обмислил много сериозно бъдещия си сексуален живот. Беше достигнал до заключението, че знае точно какво иска и очаква от една жена. Искаше връзка с някоя, която нямаше да изисква постоянното му внимание. Да не приема като смъртна обида факта, че през по-голямата част от времето е напълно отдаден на проучванията си. Жена, която не би имала нищо против, ако той се заключеше в офиса, за да работи върху някоя книга или изследване. Жена, която би приемала с толерантност изискванията на личния му живот. Най-много от всичко искаше връзка с жена, която нямаше да задава въпроси и да анализира настроенията му или да настоява той да отиде на психотерапия заради тях.

Моли Абъруик изглежда отговаряше на всички тези условия. Тя беше на двадесет и девет години, занимаваше се с предприемачество и правеше успешна кариера. Хари знаеше, че съвсем сама бе отгледала по-малката си сестра след ранната смърт на майка им. Баща им беше гений, но както обикновено става с хора като него, бе напълно отдаден на творчеството си, а не на децата си. Моли не бе никакво крехко цвете, напротив — бе силна и издръжлива натура, би устояла на всякакви бури, дори и на тези, които от време на време опустошаваха меланхоличната му душа.

Като собственичка на „Абъруик тий енд спайс къмпани“^[1] Моли бе доказала способността си да оцелява и преуспява в жестоката конкуренция на малкия бизнес. В допълнение към това, че сама управляваше магазина си, тя беше и единствената попечителка на фондация „Абъруик“, благотворителен тръст, основан от баща ѝ Джаспър Абъруик. Изобретенията на Джаспър бяха истинският

източник на богатството на семейство Абъруик. Именно работата на тръста срещна Моли с Хари преди месец.

— Ти всъщност нямаш предвид това. Не искаш да ме уволниш — каза Хари.

— Това е единственото, което мога да направя — отвърна остро тя. — Изобщо няма смисъл да продължаваме работата си заедно. Просто нищо не се получава.

— Какво точно очакваш от мен?

Моли вдигна раздражено ръце.

— Мислех си, че ще ми помагаш. Че ще се отнасяш положително и с чувство за отговорност спрямо предложенията към мен. Не искам да те обидя, но да те чакам да одобриш някое предложение е все едно да чакам второто пришествие.

— Не възприемам нещата, ръководейки се от чувства. Винаги прилагам хладнокръвен и разумен подход към всичко. Нали ме нае точно заради това?

— Ти си не само хладнокръвен, но проявяваш и безсмислено упорство — Моли склочи ръце на гърба си започна да крачи ядосано напред-назад. — Съвместното ни сътрудничество бе пълна загуба на време.

Хари я наблюдаваше очарован. Тя цялата излъчваше обида и гняв. Тези чувства би трябвало да го разтревожат, но изглежда тъкмо те правеха забележителното й лице още по-красиво. *Забележително.* При тази мисъл Хари се намръщи.

— Предполагам, че имаш труден характер — Моли му хвърли поглед, изпълнен с ярост. — Но не си мислех, че ще се окажеш направо невъзможен!

Определено забележителна, реши Хари. Не можеше да си спомни последния път, когато някоя жена бе приковавала така изцяло вниманието му. Думата „забележителен“ той използваше в съвсем друг смисъл. Дискусията върху разсъжденията на Лайбниц по въпроса за висшата математика беше забележителна. Планът на Чарлз Бабидж за аналитичен двигател бе забележителен. Разделът в изследванията на Буул в символичната логика бе забележителен.

Тази вечер Хари разбра без сянка от съмнение, че трябва да прибави и Моли Абъруик към списъка на всички тези неща, които

можеха да ангажират трайно вниманието му. Въпреки че изпитваше несъмнено плътско желание към Моли, тази мисъл го смути дълбоко.

— Виж, съжалявам, задето мислиш, че съм с труден характер — започна Хари.

— Не труден. Невъзможен!

Той се покашля леко.

— Не мислиш ли, че прекалено пристрастно оценяваш професионалните ми решения?

— Да характеризираш предложението на Дънкан Брокуей като фалшиво и измамно, ето това е прекалено пристрастен начин да оцениш бедния Дънкан.

— Забрави за това предложение. Само свърших това, за което ми плащаш, Моли.

— Така ли? В такъв случай ти ми излизаш доста скъпо удоволствие, Тревилиън.

— Не, съвсем не. Ти реагираш прекалено остро.

— Реагирам прекалено остро? Прекалено остро?! — Моли достигна барплота, обърна се и закрачи възбудено към отсрещната стена. — Признавам, че ми дойде до гуша. Ако предпочиташ да смяташ, че реагирам прекалено остро, добре. Но това не променя нищо. Връзката между нас не се получи така, както си бях представяла. Какво разочарование и загуба на време!

— Ние всъщност нямаме връзка — отвърна през зъби Хари. — Нашето сътрудничество е чисто делово.

— То вече не съществува!

Хари почувства как го връхлитат тъмните обезпокоителни усещания от миналото му. Може би трябваше да благодари на щастливата си звезда, че се отърва твърде леко. Явно връзката му с Моли никога нямаше да се получи. Но вместо да изпита облекчение, бе завладян от отчаяние. Спомни си деня, когато Моли за пръв път прекрачи прага на кабинета му и заяви, че иска да го наеме като консултант във фондацията „Абъруик“. Компанията помагаше на обещаващи изобретатели, които не бяха в състояние да финансират проектите си. Джаспър Абъруик бе познавал твърде добре проблемите, с които постоянно се сблъскваха тези хора. Самият той и брат му Джулиъс бяха работили почти през целия си живот с огромни финансови затруднения. Едва преди четири години, когато Джаспър

успя да патентова ново поколение индустриални роботи, нещата коренно се промениха. Обаче той не бе могъл да се порадва на новопридобитото си богатство. Двамата с Джулиъс загинаха преди две години, докато експериментираха с най-новото си изобретение, един нов вид самолет.

Бе минала цяла година, докато фондация „Абъруик“ стъпи на крака. Моли бе инвестирала много умело парите и сега с нетърпение искаше да използва печалбите така, както бе искал баща ѝ.

Като единствен управител във фирмата от нея се изискваше да разрешава многобройни и разнообразни проблеми. Вече бе свикнала да се справя с повечето от тях, особено онези, свързани с финансови решения. За разлика от баща си Моли не беше инженер или учен, а истинска делова жена. Да се оценят качествата на проектите, предложени за финансиране, изискваше разумен подход, съобразен с най-последните постижения на науката и техниката. В допълнение бе нужна оценка на перспективите за бъдещото им приложение. Такава можеше да бъде направена само от опитен и аналитичен ум. Фондация „Абъруик“ се нуждаеше от услугите на експерт, който можеше да оцени даден проект не толкова въз основа на незабавното му приложение, колкото с оглед на по-далечното бъдеще. Освен всичко това на Моли ѝ трябваше човек, който можеше веднага да надуши мошениците и псевдоизобретателите, кръжащи като акули около фондации като нейната.

Хари признаваше, че тя притежава редица забележителни качества, но в същото време му беше ясно, че ѝ липсват стабилни технически познания. Моли разполагаше с половин милион долара на година за перспективни изобретатели и имаше нужда от помощ. По-точно, имаше нужда от Хари Стратън Тревилиън.

До този момент Хари бе проучил над сто предложения. Не одобри нито едно. Беше огорчен, че не е забелязал колко нетърпелива е станала Моли през последните няколко седмици. Явно вниманието му е било заето с други неща. Бе изпитал интерес към нея още от момента, когато му бе насрочила интервю за бъдещата му работа. Той я познаваше и преди това, разбира се, но само по име. Семейство Абъруик бяха подпомогнали мнозина ексцентрични, но несъмнено талантиливи изобретатели през последните години.

Името Абъруик бе доста известно в бизнес средите. То бе свързано с разработката и внедряването на различни машинни инструменти, компоненти за контролно измерителни системи, а през последните години — и на изобретения в областта на роботиката.

Като специалист в не толкова известната област история и философия на науката, Хари бе имал възможността да научи някои неща за приноса на Абъруик в технологията. Историята на семейството датираше още от колониални времена. Един представител на семейство Абъруик от онова време бе направил значителни подобрения в печатащата преса. Именно това изобретение бе дало възможност да се удвои тиражът на някои вестници, печатащи бурни памфлети, благодарение на които се бе оформила революционна обществена нагласа в американските колонии.

През седемдесетте години на деветнадесети век друг Абъруик бе постигнал огромен успех, повишавайки функционалността на парния двигател. В резултат се бе повишила ефикасността на железопътната система в страната, което на свой ред бе повлияло върху развитието на западните райони на Съединените щати.

В края на 30-те години на двадесетия век друг един Абъруик бе изобретил контролен механизъм, който бе направил още по-продуктивни поточните линии във военните заводи. Този факт пък бе дал възможност по време на войната да се увеличи производството на танкове и самолети.

И така нататък. Името Абъруик постоянно бе проблясвало тук-там в историята на американските изобретения. Наистина, не толкова ярко като нечии други и човек рядко го забелязваше. Но Хари бе направил кариера тъкмо защото спираше вниманието си на такива почти незабележими факти. Изобретенията даваха облик на историята, и обратно. Той често бе изучавал различните начини и пътища, по които тези две категории се смесваха и си влияеха взаимно. Изнасяше лекции на тази тема в различни университети и колежи. Пишеше книги, които се смятаха за класика в областта на историята на науката. И някак неусетно бе придобил непогрешим усет към мошениците.

Наблюдавайки разгневената Моли, той се намръщи. Тревожеше го това, че все още търсеше повод да започне връзка с нея. При това положение един интелигентен мъж би трябвало да се отдръпне, а той определено бе интелигентен.

— Нека да погледнем на нещата реалистично, Моли. Уволнението ми би било изключително глупава постъпка от твоя страна. И двамата знаем това.

Моли се обърна рязко, на лицето ѝ бе изписано удивление и гняв.

— Не смей да ме наричаш глупачка!

— Не съм те нарекъл така. Казах просто, че ще е глупаво да приключим с деловите си отношения. Ти имаш нужда от мен.

— Вече започвам да изпитвам сериозни съмнения в това — насочи към него обвинително пръст тя. — Предполага се, че трябва да ми даваш съвети, но до този момент всичките ти решения могат да се съберат в една-единствена дума — не.

— Моли...

— Не е кой знае какво да кажеш „не“, доктор Тревилиън. Обзалагам се, че мога да намеря много хора, които са способни на това. Някои от тях вероятно ще ми поискат много по-малък хонорар от твоя.

— Но дали тези хора ще кажат „да“, когато трябва? — попита тихо той.

— Съгласна съм, че от време на време някой новак може да сбърка и че мога да спонсорирам хора, крито не заслужават — Моли махна небрежно с ръка, като че ли изключвайки подобна възможност. — Знаеш какво казват французите при такива случаи — не можеш да направиш омлет, без да счупиш няколко яйца.

— И ти смяташ, че можеш да намериш друг специалист тук, в Сиатъл, който притежава достатъчно научни познания, за да бъде твой съветник?

Тя му хвърли пълен с негодувание поглед.

— Не виждам защо бих имала затруднения да намеря някого, който би вършил тази работа!

Хари с учудване осъзна, че в гърдите му се надига гняв, и бързо потисна това чувство. Нямахше да ѝ позволи да го изкара от търпение.

— Можеш да опиташ, разбира се — промълви с равен глас.

Моли сви устни в недоволна гримаса. Започна да потропва нервно по пода с върха на обувката си, гледайки го с растящо раздражение. И двамата знаеха, че възможността да намери друг съветник с необходимите знания и квалификация бе почти нулева.

— По дяволите!

Хари разбра, че започва да печели битката.

— Ще трябва да бъдеш търпелива, Моли.

— Аз съм единственият попечител във фондацията. Мога да бъда толкова търпелива, колкото сама пожелаая.

— Този спор започва да излиза от добрия тон.

— Да, така е, нали? — оживи се Моли. — И знаеш ли какво? Чувствам се дори много добре. През последните дни изпитвам страшно желание да ви кажа някои нещица, доктор Тревилиън!

— Хари е достатъчно.

Тя се усмихна тъжно.

— О, не, изобщо не мога да си помисля да те наричам просто Хари. Хари изобщо не ти подхожда, доктор Хари Стратън Тревилиън, доктор на философските науки, автор, лектор и известен специалист по въпросите на научните измами и фалшификации — с отривист жест Моли посочи с ръка към трите копия на последната му книга, който стояха на най-близкия рафт. — Ти си твърде надут и арогантен, за да те наричам просто Хари.

До ушите му достигна слаб, необичаен звук. Когато сведе поглед, осъзна, че потропва нервно с пръст по страничната облегалка на дивана. С усилие на волята си наложи да спре. Глупаво беше дори да си помисли да започне връзка с тази жена. И без нея си имаше достатъчно проблеми. Но самата мисъл да не я види повече предизвика в съзнанието му образа на стъклен мост над дълбока пропаст. Тази ужасяваща картина Хари виждаше в съзнанието си не за пръв път. С върховни усилия на волята и самообладанието си я върна в тъмните сенки на подсъзнанието си.

— Защо не седнеш, Моли? — каза той, решен на всяка цена да овладее ситуацията. — Ти си делова жена, затова нека обсъдим въпроса по делови начин.

— Няма какво да обсъждаме. Ти каза „не“ на предложението на Дънкан Брокуей и на молбата му за спонсориране. А твоето мнение е изглежда единственото, което важи тук.

— Отказах тази молба, защото предложението е очевидна измама. Това е явен опит да се оцети фондация „Абъруик“ с двадесет хиляди долара.

Моли скръсти ръце на гърдите си и хвърли към него предизвикателен поглед.

— И ти наистина вярваш в това?

— Да.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Абсолютно убеден? — продължи тя с измамно мек тон.

— Да.

— Сигурно е хубаво да бъдеш толкова уверен в себе си — Хари не отговори на предизвикателството. За миг се възцари тишина. — Предложението на Дънкан наистина ми хареса — обади се Моли след малко, хвърляйки му бърз изпитателен поглед, като че ли дебнеше негова моментна слабост или объркване.

— Грещиш.

— И изобщо няма надежда?

— Никаква.

— Дори някаква минимална възможност Брокуей да е попаднал на някаква фундаментално нова идея?

— Не. Ако непременно искаш потвърждение на казаното от мен, мога да изпратя предложението на един мой приятел от Вашингтонския университет, специалист по енергийни ресурси. Но той ще ти каже това, което вече знаеш от мен. Няма нито едно истинско научно основание в теорията на Брокуей да се извлече енергия от лунната светлина, което да е поне минимално сравнимо с методите за използването на слънчевата енергия. Технологията, която той предлага, не съществува, а теорията му е истинска техническа безсмислица!

Гневът в погледа на Моли постепенно се стопи.

— Техническа безсмислица? Наистина ли мислиш така?

— Да, така мисля — Хари направо бе смаян от внезапната промяна в настроението ѝ. — За съжаление множеството предложения могат да бъдат охарактеризирани по този начин. Запази парите на фондацията за някой, който ги заслужава, Моли. Този Дънкан Брокуей просто иска да те измами.

Моли въздъхна примирено и се отпусна на дивана.

— Добре, предавам се. Съжалявам, че си изпуснах нервите. Започва да ми идва много, Хари. Имам да върша толкова много неща. Не мога да прекарвам цялото си време в спорове с теб.

Бурята беше отминала. Хари не бе сигурен дали най-сетне да не изпусне въздишка на облекчение.

— Да бъдеш попечител на фондацията отнема много време.

— Но планът на Брокуей изглеждаше просто чудесен — продължи тъжно Моли. — Просто си помисли — батерия, която може да генерира енергия от лунната светлина!

— Измамниците не са чудесни, Моли. Те просто притежават невероятно нахалство — Хари й хвърли замислен поглед — ... и чар.

Моли се намръщи.

— Добре, Дънкан Брокуей наистина ми хареса, изглеждаше толкова ентузиазирани и искрени, когато го повиках на интервю.

— Не се и съмнявам — значи копелето се бе опитало да я залъже със сладки приказки и да я принуди да му даде парите. Изобщо не бе изненадан, но въпреки това му стана неприятно. — Брокуей много ентузиазирани и искрено искаше да измъкне двадесет хиляди долара от фондацията.

— Но това не е честно! — възрази Моли. — Дънкан е изобретател, а не някакъв мошеник. Мечтател, който иска мечтите му да се осъществят. В моя род е имало много такива хора, Хари. Фондация „Абъруик“ е основана, за да ги подпомага.

— Но ти сама ми каза, че целта на фондацията е да спонсорира изобретатели, които не могат да разчитат на подкрепата на правителството или големите корпорации.

— Вярвам, че Дънкан Брокуей е сериозен изобретател — Моли с елегантен жест сви рамене. — Може би този негов проект им се е сторил някак нереален. Това не е необичайно отношение към един изобретател.

— Освен това изглежда добър човек — промърмори подвеждащо Хари.

— Да, така е.

— Моли, познавам добре мошениците, можеш да си сигурна в това. Нае ме да ги отстранявам от пътя ти, забрави ли?

— Наех те да ми помагаш да избирам най-добрите предложения и онези кандидати, които представят перспективни нови идеи и проекти.

— И да изобличавам мошениците.

— Добре, добре. Печелиш. Както винаги.

— Това не е битка, Моли — отвърна уморено Хари. — Просто се опитвам да си върша работата.

— Разбира се.

— Знам, че много искаш да подпомогнеш някого, но сигурен съм, ще имаш предостатъчно други възможности.

— Вече започвам да се съмнявам в това.

— Не бих те посъветвал да действаш прибързано. Да се изберат подходящите кандидати отнема време. Това трябва да се направи внимателно, след подробна преценка — „по същия начин един мъж трябва да си избира любовница“, добави мислено Хари.

— А-ха — Моли обхвана с поглед претъпканите рафтове с книги, които покриваха две от стените на огромната всекидневна. — От колко време се занимаваш с такава работа?

— Официално ли? От около шест години — Хари се намръщи, тъй като тя внезапно бе сменила темата. — Защо?

— Просто съм любопитна — тя го дари с най-невинната си усмивка. — Трябва да призная, че това е една твърде необичайна кариера. Малцина са тези, които се занимават с откриването и разобличаването на мошеници, кандидатстващи за спонсориране. Как започна да се занимаваш с това?

Той се запита накъде биеше Моли.

— Преди няколко години един мой познат, който проверяваше някои научни проекти, се усъмнил в резултатите от някои опити. Помоли ме да проверя методите, които използваше ученият. Така и направих. Веднага стана ясно, че резултатите от експериментите са били фалшифицирани.

— Веднага станало ясно? — очите ѝ се разшириха. — Разбрал си веднага, че е измамник?

— Да.

— И просто така? — Моли щракна с пръсти.

Хари нямаше желание да се впуска в подробни обяснения как бе открил чудесно изпипаната фалшификация.

— Нека просто приемем, че имам шесто чувство за тези неща.

— Шесто чувство ли? — заинтригувана, тя се приведе леко напред. — Искаш да кажеш, че си екстрасенс или нещо подобно?

— По дяволите, не! — Хари сграбчи чайника и си наля още чай. С удовлетворение забеляза, че само една малка капка от течността бе

капнала върху стъклената маса. Както винаги самообладанието му беше отлично и ръцете му не трепереха. — Това, което предполагаш, е наистина странно. Приличам ли ти на човек, който би твърдял, че притежава такива способности?

Моли се отпусна назад и се облегна на дивана. В очите ѝ се появи замислено изражение.

— Съжалявам. Не исках да те обидя.

— Аз изучавам историята и философията на науката — добави той, възприемайки сериозен тон.

— Знам това.

— В допълнение към моя докторат в тази област имам дипломи по математика, инженерни науки и философия.

— О! — Моли примигна няколко пъти с дългите си ресници.

Хари ядно скръцна със зъби.

— Познанията ми дават един вид интуиция, която липсва на тези, които са специализирали само в една област.

— А, да. Интуиция.

— Точно така. И както казвах...

— Преди да бъдеш прекъснат толкова грубо — измърмори тя.

— Да отговоря на въпроса ти, свързан с кариерата ми — продължи той с твърд тон. — Един случай, по който трябва да дам мнението си като консултант, води до друг. Всяка година се заемам с няколко такива случая, при условие че не пречат на моята изследователска работа и на книгите, които пиша.

— Значи за теб са по-важни изследователската работа и писането?

— Абсолютно.

Моли подпря лакът на страничната облегалка на дивана и подпря брадичка на дланта си.

— И защо тогава се съгласи да работиш за мен? Сигурна съм, че не съм в състояние да ти плащам дори част от това, което би получил, ако сключиш договор с правителството или някоя голяма корпорация.

— Така е.

— Защо тогава си губиш времето да бъдеш консултант на малката незначителна фондация „Абъруик“?

— Защото имаш желание да вършиш това, което правителството и корпорациите не искат.

Тя изви леко глава на една страна.

— И кое е то?

— Да харчат пари за наистина интересни проекти, които очевидно в близкото бъдеще няма да намерят приложение. А ти искаш да инвестираш в непознатото.

— И затова ли се съгласи да работиш за мен? — погледна го изненадано Моли.

— Затова се съгласих да ти бъда консултант — поправи я той с хладен тон.

— Това е едно и също.

— Не съвсем — поколеба се, но след това реши да се опита да обясни. — Откакто започнах да се занимавам с тази работа, изучавам историята на научнотехническия прогрес...

— Знам. Четох последната ти книга.

Хари бе толкова изненадан, че едва не се задави с чая.

— Чела си „Илюзиите на сигурността“?

— Аха — усмихна се тя. — Това, разбира се, не е най-вълнуващото четиво преди лягане, но признавам, че неочаквано за мен книгата се оказа доста интересна.

Той с удивление осъзна, че се чувства поласкан. Хвърли поглед към книгата на най-близкия рафт. „Илюзиите на сигурността: към една нова философия на науката“ не бе книга, която би се наредила в списъка на бестселърите. Едно дълго, педантично изследване на историческите и обществени предразсъдъци в областта на научнотехническия прогрес, предназначено за академично настроени умове. Продаваше се добре като четиво за студентите в колежа с такива специалности, но не бе предназначена за масовия читател. Разбира се, Моли Абъруик едва ли може да се включи в тази категория, помисли си мрачно.

— „Преднамерени заблуди: история на научните измами и фалшификации“ е много по-известна — каза Хари, опитвайки се думите му да не звучат като хвалба.

Тази книга бе първият му опит в писателското поприще. И се оказа неочаквано успешен.

— Чела съм и нея.

— Разбирам — Хари се изправи, изпитваше необичайно за него смущение. Отправи се към прозореца и остана там. — Благодаря.

— Не ми благодари. Аз те проучвах, Хари Тревилиън.

— Проучвала си ме?

— Опитвах се да реша дали да те наема за мой консултант.

Той се намръщи. Отправи поглед в нощта, опитвайки се да събере мислите си. Моли се оказа не това, което бе очаквал. Притежаваше качества, които не бе подозирал. Изненадващи качества.

— Продължавай — подкани го тя.

— Какво?

— Беше започнал да ми обясняваш защо те интересува спонсорирането на изобретения, които не предлагат бърза възвръщаемост на парите.

Хари насочи поглед към другата стена, състояща се изцяло от огромни прозорци.

— Вече ти казах, че направих кариера, като изучавах историята на изобретенията и откритията. В процеса на работа често съм си задавал някои въпроси.

— Какви въпроси?

— Например какво би станало, ако Чарлз Бабидж бе намерил пари за своя аналитичен двигател през 1833 година.

— И историята на компютъра би трябвало да бъде написана наново?

— Без съмнение. Ако той бе успял да реализира изобретението си, светът щеше да навлезе в компютърната ера още преди стотина години. Само си помисли колко да сме напреднали досега — Хари се обърна с гръб към прозореца, завладян от страстта, която изпитваше, когато станеше дума за предмета на дейността му. — Има хиляди други примери на гениални идеи, които не са се осъществили поради липса на пари и подкрепа. Мога да ти назова...

Той внезапно прекъсна изречението си, тъй като чу входната врата да се отваря.

— Какво, за Бога... — Моли проследи погледа му. — Хари, мисля, че някой влезе.

— Джини сигурно е забравила да заключи вратата.

В този момент се появи натрапникът. Слаб, висок младеж, облечен в синя спортна риза и джинси. Когато забеляза Хари, непознатият спря, разкрачи крака и вдигна едната си ръка, в която проблесна острието на нож.

— Това е краят, Тревилиън! — изръмжа той. — Най-сетне те намерих. Този път няма да ми избягаш.

— Боже Господи! — Моли рязко скочи от дивана. — Той има нож!

— Точно така.

С лениво движение нападателят свали ръката си.

— Внимавай! — изкрещя Моли и сграбчи чайника.

— По дяволите! — измърмори Хари. — Някои хора нямат никакво чувство за време и приличие.

В този момент непознатият хвърли ножа към него. Моли изпищя и запрати чайника, както сама мислеше, към нападателя, но всъщност уцели стъклените тухли на преградната стена. Хари обаче успя да хване съда, преди да я разбие на парчета.

— Направи нещо! — изкрещя отново Моли.

Хари се усмихна криво. Държеше чайника в едната си ръка, а в другата, за нейно невероятно изумление, се намираше злополучното оръжие. Без да е в състояние да каже каквото и да било, тя просто местеше поглед от ножа към празните ръце на нападателя.

— Ти хвана ножа от такова късо разстояние! — прошепна с усилие Моли.

Хари сведе поглед към блестящото острие.

— Като че ли стана точно така, нали?

[1] Тий енд спайс — чай и подправки. — Бел.прев. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— Много добре, Хари — непознатият започна одобрително да ръкопляска. — Много добре. Както винаги, кондицията ти е отлична.

— За нещастие не мога да кажа същото за теб — Хари остави чайника и ножа на най-близката масичка. — Опитвам се да проведа тук една делова среща.

Смаяна от бързата промяна в обстановката, Моли се обърна неразбиращо към Хари.

— Какво става тук? Кой е този човек?

— Позволи ми да ти представя моя братовчед Джош Тревилиън — Хари хвърли неодобрителен поглед към момъка. — Той има склонност към драматичните появи. Това е семейна черта. Джош, това е Моли Абъруик.

— Здравей — обади се весело Джош.

— Здравейте — окопити се Моли.

Тя си позволи да го разгледа по-обстойно. Виждаше се, че Джош е много млад, вероятно две-три години по-голям от сестра й Келси. Това означаваше, че е най-много на двадесет години. Двамата с Хари необикновено много си приличаха. Същата черна като абанос коса, само че тази на Джош не притежаваше още сребърните нишки, които бяха започнали да се появяват по слепоочията на Хари. Същата слаба елегантна фигура. Наистина Джош още не притежаваше онази скрита, овладяна, но толкова осезателна сила на Хари, но Моли имаше чувството, че и това ще стане.

Главната разлика при двамата мъже, освен възрастта, беше в лицата им. И при това огромна. Джош Тревилиън беше несъмнено красив, с онази класическа красота, налагана от Холивуд. С дългите си черни мигли, тъмни романтични очи и чудесно оформени нос и уста той като че ли бе слязъл направо от екрана. Чертите на Хари бяха грубо и остро изрязани. Той имаше лице на аскет, на човек, който дълги години се е взирал в кипящите в колбите вещества в търсене на недостижимите истини. Хари изглеждаше като човек, който толкова

дълго е практикувал самоконтрол и самодисциплина, че тези качества бяха проникнали в самата му същност и бяха станали неразделна част от него. На Моли ѝ се струваше, че в кехлибарените му очи горят някакви древни огънове. Силните му ръце с дълги пръсти бяха способни да създадат истински голямо изкуство, но внушаваха и безпределно отчаяние.

— Следващият път опитай да почукаш — предложи Моли, като се отпусна на страничната облегалка на кожения диван.

Не бе в състояние да остане права и миг по-дълго. Все още трепереше вътрешно от неприятния инцидент.

— Съжалявам, Моли — Хари погледна косо младия си братовчед. — Мис Абъруик е моя клиентка. Тази вечер имахме делова среща. Следващият път първо почукай, преди да влезеш.

Джош се засмя, раздражението на Хари не му направи никакво впечатление.

— Не исках да ви изплаша толкова.

— Радвам се да го чуя — измърмори Моли.

Все още изплашена от внезапното нахлуване, тя обърна поглед към Хари, търсейки обяснение. Очите му срещнаха нейните с израз на печално огорчение. Моли почувства съвсем ясно, че той не е съвсем сигурен какво да направи.

Осъзнавайки това, тя почувства внезапно вълнение и интерес. Никога не бе виждала Хари да проявява дори сянка от несигурност. До тази вечер бе демонстрирал такава самоувереност, та човек би казал, че е най-малкото член на сектата на дзенбудистите. Явно ситуацията за него сега беше необичайна. Непоклатимото му самообладание и търпение, заедно с необикновената му интелигентност и начетеност, бяха я накарали да застане нащрек още при първата им среща. И да изпита дълбоко, необяснимо любопитство. Бе стигнала до заключението, че това е нещо като случая с пеперудата и пламъка. Много опасно. Особено за жена, която винаги е била прекалено обременена с отговорности, за да поема рискове.

Бе поразена, когато осъзна, че Хари я привлича, и то много. Разбра това още в момента, когато го видя, бе положила неимоверни усилия, за да го скрие. Имаше нужда от време, за да реши как да се справи с това чувство. Все още не бе намерила разрешение. Най-напред помисли, че Хари ѝ влияе по този начин, защото водеше много

затворен живот. Леля Вениша, сестра ѝ Келси и помощничката ѝ Теса постоянно ѝ повтаряха, че трябва да излиза и да има свой собствен живот.

Лесно им е да го кажат, помисли си Моли. С всичките грижи по Келси, управлението на бизнеса, ръководенето на фондацията не ѝ оставаше много време за личен живот.

Моли излизаше понякога с мъже, когато имаше време и възможност. Преди година си бе помислила, че може да установи една съвсем задоволителна връзка с Гордън Брук, собственик на магазин за кафе близо до „Абъруик тий енд спайс“. Двамата с Гордън имаха много общи неща, а той бе привлекателен мъж. Но тази връзка се бе провалила след броени месеци.

От доста дълго време съзнаваше, че е погълната повече от напрегнатото си ежедневиe, отколкото от мечти за романтика и любов. Дори напоследък данъчните фактури ѝ се струваха по-интересни от мъжете, с които се срещаше. Вече бе започнала да се пита дали не се е случило нещо с женските ѝ хормони. Тези съмнения изчезнаха в момента, в който погледна Хари в очите с цвета на кехлибар. Всичките ѝ хормони веднага обявиха присъствието си остро и недвусмислено, все едно запяха благодарствен химн.

Здравият ѝ разум обаче не ѝ позволяваше да се отдаде на чувствата си. Имаше нещо в Хари Тревилиън, което я предупреждаваше да не избързва и да стои настрана. За нещастие, Моли не бе наследила семейната склонност към гениални изобретения, но за сметка на това бе придобила в пълна степен една по-малко известна семейна черта — любопитството. Никога и към нищо в живота си не бе изпитвала по-голямо любопитство, отколкото към Хари.

Тя обърна поглед към него и се намръщи.

— Всички ли от рода Тревилиън се поздравяват по този сърдечен начин?

Хари направи болезнена гримаса. Джош се засмя и пристъпи по-близо към тях.

— Номерът с ножа е стар трик, който с братовчедата Хари практикуваме от време на време, просто за да не го забравим.

— Стар трик? — Моли пое няколко пъти дълбоко дъх в безуспешен опит да се успокои. След това впи поглед в Хари. — Това,

което направи, е просто невероятно.

— Не и за братовчеда Хари — увери я Джош. — Той има най-бързите ръце в семейството.

— Какво, за Бога, означава това?

— Не му обръщай внимание — обади се Хари. — Да уловиш нож във въздуха е просто един фокус. Баща ми ме научи как да го правя. А аз на свой ред научих Джош. Кое то, като се замисля, може да се окаже грешка.

— Дядо казва, че бащата на Хари е бил истински виртуоз с ножа — отвърна Джош. — Хари знае всички тайни на този номер.

— Наистина ли е само трик? — Моли продължи да фиксира изпитателно Хари.

— Да — кимна той.

Джош го погледна с укор.

— Това е нещо повече от обикновен трик. Хари не ви ли е казал за голямата си дарба?

— Не, всъщност не — тя вдигна учудено вежди. — Имам чувството, че има много неща, за които Хари не ми е разказвал.

— Той има прочутото шесто чувство и интуицията на рода Тревилиън — довери ѝ Джош, а очите му заблестяха весело, когато забеляза изражението на Хари.

— Интуиция ли? — Моли не отместваше поглед от Хари.

— Джош има не много уместно чувство за хумор — отвърна той. — Мога да те уверя, че номерът с хващането на ножа е само един трик, прост и ясен.

— Ха! Ето тук грешиш, Хари — усмихна се лукаво Джош. — Определено не е просто. Изисква се страхотна бързина. А ти си много, много бърз — Джош смигна на Моли. — Знаете ли, Хари притежава също прочутите рефлекси на рода Тревилиън.

— Много интересно — измърмори тя.

Тъй като произхождаше от семейство на изобретатели, бе свикнала с множество странни и необичайни неща, но това определено бе нещо уникално.

Хари хвърли отегчен поглед на братовчеда си.

— Покажи на Моли ножа, който тя си помисли, че хвърли по мен.

Джош бе искрено ужасен.

— Не мога да направя това! Против правилата е.

— Тук аз диктувам правилата — отвърна Хари. — Покажи й ножа.

— Само ако обещаеш, че няма да кажеш на братовчедата Ралей или на леля Еви.

— Имаш думата ми.

— Добре — с театрален жест Джош извади от ръкава на ризата си блестящото острие и й се усмихна. — Ето, сега го виждате — острието изчезна под маншета на ризата. — Сега вече не го виждате.

— Великолепно! — прошепна Моли, впечатлена. — Можех да се закълна, че видях как го хвърлихте.

— Точно в това е трикът — отвърна Джош.

Тя се извърна към Хари.

— Откъде взе ножа, който уж хвана във въздуха?

— От един кожен калъф, който носи на глезена си — обясни Джош.

Моли впи удивен поглед в Хари.

— Господи! Ти носиш нож?

— Семейна традиция в тази част на клана Тревилиън — заяви нехайно младежът. — Покажи й, Хари.

— Не по този начин възнамерявах да прекарам тази вечер — измърмори Хари.

Моли гледаше очарована как той се сниши с невероятно гъвкаво движение — несъзнателно бе започнала да свързва такава грациозност и гъвкавост с мъжа Хари Тревилиън — светкавично плъзна ножа в малък кожен калъф, привързан за глезена му, и ловко го прикри с крачола на панталона си.

— Дори не забелязах как го направи — поклати в недоумение глава Моли.

— Защото вниманието ти бе привлечено от величественото нахлуване на Джош — сви рамене Хари.

— Вие двамата случайно да не сте бивши каскадьори? — попита Моли, като започна да изучава внимателно лицето на Джош.

— Не съвсем — Джош хвърли към Хари многозначителен поглед. — Като че ли братовчед ми не ви е разказвал много за семейство Тревилиън.

— Не, ако трябва да говорим истината, не.

— Бащата на Хари, моят чичо Шон, притежаваше увеселително шоу — обясни Джош.

— Което отдавна вече не съществува — добави тихо Хари.

— Само внимавай леля Еви да чуе това — продължи Джош с предупредителен тон. — Вече достатъчно я ядоса с факта, че загърби наследството си по този начин.

— Какво наследство? — попита Моли удивена.

— Добър въпрос — отвърна Хари.

— Хайде сега, Хари, шокиран съм от липсата ти на уважение към традициите на семейство Тревилиън — Джош се обърна към Моли. — От поколения представители на нашето семейство са проявявали медиумните си способности в цирка, изпълнявали са каскади с мотоциклети, предсказвали са бъдещето, хвърляли са ножове и са се състезавали с коли.

Моли зяпна от изумление. Хари Стратън Тревилиън, доктор на философските науки — наследник на цяло поколение циркови артисти, каскадьори и автомобилни състезатели! Изобщо умът ѝ не можеше да го побере!

— Това е някаква шега, нали?

— Изобщо не е шега — увери я Джош. — Погледнете мен. Аз самият продължавам традицията. Поне до края на лятото. През есента се връщам във Вашингтонския университет.

— Каква е работата ви през лятото? — попита Моли.

— Организирам и провеждам състезателно шоу в „Смоук енд мирърс амюзмънт къмпани“ — отвърна Джош. — Този бизнес е собственост на леля Еванджелин. Няколко от членовете на моето семейство работят тук. Дядо също пътува с шоуто.

— Дядо ви?

— Точно така. През целия си живот дядо е участвал в състезания — Джош хвърли кратък поглед към Хари. — В момента „Смоук енд мирърс“ организират панаир в Хидън Спрингс. Довечера ще има надбягване със състезателни коли. Дядо е един от най-добрите механици, които могат да се намерят. Стои винаги в ремонтния канал и на мястото за смяна на гуми.

— Разбирам — отвърна Моли. — Къде се намира Хидън Спрингс? Никога не съм чувала за такова място.

— Може би защото е толкова добре скрито^[1] — заяви Джош. — Намира се на около час път отук. Пътува се на север, след това се завива леко на изток по посока към Каскейдс. Това е скучна провинция. Затова „Смоук енд мирърс“ имат толкова голям успех там. В тези малки градчета не е имало никакво друго развлечение досега от местния панаир миналото лято.

— Тъй като заговорихме за това, какво правиш тук? — прекъсна го Хари. — Би трябвало да си на работа.

— Леля Еванджелин каза, че бих могъл да се измъкна и да прескоча до Сиатъл да те видя, Хари — веселието изчезна от погледа на Джош. — Искях да поговоря с теб по един въпрос. Съжалявам, че ти прекъснах вечерта.

— Трябваше да се обадиш — изсумтя Хари.

— Опитах се — Джош сви рамене. — Отговаряше ми само телефонният секретар.

Хари присви устни в недоволна гримаса.

— Вярно, изключих телефоните.

— Наистина ли? — Джош изглеждаше искрено изненадан. — Нали винаги приемаш телефонни обаждания от семейството по частната линия, когато си вкъщи?

— Тази вечер направих изключение — отвърна хладно Хари. — Защо портиерът не ми съобщи по интеркома, че идваш?

— Защото казах на Крис, че искам да те изненадам.

— Хей, не се притеснявайте за това — намеси се бързо Моли, преди Хари да успее да нахока отново братовчед си. — Така или иначе, аз тъкмо си тръгвах.

В кехлибарените очи на Хари проблесна нетърпение.

— Няма нужда да си тръгваш. Все още не сме свършили.

— Няма проблеми. Можем да го обсъдим и утре — отвърна Моли.

Надяваше се покрай суматохата от неочакваната поява на Джош той да е забравил, че се бе ядосала и го бе уволнила. Какво, за Бога, й бе станало? Уволнението на Хари означаваше никога да не може да си намери извинение да го види отново. От тази мисъл я облъхна студ и цялата потрепери. След това стана от мястото си.

— Не си тръгвайте заради мен — Джош отстъпи бързо назад към входната врата. — Просто ще сляза във фойето и ще помета нещо.

Крис няма да има нищо против. Той обича да има компания.

— Глупости — Моли бързо наметна жакета си. — Почти единадесет е. Вие двамата очевидно имате да обсъждате лични неща, а аз имам нужда да поспя малко. Утре ме чака напрегнат ден. Хари, ще ми повикаш ли такси?

— Ще те откарам вкъщи — отвърна Хари със стиснати зъби.

— Няма нужда. Ще се прибера с такси.

— Казах, че ще те откарам вкъщи — повтори той с равен, но нетърпящ възражение тон.

Моли срещна решителния му поглед и реши да не спори.

— Щом настояваш.

— Настоявам.

„Може пък в крайна сметка той да е решил да ми позволи да го уволня“, помисли си Моли. Искаше да предотврати такава възможност. Хари беше невъзможен, арогантен и ужасно упорит, но въпреки това последното нещо, което искаше Моли, бе да го уволни.

Моли живееше на „Кепитъл хил“, на дванадесет пресечки от апартамента на Хари, но краткото пътуване по безлюдните улици ѝ се стори най-дългото, което бе предприемала някога. Не можеше да разбере дали Хари е ядосан или просто бе потънал в размишления. Самата тя бе очарована от начина, по който Хари въртеше волана, сменяше скоростите и натискаше педалите. Личеше, че той извлича подсъзнателно чувствено удоволствие от шофирането на автомобила. Шофираше така, както би яздил кон.

— Ти пътувал ли си с шоуто? — попита Моли, когато мълчанието се проточи твърде дълго.

— Не. Пътуваше баща ми. Както ти каза Джош, той притежаваше развлекателно шоу. Продаде го скоро след като избягаха с майка ми. С парите откри магазин за водолазни принадлежности на Хаваите. Там израснах.

— Бях сигурна, че произхождаш от семейство на академици.

Уличните светлини осветиха за миг лицето му и Моли забеляза горчивата му усмивка.

— Аз съм единственият член на клана Тревилиън, ако изключим първия Хари Тревилиън, който се занимава с нещо друго, освен с предсказване на бъдещето, състезателни коли и хвърляне на ножове.

— Кога първият Хари Тревилиън е дал началото на семейната традиция?

— В началото на миналия век.

— Ами майка ти? — полюбопитства Моли.

— Тя беше Стратън.

Моли чак сега разбра значението на второто му име.

— Тя е от семейство Стратън от Сиатъл? От посредниците за наемане и продажба на недвижимо имущество?

— От поколения това означава богатство, влияние и политическа власт — добави Хари с безизразен глас.

Моли се замисли.

— Необичайна комбинация — промълви след миг. — Имам предвид майка ти и баща ти.

— Между обикновения човек и богатата светска дама? Да, „необичайна“ е един от епитетите, с които може да се охарактеризира тази връзка. Семейство Тревилиън от една страна и Стратън от друга използват цял арсенал други епитети, повечето от които цензурата не би харесала.

— От думите ти разбирам, че и двете семейства не са одобрявали тази женитба?

— Това е твърде меко казано. Семейство Тревилиън побеснели, защото скоро след сватбата баща ми продал шоуто. Според техните разбирания той бил обърнал гръб на семейството, повечето членове на което по това време работили в същото шоу. Новият собственик си назначил нови хора.

— Хм, това означава, че най-неочаквано върху главите им се е стоварил проблемът с безработицата?

— Точно така.

— А семейство Стратън?

— Нека просто кажем, че от майка ми се е очаквало да се омъжи за богат станфордски възпитаник с голяма тежест в определени тесни среди. Вместо това тя избягва с един обикновен човек, нито особено богат, нито с някакви връзки в обществото, да не говорим за университетско образование — Хари я погледна с горчива ирония в очите. — Как мислиш, биха реагирали повечето семейства при тези обстоятелства?

— Не много ентузиазизирано, предполагам.

— Тук си права.

— И после? Какво се е случило?

Хари вдигна учудено вежди.

— Много си любопитна.

— Съжалявам — смути се Моли. — Това е семеен недостатък. Знаеш, че произхождам от семейство на изобретатели.

— Знам.

— Виж какво, не е необходимо да ми отговаряш, щом не искаш. Не исках да проявявам прекалено любопитство.

— Стратънови направили всичко възможно, за да разтрогнат този брак. Паркър Стратън, дядо ми, опитал, използвайки връзките си, да го анулира. Когато това се провалило, опитал с развод. Една от причините, поради които родителите ми се преместили на островите, била да оставят достатъчно голямо разстояние между себе си и двете семейства. Това бил единственият начин да заживеят в мир.

— Нещата успокоили ли са се, след като си се родил?

— Не. Враждата между семействата продължава до ден-днешен.

— И ти си хванат в капан по средата?

Хари едва забележимо сви рамене.

— Понякога се получава точно така.

На пръв поглед обикновеният, дори леко небрежен тон, с който Хари говореше за проблемите на семейството си, заблуждаваше. Но Моли потрепери от болката, която долови в думите му. Връхлетя я като вълна, която я накара да затаи дъх. Каквито и чувства да изпитваше Хари към семействата Стратън и Тревилийн, те бяха всичко друго, но не и безразличие. Разбра също, че той криеше дълбоко в душата си тези чувства и не допускате никого до себе си.

— Родителите ти все още ли живеят на островите? — попита тя.

— Родителите ми са мъртви. Бяха убити от двама въоръжени крадци преди девет години.

Гласът му бе тих и студен. Но Моли бе поразена от пороя от чувства, които струяха от него. Дори не посмя да се опита да ги разбере. Гняв? Отчаяние? Упрек? Да, всички те бяха налице, но имаше и още нещо...

— Господи! — не намираше думи да каже нищо повече. — Господи!

Хари не отвърна нищо.

— Съжалявам — каза тя по-късно, чувствайки се ужасно безпомощна.

— Твоите родители също не са живи — отбеляза Хари. Като че ли подчертаваше, че двамата имат нещо общо, което могат да споделят.

— Да — сега бе неин ред да потъне за известно време в мълчание.

Чувствата ѝ не бяха дори наполовина толкова сложни като тези на Хари. Всеки път, когато мислеше за родителите си, изпитваше чувство на тиха тъга. Първоначалната остра болка от загубата бе преминала с течение на времето, както и гневът и страхът, които на времето не бе лесно да приеме. Отдавна вече не се будеше нощем, чудейки се как да плати вноските по ипотеката и как да отгледа сестра си. Бе успяла да се справи с отговорностите и проблемите, които някога изглеждаха толкова непреодолими.

Пред тях се появиха светлините на къщата, която сестра ѝ на шега наричаше „Резиденцията на семейство Абъруик“.

— Ето че пристигнахме. Благодаря ти, че ме докара до вкъщи.

— Ще те изпратя до вратата — Хари спря автомобила до масивните железни порти.

Моли припряно започна да рови в чантичката си за електронната карта, с която вратите автоматично се отваряха. Най-накрая я намери и му я подаде. Хари свали прозореца и пхна картата в определения за това отвор. Тежките врати се плъзнаха навътре.

— Много надеждна защита — отбеляза Хари.

— И това е дело на баща ми — Моли кимна с глава към градините, потънали в мрак. — Той монтира и пръскачките, които ги напояват. Сестра ми Келси върви по неговите стъпки. Тя е наследила научната и техническа гениалност на семейство Абъруик.

— А ти?

— Аз наследих сметките.

Хари подкара бавно по лъкатушещата алея и спря пред стълбите. Изключи двигателя, извади ключовете от таблото и отвори вратата. На сериозното му лице се появи лека усмивка, докато обхождаше с поглед старата неустойчива сграда. Моли без усилие можеше да прочете мислите му. Домът ѝ изглеждаше като произведение на някой побъркан архитект. Представляваше невъобразима смесица от готически арки и викторианско изобилие. Идеалната обстановка за някой побъркан учен.

— Интересно — той не каза нищо повече, докато отваряше вратата откъм страната на Моли.

Излизайки от колата, тя се усмихна.

— Ако бъдеш откровен, ще признаеш, че къщата прилича удивително много на замъка на доктор Франкенщайн. Какво мога да кажа? Това е просто дом.

— В тази къща ли си отраснала?

— Да, това е фамилната ни къща. Родителите ми я купили по време на краткия си финансов просперитет преди тридесет години. Тогава татко току-що бил патентовал някакъв нов машинен инструмент. Направо се влюбил в това място. Казал, че има нужда от него за работилниците си. Парите скоро били похарчени, разбира се. Винаги така ставаше с татко. Но някак си успя да запази къщата.

— Разбирам.

Тя му подаде втората електронна карта, отваряща входната врата. Опитваше се да измисли учтив начин да го отпрати по-бързо.

— Не си довършихме разговора — сякаш отгатнал мислите й, подхвърли Хари, спирайки пред вратата.

— Не, не го довършихме. Но можем да го направим някой друг път. Сигурна съм, че бързаш да се прибереш вкъщи, за да разговаряш с братовчед си.

— Джош ще почака — Хари обгърна с поглед огромното фоайе, което се откри след щракването на електронната брава. — Мисля, че не ме разбра, когато по-рано ти споменах за нашата връзка.

Моли прекрачи прага и се обърна към него с най-приветливата си усмивка.

— Не се притеснявай. Реших да не те уволнявам.

Хари се облегна с рамо на рамката на вратата и скръсти ръце на гърдите си.

— Това сигурно ли е?

— Да — отвърна бързо тя. — Прав си, като каза, че нямам избор, що се отнася до специалист консултант.

— Радвам се, че си го разбрала.

— Така че продължавам да работя с теб.

— Радвам се, че съм ти необходим.

— Обаче искам да изясним едно нещо — нещата не могат да продължават по този начин. Трябва да действаме.

— Напълно съм съгласен с теб — Хари пристъпи напред.

Моли се намери в прегръдките му преди още да осъзнае намеренията му. Той покри устните ѝ със своите и притисна тялото ѝ към себе си. Бе толкова изненадана, че не можа изобщо да реагира. Вдъхна свежия му, топъл мъжки аромат, който действаше на сетивата ѝ като силен наркотик. Опияняваше я прегръдката на мускулестите му ръце, мощта, която се излъчваше от здравето му гъвкаво тяло. Чувстваше силната му възбуда през панталоните.

Хари я желаше! Тази мисъл накара хорът на женските ѝ хормони отново да запее благодарствен химн. Обви ръце около врата му и се отдаде на целувката с въздишка на облекчение.

Той простена тихо и я притисна още по-плътно. Прониза я томителна чувствена вълна, в долната част на тялото ѝ се зароди позабравена сладка топлина.

— Да влезем, вътре — прошепна тихо Хари и я побутна към вратата.

Моли сграбчи раменете му, за да запази равновесие.

— Нека аз да затворя — продължи той с дрезгав глас.

Тя не го чуваше. Хари лекичко хапеше ухото ѝ, усещането беше чудесно. Моли като че ли никога не бе изпитвала нещо по-прекрасно. Чу как вратата се захлопна зад тях. Той отново я сграбчи в прегръдките си и я подпря на най-близката стена. Приведе се над нея и обхвана с две ръце главата ѝ. Целуна шията и вдлъбнатинката под рамото ѝ.

— Моли! Знаех си, че ще бъде хубаво, но не мислех, че чак толкова... Господи, желая те! — целувката му стана стократно по-настоятелна.

Моли си помисли, че ще припадне. Кракът му се пъкна между бедрата ѝ и тя почувства влага в най-чувствителното си място, въпреки че той все още не бе я докоснал там. През тялото ѝ отново премина тръпка. Та тя цялата трепереше от желание! Това искрено я удиви. Не си спомняше да бе изпитвала нещо подобно досега. Беше си мислила, че този банален израз е просто някаква поетическа метафора.

Хари изглежда изпитваше същото, което бе още по-интересно. Той покриваше с целувки линията от върха на брадичката до лявото ѝ ухо.

— Съблечи си самото — гласът му бе тъмен, изкушаващ, и безкрайно съблазнителен. — Моля те.

За трети път Моли почувства как пропада в чувствена безтегловност. Някъде отдалеч едно разумно гласче настойчиво се обаждаше, казваше ѝ да се овладее, но тя нямаше сили да се вслуша в него, камо ли да го направи. Владееше я едно съвсем чуждо за нея усещане — чисто, диво безразсъдство. Само за миг бяха изчезнали годините, когато бе внимателна, отговорна и твърде изтощена, за да се възползва от някоя възможност. Повдигна ръце и леко изхлузи сакото от раменете си. Искаше да бъде колкото е възможно по-близо до Хари.

В този момент наблизко до тях се разнесе тих жужащ звук.

— Какво, по дяволите... — Хари прекъсна целувката и рязко се извърна.

Малкият робот, който безшумно бършеше прах, спря на няколко сантиметра от крака му и започна да издава кратък, пиукащ звук, изразяващ неодобрение. Сензорите му протестираха срещу обекта, стоящ на пътя му. Роботът размаха парцала за прах, все едно търсеше мишена, по която да го хвърли.

Хари сложи ръце на хълбоци и в продължение на един дълъг миг разглежда металния домакински помощник. След това обърна озадачен поглед към Моли.

— Това да не би да е твоята икономка?

Моли се изкиска. „Но аз никога не се кискам!“, помисли си ужасена. Просто се чувстваше замаяна от неговите целувки. Преглътна мъчително и си пое дълбоко дъх, опитвайки се поне отчасти да си възвърне предишното самообладание.

— Това е истински патентован Абъруиков чистач — обясни тя. — На всеки етаж има по един такъв. Баща ми ги измисли. Преди да изляза, включих този да бърше прах. В момента приключва с почистването на первазите на дюшемето. А ти си застанал на пътя му.

— Лошо. Защото в коридора има място само за един от нас, а аз не съм готов да си тръгна.

— Ще се погрижа за това — Моли бързо се наведе и натисна един бутон.

Малката машинка покорно се обърна и пое обратно по коридора, като издаваше жужащи звуци. Хари го проследи с поглед до вратата на килера.

— Това нещо развали магията на момента, не мислиш ли?

— Ако трябва да съм искрена, толкова съм свикнала с роботите чистачи, че дори не ги забелязвам. Израснала съм с такива машини около мен. Всяка година, докато баща ми бе жив, се появяваха все по-нови и по-фантастични модели. Сестра ми продължава да експериментира с тях. Честно казано, не бих знаела как да се оправям из къщата без тях.

Хари бавно изпусна въздуха от дробовете си. В очите му все още гореше страст, но вече бе в състояние да я контролира.

— Може би прекъсването беше за добро. През цялата вечер се опитвах да поговорим за нашата връзка. Проклет да бъде, ако си отида, преди да съм свършил!

Моли зяпна от удивление.

— Ти *такава* връзка ли си имал предвид? Ти? С мен? Ние двамата?

— Да. Ние двамата. Искам да започнем връзка.

— Боже Господи — тя се облегна за миг на стената. След това се запъти много внимателно към кухнята. — Нямах никаква представа. Мислех си, че имаш предвид нашата... сам знаеш какво.

— Помислила си, че говоря за деловите ни отношения. Е, не беше това. Имам предвид любовна връзка. Наистина ли идеята ти се струва толкова изненадваща и странна?

— Ами...

— Поправи ме, ако греша, но от тази целувка добих впечатлението, че си допускала такава възможност.

Моли силно се изчерви, фантазиите бяха едно. Реалността — съвсем друго.

— Ами...

Хари нетърпеливо прекара красивите си пръсти през тъмната си коса.

— Виж какво, разбирам, че не сме идеалната двойка, но...

Моли най-накрая си възвърна дар слово.

— Тук си напълно прав. Аз принадлежа на деловия свят. А ти си учен, академичен тип.

Хари кимна, очевидно бе напълно съгласен с нея.

— По природа съм аналитичен и настроен да възприемам логично нещата. А ти си склонна към прекалена емоционалност.

— Ти си упорит.

— А пък ти си импулсивна.

— Ти си по-бавен и от костенурка, когато се наложи да се вземат решения — продължи Моли в същия дух. — В света на бизнеса няма да просъществуваш и пет минути. Конкуренцията ще те глътне.

— Така ли? — той я погледна замислено. — За твое сведение, ти пък не би се справила в академичния свят. Не ме разбирай погрешно, ти притежаваш основните познания, но мисловните ти процеси са хаотични.

— Значи аз казвам todayto, а ти казваш tomahto — Моли започна да тананика мелодията на едно детска песничка.

— Какво?

— Нищо — тя се замисли над интересната възможност роботът чистач да го бе нападнал с парцала за прах. — Изглежда постигнахме съгласие по въпроса, че не сме създадени един за друг. Това не отне много време. И така, какъв е твоят логичен извод, доктор Тревилиън?

Хари се намръщи.

— Изводът ми е следният — искам да ти предложи двамата с теб да започнем любовна връзка.

— Говориш сериозно, така ли?

— Да.

Тя го погледна невярващо.

— Не мога да повярвам. Как ще я караме двамата? Ние сме пълни противоположности.

— Противоположностите се привличат — сви рамене той.

— Остави това, доктор Тревилиън. Не ми излизай с такава глупост. Очаквах от теб някакво логично обяснение.

— Това не е глупост, Моли. Това е основен принцип в науката за магнетизма.

Тя вдигна поглед към високия таван.

— Но ние не сме просто два магнита!

— Виж какво, Моли, не ти предлагам да се оженим. Предлагам ти просто връзка. Какво е толкова трудно за разбиране?

— Не мислиш ли, че звучи прекалено хладнокръвно и делово?

Хари се поколеба, усещаше, че се движи по ръба на опасна пропаст.

— Това, което си мисля, е, че звучи като съвсем практичен начин да започнем връзка. Очевидно двамата се привличаме физически.

— Да, но не можем да разговаряме нормално — възрази Моли.
— Ако не друго, тази вечер поне това установихме със сигурност.

— И какво от това? Според психиатрите мъжете и жените рядко общуват пълноценно.

Тя бе заинтригувана.

— Ти четеш книги по психология?

— Известно време бях сгоден за една психоаналитичка. Преди около година и половина. Щом се движиш с такъв човек, научаваш някои неща.

— Нищо заразително, надявам се. Виж какво, Хари, не мисля, че идеята ти е много добра.

— Защо не?

— Защото най-вероятно ще те накарам да полудееш — въздъхна тя.

В погледа му се появи странно, неразгадаемо изражение, което изчезна още в следния миг.

— Мислих за такава вероятност — отвърна сухо той. — Но мисля, че ще мога да се справя с това.

— Господи, не мога да ти опиша какво облекчение изпитвам да чуя тези думи! — Моли се намръщи. — Ами аз? Вероятността да ме подлудиш е не по-малко реална.

— Искаш да кажеш, че не можеш да се справиш с моята арогантност и упоритост?

Неизвестно защо думите му я ядосаха.

— Ако мога да се справям с конкуренцията, грубите клиенти и планините от данъчни формуляри, означава, че съм достатъчно издръжлива, за да върви бизнесът ми. Вероятно мога да се справя и с теб.

— Имаш си някой друг ли? — попита тихо Хари.

Моли сви устни.

— Не — хвърли му дълъг поглед. — Предполагам, че ти също не си обвързан с никоя друга жена, иначе нямаше да водим този разговор.

— Права си. Няма друга жена. От доста време.

— Същото е и при мен. Изглежда ние двамата не водим бурен светски живот.

Той се усмихна.

— Надявам се това да се промени.

— Прав си, знаеш ли — въздъхна Моли. — Ние двамата нямаме абсолютно нищо общо. За какво, по дяволите, ще говорим, когато се срещнем, освен за фондация „Абъруик“?

— Не знам. Искаш ли да разберем утре вечер?

Тя се почувства така, като че ли стоеше на ръба на огромен, бездънен водовъртеж. Събираше смелост да потопи единия пръст на крака си в буйната вода, когато внезапно си спомни едно предишно свое обещание. Беше озадачена от разочарованието, което изпита.

— Утре вечер съм заета. Ще отидем със сестра ми да й купя дрехи, защото през есента постъпва в колеж.

— Какво ще кажеш за петък вечер?

Моли си пое дълбоко дъх и се приготви да скочи във водовъртежа.

— Добре — почти веднага я обхвана паника. — Но това ще бъде просто пробна среща. Първо ще разберем дали няма да се отегчим един друг до смърт по време на вечерята. След това ще решим какво да правим.

Хари се усмихна.

— Няма да те насилвам за нищо. Нали знаеш, че съм бавен, методичен тип?

„Освен когато хващаш ножове във въздуха“, помисли си Моли.

[1] Игра на думи: Хидън Спрингс означава Скрити извори. — Бел.прев. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Джош влезе в кухнята малко след седем. Беше облечен в зелен пуловер и джинси. Прозина се, отпусна се в едно от черните кожени кресла пред барплота и се пресегна към френския кафеник. Тежкият наситен аромат на кафе изпълни въздуха.

— Добро утро, Хари. Съжалявам, че прекъснах срещата ти снощи.

— Забрави за това.

Хари разтвори „Поуст Интелиджънсър“ на барплота, подаде спортната страница на Джош и насочи вниманието си към заглавията. Двамата мъже потънаха в приятно мълчание, докато закусваха, пиеха кафе и четяха сутрешния вестник. Този ритуал за тях не бе нещо непознато. Бяха прекарвали много такива сутрини заедно, откакто Джош дойде да живее с Хари на дванадесетгодишна възраст.

Нещата се бяха променили, откакто Джош се записа в колежа към Вашингтонския университет. Той можеше да продължи да живее при Хари и да посещава университета, но и двамата разбираха, че му беше време да си намери собствено жилище.

Въпреки това се виждаха често, а Джош все още мислеше за апартамента на Хари като за „у дома“. Идваше през ваканциите, появяваше се през почивните дни, а понякога се отбиваше вечер през делничните дни, когато не бе много зает или искаше да поговори с братовчед си за учението. Такива ненадейни посещения рядко представляваха проблем. Хари почти винаги си бе вкъщи, само в компанията на книгите си. Миналата вечер случаят беше безпрецедентен.

Но Хари вече не се ядосваше от неочакваното му посещение. За негова изненада се чувстваше в много добро настроение, въпреки че дълго време не бе могъл да заспи. Бе изпълнен с очакване за утрешната вечер и това правеше целия му ден да изглежда по-приятен.

Джош привърши първата си чаша кафе. Вдигна поглед от спортната страница, а в тъмните му очи се появи замислен израз.

— Дълго време не бях те посещавал, и точно снощи да те заваря да си уреждаш среща!

— Не си уреждах среща — Хари се намръщи, тъй като тъкмо в този момент погледът му попадна на една статия за инфлацията. — Говорехме за бизнес. Казах ти, че Моли е мой клиент.

Джош си наля втора чаша кафе.

— Имам чувството, че тя е нещо повече от клиентка. Вие двамата от дълго време ли се виждате?

— Неин консултант съм от малко повече от месец.

— Консултант?

— Точно така — без да вдигне поглед, Хари отгърна вестника на друга страница.

— Хайде, помогни ми малко, братовчеде — ухили се Джош. — Малко съм объркан. Ти срещаш ли се с нея или не?

— Откога се интересуваш толкова от личния ми живот?

— Откакто открих, че отново имаш такъв. Измина повече от година, ако изчисленията ми са правилни. Поздравления — Хари не отвърна нищо. — Наистина, вече е време да започнеш да излизаш с някоя жена — продължи Джош със сериозен тон. — Откакто Оливия развали годежа, живееш като отшелник.

— Откъде знаеш? През повечето време отсъстваш.

Джош размаха вилицата с шеговито заплашително движение.

— Имам си начини, с помощта на които разбирам тези неща.

Хари се намръщи.

— Какви начини?

— Известно ми е например, че в едното чекмедже на шкафчето в банята си скрил кутийка с презервативи. Тя си стои там, откакто спря да се виждаш с Оливия. Броят на презервативите си е все същият.

— По дяволите, не мога да повярвам! — Хари впи зъби в една препечена филийка. — Благодаря за намесата ти в интимния ми живот.

— Тревожа се за теб, Хари. Склонен си да се отдаваш на мрачни настроения.

— Не се отдавам на мрачни настроения. Просто обмислям нещата дълго време. Има разлика.

— Наречи го както искаш — Джош пхна една филийка в тостера. — Познавам те по-добре, отколкото си мислиш.

— Тази възможност направо кара кръвта да се смръзва в жилите ми.

Джош го погледна невинно с широко отворени очи.

— Само вземам присърце интересите ти, Хари.

— Наистина, каква утеха.

— Моли Абъруик изглежда прекрасна млада жена.

— Така е.

— Миналата вечер се върна рано, след като я изпрати до вкъщи.

— Да.

— Ще я видиш ли скоро?

— Утре ще я заведа на вечеря.

— Аха. Не забравяй да преместиш кутийката с презервативите в шкафчето до леглото си.

Хари преднамерено бавно и внимателно сгъна вестника.

— Снощи каза, че искаш да говориш с мен. Случило ли се е нещо?

Очите на Джош потъмняха и веселите искрици в тях угаснаха.

— Става дума за дядо.

— Отново ли?

— Да. Иска през есента да не се връщам вече в колежа. Казва, че само си губя времето. Две години учение били достатъчни за всеки Тревилиън. Иска да се присъединя към неговия ремонтен екип.

— Това ми звучи познато.

Джош намаза филийката с дебел слой масло.

— Питам се дали ще имаш нещо против да поговориш с него. Да го накараш да разбере.

Хари се загледа с разсеян поглед в облаците, които се движеха бавно над залива Елиът.

— Ще поговоря с него, Джош, но не мога да ти обещаая, че ще променя решението му. Знаеш това. Просто той живее с представите и разбиранията на едно друго време.

— Да, но теб той ще те изслуша. Постоянно си повтарям, че няма значение какво мисли дядо. Ще завърши колежа и ще постъпя в университет, независимо от мнението му — Джош сви рамене. — Но понякога наистина ми идва твърде много.

— Знам.

— Ако татко бе жив, нещата щяха да са съвсем различни. Тогава нямаше да съм подложен на такова напрежение. Но както излиза, дядо си няма друг, освен мен.

Хари не отвърна нищо. Не си правеше никакви илюзии по отношение на чичо си. Знаеше, че Джош щеше да бъде подложен на много по-голямо напрежение, ако баща му бе жив. Но Дивия Уили Тревилиън, каскадьор, притежаващ безразсъдна смелост и любимец на жените, бе мъртъв.

Дивия Уили бе загинал преди седем години, когато се бе опитал да прескочи със свръхмощния си мотоциклет цяла грамада подпалени коли. Хиляда зрители, включително и дванадесетгодишния му син Джош, станаха свидетели на експлозията, която струваше живота на Дивия Уили.

Джош бе изпаднал в шок. Никой от семейството не знаеше какво да прави. Майката на Джош бе загинала при една злополука в цирка малко след раждането му. Неговият безразсъден, огорчен от живота дядо изобщо не бе подходящ, за да замести родителите на едно малко, дълбоко травматизирано момче. А другите представители на семейство Тревилиън бяха разорени и се чувстваха твърде съсипани, за да поемат отговорността да приемат още едно гърло за хранене.

Току-що пристигнал на Северозапад, Хари също беше между зрителите, които станаха свидетели на смъртта на Дивия Уили. Веднага бе забелязал зашеметения, замъглен поглед на Джош. През месеците след смъртта на собствените си родители самият той бе свикнал да вижда това изражение всеки път, когато се погледнеше в огледалото.

След погребението Хари доведе Джош в Сиатъл. Никой от семейството не оспори това негово решение. Точно обратното, всички си отдъхнаха, когато Хари пое грижата за момчето.

Джош постепенно започна да се съвзема от скръбта си, но до края на лятото стана ясно, че няма къде да отиде. Есента приближаваше. Хари го записа в едно училище в Сиатъл. Не след дълго стана ясно, че Джош е много интелигентно момче. Под влияние на Хари разви влечение към математиката и точните науки.

Колкото до Хари, приемайки отговорността за младия си братовчед, той намери смисъл на живота си, от какъвто много се нуждаеше. Двамата заживяха спокойно и без особени сътресения.

Скоро след като Джош навърши шестнадесет години, внезапно един ден на вратата на апартамента им се появи Леон Тревилиън и безцеремонно заяви, че си иска внука. Имаше намерение да го научи да кара състезателна кола.

За щастие тогава Джош бе през целия ден на училище. Хари отведе Леон в своя кабинет, затвори вратата и продължи битката си с дявола. Битката, която не можеше да си позволи да загуби. Ставаше дума за бъдещето на Джош. Да загуби, би означавало да позволи на момчето да поеме по пътя на баща си и дядо си. Но този път водеше до задънена улица. И затова бе спечелил.

Хари тръсна глава, за да прогони старите спомени.

— Не се тревожи — каза спокойно. — Аз ще се оправя с Леон.

— Благодаря — Джош си отдъхна с огромно облекчение.

Хари отново насочи вниманието си към вестника.

— За срещата, която имаш утре вечер... — започна Джош.

— Какво за нея?

— Не искам да те обидя, Хари, но от това, което видях снощи, бих казал, че си доста... непохватен.

— Непохватен?

— В замяна на това, че ще ме отървеш от дядо, съм готов да ти дам един съвет.

— Не мисля, че имам нужда от съвети.

— Не бъди толкова сигурен. В наши дни човек никога не може да е прекалено сигурен, че ще се справи, с която и да е жена.

Теса Колшът пълнеше една стъклена кутия със зърна карамфил, когато сутринта Моли влезе в магазина на „Абъруик тий енд спайс кърмпани“.

— Добро утро, Моли — вместо поздрав Теса размаха една пластмасова кесийка с карамфил. Ръкавът на избелялата рокля, модел от 30-те години, която Теса най-вероятно бе купила в някой okazjiон, падна свободно по ръката ѝ, разкривайки миниатюрна татуировка. — Внимавай, когато влизаш в офиса си. Келси е там. Експериментира с някакъв нов модел разпръсквач на подправки.

— Благодаря за предупреждението.

— Винаги съм нащрек, така си е. Особено след онзи малък епизод с робота, който вареше чай — Теса поклати глава. — Отне ми почти цяла сутрин да почистя след експлозията, ако си спомняш.

— Спомням си, разбира се, и то твърде добре — отвърна Моли и се усмихна на помощничката си.

Теса прекарваше вечерите си, свирейки на китара в един състав на име „Ръби Сует“, съставен само от жени. Но Моли бе убедена, че истинският ѝ талант бе в сферата на пазара и финансите. Теса притежаваше естествен нюх към тези неща, въпреки че малко хора, които се занимаваха с бизнес, биха признали това, тъй като тя изобщо не отговаряше на строгия консервативен тип бизнес дама.

Упоритата ѝ щръкнала коса рядко запазваше един и същ цвят два дена поред. Тази сутрин бе яркозелена. Червилото пък бе кафяво. Теса харесваше много роклите отпреди Втората световна война, които обаче висяха странно на ниската ѝ набита фигура. Комбинираше тези рокли с широки груби обувки с дебели подметки, върху които обикновено имаше малки стоманени верижки. През носа ѝ бе прекарана златна халка, друга такава имаше на едната ѝ вежда.

Моли изобщо не би имала нищо против, дори Теса да се появеше на работа чисто гола. Девојката беше родена за търговски посредник. Ако работеше в „Нордстром“, би направила цяло състояние, при положение, разбира се, че се обличаше в изискания делови стил, задължителен за компанията. За късмет на Моли Теса отказваше дори да помисли за подобна възможност.

Туристите, които представляваха по-голямата част от клиентите на Моли, намираха Теса много интересна и екзотична. Те често молеха да получат нейна снимка, след като бяха приключили с покупките. С нетърпение очакваха да покажат снимките на приятелите си в Канзас например. Те доказваха със сигурност, че на Западния бряг има много по-различни неща.

Жителите на Сиатъл, отдавна привикнали към всякакви ексцентрични личности, се чувстваха удобно в присъствието на Теса. Тя им напомняше за хората, които им сервираха всекидневното кафе. Връзката между познатия свят на кафето и по-екзотичното царство на чая и подправките беше много фина, едва уловима, но пък имаше страхотен ефект. Моли и Теса използваша точно това и бизнесът им вървеше.

— Как мина срещата с Ти Рекс^[1] снощи? — попита Теса, като затвори стъклената кутия.

— Нещата се усложниха — отвърна Моли.

Помощничката ѝ облегна лакти на тезгяха.

— И? Уволни ли го, както обеща?

— Не съвсем.

Теса бе искрено изненадана.

— Искаш да кажеш, че той накрая е одобрил едно предложение?

— Не, не е.

— Какво по-точно се случи?

— Нека просто приемем, че промених решението си.

— Без майтап? — от изумление дебело очертаните вежди на Теса отхвъркнаха нагоре. — Когато вчера си тръгна отгук, се зарече, че няма да оставяш повече никаква възможност на Ти Рекс да оспорва едно от най-хубавите ти предложения. Каза също, че отхвърлянето на предложението на Уортън Кендъл е последната капка в препълнената чаша на търпението ти. Много ясно те чух да казваш, че ако Тревилиън посмее да отхвърли и предложението на Дънкан Брокуей, ще го изхвърлиш на улицата.

— Нещата се промениха — Моли реши, че няма никакъв смисъл да пази тайна. — Имам среща с него утре вечер.

— Среща с Ти Рекс? — очите на девойката се разшириха от изумление.

— Изненадващо, нали? — Моли се спря до един рафт, за да подреди по друг начин комплект чайници. — Виждаш ли, мисля, че вече трябва да спреш да го наричаш Ти Рекс.

— Ти ми каза, че той е студен, безчувствен и напълно безскрупулен. Каза, че разкъсвал и унищожавал проектите на горките невинни изобретатели, все едно разкъсва сурово месо. Каза, че наемайки го за свой консултант, се оказало все едно да наемеш тиранозавър да пази малки невинни животинки.

Моли си спомни устните му върху своите. Все още чувстваше горещината, която Хари бе запалил в тялото ѝ. Все още усещаше чудесния му мъжки аромат, по-силен от подправките в магазина.

— Сгрешила съм поне в едно. Той не е студен и безчувствен.

— Не го вярвам — Теса поклати глава. — И този тип те е убедил да се срещнеш с него?

— Нещо такова.

— Не се ли страхуваш, че ще умреш от скука?

— Не мисля, че ще възникне такъв проблем — отвърна замислено Моли. — И това е още една разлика между Ти Рекс и Хари Тревилиън. От всичко, което е известно за динозаврите досега, се знае, че са имали малък, почти нефункционален мозък. Същото не може да се каже за Хари Тревилиън. Той е много начетен, й то в най-различни области.

— О! — Теса все още не бе убедена. — Големият ум и начетеност не означава непременно, че ще бъде интересен компаньон за вечеря.

— Хари е много интересен, вярвай ми.

Моли вдъхна с удоволствие чудесния аромат на чай и редки подправки. Огледа се наоколо със собственическа гордост. Несъзнателно, тъй като отдавна й бе станало навик, провери дали всичко е готово за работата през деня.

Този ритуал й бе до болка познат. Вършеше го всяка сутрин от деня, в който бе започнала работа. Тогава бе само на двадесет години, малко след като загина майка й. Моли бе принудена да напусне колежа и да издържа себе си, сестра си и баща си.

Същата година финансовото състояние на семейство Абъруик, което всъщност никога дотогава не бе особено стабилно, се разклати още повече. Джаспър бе взел назаем двадесет хиляди долара, за да реализира едно свое изобретение, а банката си искаше парите обратно. Чиновникът, отпуснал заема, бе останал с впечатлението, че Джаспър има намерение да използва парите за ремонт на жилището си. Той, разбира се, не прие с удоволствие факта, че парите бяха използвани за един проект за роботизирана контролна система, който обаче се бе провалил.

По образование Джаспър бе инженер, но бе напълно неспособен да се задържи на редовна работа. Страстта му към изобретения винаги влизаше в противоречие и с най-либералните фирмени закони. Той трябваше да бъде свободен, за да осъществява мечтите си.

Майката на Моли, Саманта, бе обичала искрено съпруга си и бе проявявала към него разбиране и безкрайно търпение. Тя бе изключително практична жена. По време на подобни финансови кризи именно нейната заплата поддържаше семейството. Но нещата се

промениха коренно, когато Саманта загина в автомобилна катастрофа. Тогава Келси беше само на девет години. Семейството беше опустошено и емоционално, и финансово.

Моли преживяваше болезнено липсата на майка си, но време за скръб нямаше. Трябваше да се вършат прекалено много неща. Главната ѝ грижа беше Келси. След това идваше нестабилното финансово положение на семейството. Без заплатата на Саманта то бе заплашено от пълен крах.

Джаспър Абъруик беше самото олицетворение на разсеян учен. В дните след смъртта на жена си той не бе в състояние да се справи с положението и просто се затвори в работилницата си в мазето, като остави Моли да посрещне сама изпитанията.

Моли направи единствено възможното, за да оцелее семейството — напусна колежа и се хвана на работа. В онези дни магазинът, който притежаваше сега, не се наричаше „Абъруик тий енд спайс“. Името му беше „Пайпуел тий“, по името на собственичката Зиния Пайпуел, и се помещаваше в една мрачна дупка близо до „Пайк плейс маркет“. Бизнесът трудно можеше да се нарече успешен. Жителите на Сиатъл бяха пристрастени към кафето, а не към почти непознатия по тези места, чай. Зиния едва ли можеше да си позволи да наеме помощничка, а и не се нуждаеше от такава. Моли подозираше, че възрастната жена просто я бе съжалила. И реши да работи така, че работодателката ѝ никога да не се разкае за своя жест на щедрост. Впусна се в новото си поприще с ентузиазъм и енергия, които преди бе пазила за учението. Просто нямаше друг избор.

След седмица, прекарана в магазина, Моли разбра, че ако не се предприеме нещо, до края на годината фирмата щеше да фалира. Заедно с това и тя щеше да изгуби работата си. Направи някои проучвания и предпазливо предложи на Зиния да добави към асортимента от различни видове чай и пълна колекция домакински подправки. Собственичката се възхити от идеята и ѝ предостави пълна свобода на действие.

Сиатъл бе град на любителите на пикантната храна. Моли знаеше, че екзотичните подправки ще представляват интерес за много хора. Затова се разшета и сключи договори с различни фирми за ритмични доставки на стоката — от сушени мексикански люти чушлета до испански шафран. Специално внимание отдели на

рекламата в местните вестници и радиостанции. Магазинът бе преименуван на „Пайпуел тий енд спайс“. Но освен всичко друго трябваше да му се направи реконструкция, за да придобие оригинален и по-привлекателен облик.

Вместо да се насочи към традиционния европейски модерен дизайн, който предпочитаха собствениците на кафенета, Моли избра ретро стила. Твърде бързо магазинът придоби вида и атмосферата на пристанищните магазини за чай и подправки от началото на деветнадесети век. Бизнесът бързо се разрасна. Моли разширяваше дейността си много внимателно. Предлагаше доставки по домовете, така че на клиентите от предградията да не се налага да носят покупките си до вкъщи. Поръча готварски книги, изготви каталози. А на предната витрина направи минибарче, където се сервираше чай. По нейно настояване Зиния инвестираше в нови и нови проучвания на здравословния ефект от пиенето на чай. Моли издирваше хора, които държаха на здравословното хранене, както и такива, които се обявяваха против злоупотребата с кафе. Сполучи дори да наеме инструктор, който даваше уроци на желаещите да овладеят старинното изкуство на японската чайна церемония.

Банката получи парите си. Джаспър зае още. Животът продължаваше. Някъде в процеса на напрегнатата си работа около магазина Моли осъзна, че никога няма да се върне в колежа и да завърши образованието си.

Зиния я направи своя съдружничка и тъй като вече възнамеряваше в скоро време да се оттегли, предложи още веднъж да сменят името на фирмата, така че да върви в крак с времето. Моли никога нямаше да забрави каква гордост изпита в деня, когато над вратата на магазина окачиха табелата „Абъруик тий енд спайс Ко“. Година по-късно изплати на Зиния нейната част от фирмата и стана едноличен собственик. Зиния замина на дълго околосоветско пътешествие.

Когато дойде време да се поднови договорът за наема, Моли реши да се премести на друго място. Избра просторна, хубава сграда, близо до един парк с фонтани. Това бе идеалното място, където можеше да привлече повече туристи, а и обикновени служители, излизачи да си изядат пакетирания обяд в парка.

Джаспър най-накрая успя да получи патент за индустриалните си роботизирани системи. По предложение на Моли той предостави правата за производство на една млада, но бързо просперираща фирма от Орегон. Парите започнаха да се трупат в семейната сметка. Изведнъж се оказа, че разполагат с толкова много, та дори двамата с брат му не можаха да похарчат всичките, преди да загинат в злополучния експеримент. Джаспър остави на дъщерите си значителни средства от патентите на своите изобретения, а върху Моли падна също и отговорността за току-що основаната фондация „Абъруик“.

Теса се зае да вари чай, който щеше да поднася в барчето.

— Разкажи ми нещо повече за тази твоя среща с Тревилийн.

— Няма нищо за разказване — отвърна Моли. — Все още не съм излязла с него, нали?

— В петък вечер ще свирим в „Кейв“. Можеш да го заведеш там, ако искате да си прекарате весело — предложи Теса.

— Имам чувството, че това не е място, където Хари би избрал да отиде.

— Все още не разбирам. Какво те накара да решиш да се срещнеш...

Думите на Теса бяха прекъснати от оглушителен трясък. Моли се обърна рязко по посока на затворената врата на офиса си.

— О, не! Не отново!

Тя се втурна напред и рязко отвори вратата. Сестра ѝ Келси вдигна поглед от останките на последното си творение — уред, чието предназначение бе да разпръсква подправки. Моли едва успя да я види през облака прах, който се оказа градински чай.

— Какво стана?

— Появи се малък проблем — въздъхна Келси. — Запуши си носа, бързо!

Но беше твърде късно. Чаят се носеше навсякъде из въздуха. Моли започна да киха, очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя пристъпи бързо в кабинета и затвори вратата след себе си, за да попречи на праха да се разпространи из помещението на магазина. Сграбчи една кърпичка от кутията на бюрото си и започна да диша през нея, докато изчакваше прахът да се разсее и да падне на земята.

— Съжалявам, че стана така — Келси също започна да киха в една носна кърпичка. — Този път бях съвсем близо до целта.

Следващият път непременно ще успея.

Моли бе чувала тези думи хиляди пъти през всичките тези години. Баща ѝ и чичо ѝ Джулиъс ги бяха повтаряли като своего рода молитва. Замисли се дали да не накара да ги изпишат над вратата на дома ѝ като един вид семейно мото. Истината обаче беше, че поне при един Абъруик те често се оказваха съвършено верни.

— Всичко е наред — измърмори тя.

Започна отново да киха и бързо извади още кърпички от кутията на бюрото. Келси изтри насълзените си очи и ѝ отпрати извинителна усмивка, която разкри два реда идеално прави зъби. Това бе струвало на Моли няколко хиляди долара, които бе платила преди три години, но никога не съжали за парите. Когато беше на възрастта на Келси, семейството не можеше да си позволи този лукс. Затова сега собствените ѝ предни зъби бяха леко изкривени.

— Добре ли си? — попита Келси.

— Синусите ми със сигурност са чисти поне за шест месеца напред.

Моли избърса праха от стола си и седна, хвърляйки мимолетен поглед на повредения уред. Той се състоеше от пластмасови тръби и лостчета, замислени така, че да контролират дозата изсушени подправки. Малкият мотор, който захранваше разпръсквача, се намираше до единия ъгъл на бюрото във вид на димящи останки.

— Каква всъщност е причината за експлозията? — попита Моли.

Келси се надвеси над моторчето с вид на съдебен патолог, оглеждащ мъртво тяло.

— Мисля, че зрънца от чая по някакъв начин са проникнали в мотора и са го задръстили.

— Разбирам.

Нямаше смисъл да се разстройва заради подобно нещо и Моли го знаеше. Неуспешните експерименти бяха част от начина на живот на семейство Абъруик. Тя се облегна на стола си и загледа сестра си с израз на обич и примирение. Келси определено бе наследила склонността на Абъруикови да поправят всякакви машинарии и да развалят вече готови, за да разберат устройството им. От петгодишна постоянно се занимаваше с разни неща. Кукленски къщи, играчки, велосипеди — нищо не оставаше здраво. Моли все още я побиваха тръпки, спомняйки си деня, когато влезе в стаята на малката си сестра

и я завари да държи електрическа крушка, кабел и клещи в ръка. Келси имаше намерение да превърне играчката-печка в истински функциониращ модел.

Въпреки че бе наследила от баща си любопитството и страстта към изобретенията, девойката имаше сините очи и медночервената коса на майка си. Високите скули и добре оформената брадичка също бяха на Саманта Абъруик. Само равните, правилно подредени зъби бяха резултат на навременна стоматологична намеса. Моли би искала майка им да бе доживяла да види в каква красавица се бе превърнала малката ѝ дъщеря. Би желала също разсеяният им баща да не бе толкова погълнат от безкрайните си планове и проекти и да бе забелязал, че Келси следва неговите стъпки. Моли бе поела отговорността да замести липсващите родители. Бе дала всичко от себе си и въпреки всичко знаеше, че една част от нея винаги щеше да се страхува, че не е направила достатъчно или не го е направила както трябва. Можеше само да бъде благодарна на съдбата, че Келси никога не се оплака от липсата на родители.

— Просто ще трябва да сложа филтър — Келси продължаваше да изучава внимателно останките на своето творение. — Това няма да е трудно.

Моли хвърли многозначителен поглед наоколо.

— Преди това е по-добре да измислиш начин как да се почисти всичко тук.

— Не се притеснявай, ще използвам вакуумния робот, който инсталирах тук миналата година — Келси се пресегна и взе една отвертка. — Какво мисли Ти Рекс за смахнатата идея на Дънкан Брокуей за генериране на енергия от лунна светлина?

— Знаела си, че идеята е смахната? — въздъхна Моли.

— Проектът на Брокуей се базира не на реални факти, а на неща, които му се иска да са реалност.

— Точно това каза и Тревилиън. Защо не ми каза, че проектът е лош?

— Не исках да ти се бъркам. Помислих си, че е работа на Тревилиън да ти го каже. Нали за това му плащаш.

— Много благодаря — измърмори Моли. — Вместо да ми кажеш, предпочиташ да изглеждам пред Хари като истинска глупачка.

— Сигурна съм, че той не те мисли за глупачка. Известно му е, че техниката не е силната ти страна — Келси вдигна поглед от моторчето. — Хей, какво става? Вече го наричаш Хари? Миналата седмица беше само Ти Рекс, Дивия хищник. Унищожителят на технически проекти.

— Опитвам се да се откажа от този навик, преди да изляза на среща с него. Мога да се окажа в неудобно положение.

— Среща ли! — Келси впи недоумяващ поглед в Моли. — Отиваш на среща? С Ти Рекс?

— Името му е Хари Тревилиън — сопна се Моли. — Утре вечер той ще ме заведе на вечеря.

— Не мога да повярвам!

Телефонът иззвъня преди Келси да успее да се съвземе от шока. Моли кихна още веднъж, протягайки ръка към слушалката.

— „Абъруик тий енд спайс“.

— Моли, скъпа, ти ли си?

— Аз съм, лельо Вениша — Моли закри нос с кърпичката, сподавяйки ново кихване.

— Като че ли не си добре. Да не си настинала?

— Добре съм. Келси имаше малък проблем с новия си уред за разпръскване на подправки.

— Не се е случила нищо лошо, предполагам?

— Синусите ми никога няма да са същите, но като изключим това, всичко друго е наред.

— Добре тогава — Вениша веднага забрави за инцидента, както се бе случвало много пъти преди това. В края на краищата, цели тридесет години бе омъжена за един Абъруик, преди съпругът ѝ Джулиъс да загине в същия инцидент, в който бе намерил смъртта си и бащата на Моли. — Искях да те питам какво мислиш за зелено и златисто.

— Зелено и златисто какво?

— Сватбените ми цветове, скъпа. Не ме ли слушаш?

— Слушам те. Зелено и златисто звучи добре.

— Сребристо може би е за предпочитане. Но не мисля, че зеленото и сребристото се съчетават добре, а ти?

— Никога не съм се замисляла над това — Моли избърса праха от сутрешната поща и започна да сортира пощенските пликосе и

брошурите.

Вениша се впусна в подробни обяснения за това, че е по-добре да се съчетаят зелено и златисто, отколкото зелено и сребристо. Моли я слушаше с половин ухо. Много обичаше леля си, но можеше спокойно да върши две неща наведнъж, когато Вениша говореше за плановете си за предстоящата си сватба.

Келси ѝ отправи съчувствена усмивка, а Моли разкъса един плик.

— ... казах на Кътър, че ще бъде приятно — говореше Вениша. — Няма да имаш проблем, нали, скъпа?

Моли разбра, че е пропуснала нещо.

— За какво става дума, лельо Вениша?

— Казах на Кътър, че няма да имаш нищо против да вечеряш с нас в петък. Не ме ли слушаше, скъпа?

— Разбира се, че те слушах — Моли размени многозначителен поглед с Келси. — Просто проверявах ангажиментите си. В петък ще бъда заета.

— Вечерта? — Вениша бе искрено изненадана.

— Знам, че може да ти прозвучи невероятно, но всъщност тогава имам среща.

— Но, скъпа, това е наистина чудесно! Толкова се радвам за теб. Някоя интересна личност ли е?

— Хари Тревилиън.

— Твоят консултант? — гласът ѝ вече не звучеше толкова ентузиазирано. — Мислех си, че не се интересуваш от доктор Тревилиън.

— Открих, че той притежава качества, за които не бях подозирала.

— Е, предполагам, че една среща, дори с неподходящ мъж, е по-добре от изобщо никаква среща — Вениша все още не бе напълно убедена. — Само един Господ знае колко се притеснявах от факта, че от доста време нямаш никакъв интимен живот.

— Хайде, хайде, лельо Вениша, човек винаги трябва да бъде оптимист.

— Права си, скъпа, така е. Радвам се да разбера, че имаш свои плановете за петък вечер. Кой знае докъде може да доведе всичко това?

Когато по време на онова пътуване срещнах Кътър за пръв път, изобщо не подозирах, че ще се влюбим един в друг.

— Нямам намерение да се влюбвам в Хари — отвърна бързо Моли. — Ние всъщност не си подхождаме много.

— Човек никога не знае, скъпа. Противоположностите се привличат.

— Никога не съм вярвала в това — намръщи се Моли.

— Слушай, ще накарам Кътър да отложим вечерята за някой друг път. Какво ще кажеш за събота?

— Приемам.

— Чудесно. Надявам се, че утре вечер ще се забавляваш много, скъпа.

— Точно това ще направя — Моли постави слушалката на мястото ѝ с чувство на облекчение.

Келси разглобяваше мотора и дори не вдигна поглед.

— Какво ново относно сватбените приготовления?

— Зелено и златисто.

— Какво стана със синьото и златистото?

— Това беше миналата седмица — Моли отвори друг плик, откъдето извади картонче за поръчки, откъснато от неин каталог. — Ще си отдъхна, когато всичко най-сетне приключи.

— Знам. Леля Вениша е направо обсебена от тази мисъл.

— Радвам се за нея — Моли зачете списъка от подправки, които бе поръчал един клиент от Аризона. — След всички тези години с чичо Джулиъс тя заслужава да има край себе си някой мил и внимателен мъж като Кътър Латъридж.

— Мил и богат мъж като Кътър Латъридж — поправи я сухо Келси. — Онази къща на Мърсър айлънд и яхтата със сигурност не излизат евтино.

— Още по-добре — Моли остави поръчката в купчината подобни на бюрото. — Поне няма да се притесняваме, че се жени за нея заради парите ѝ. Важното е, че ѝ обръща все по-голямо внимание и ѝ посвещава значителна част от времето си. Тя го заслужава. Чичо Джулиъс беше като татко. Леля Вениша веднъж ми каза, че през тридесетте години от брака им чичо Джулиъс нито веднъж не се сетил да отпразнуват годишнина от сватбата им, да не говорим за рождените ѝ дни — тя взе друг плик.

— Също като татко — промълви Келси и започна внимателно да разглежда вътрешността на мотора.

Моли не отговори. С тези думи сестра ѝ бе казала всичко. Джаспър Абъруик бе обичал семейството си по свой собствен начин, но винаги бе обичал повече работата си. Дори чудесните електромеханични играчки, които преди години направи за дъщерите си, бяха създадени като прототипове на роботите, разработени покъсно от него. Моли обичаше тези стари играчки. Беше ги подредила в работилницата в мазето и на всеки шест месеца грижливо сменяше батериите им. По едно време бе започнала да си мисли, че някой ден собствените ѝ деца ще играят с тях. Но напоследък тази възможност ѝ изглеждаше все по-нереална.

Вратата на офиса се отвори и Теса предпазливо надникна вътре.

— Всичко наред ли е тук?

— Мисля, че преживяхме още един от неуспешните опити на Келси — заяви Моли.

— Страхотно — помощничката ѝ влезе с решително блеснали очи. — В такъв случай време е да поговорим за срещата ти с Ти Рекс.

Моли отвори следващия плик.

— Какво толкова има за обсъждане?

— Теса е права — Келси остави отвертката настрана. — Трябва да поговорим. От дълго време не си се срещала с никого. Всъщност, откакто спря да се виждаш с Гордън Брук.

— Не е вярно. Миналия месец вечерях с Ерик Сандърс.

— Ерик е твой счетоводител — отбеляза Теса. — Това си беше делова среща. Ти каза, че двамата сте прекарали вечерта, обсъждайки данъците на фирмата.

— И какво от това?

— Той дори не те целуна за лека нощ, нали? — намръщи се Келси.

— Разбира се, че не — изчерви се Моли. — Той ми е счетоводител, за Бога.

— Така си и знаех — Келси размени поглед с Теса. — Тя е наивно, невинно малко агънце.

В отговор Теса само поклати глава.

— Имаме да свършим доста работа, преди да рискуваме да я пуснем на една истинска среща.

— За какво говорите вие всъщност? — Моли хвърли поръчката на бюрото пред себе си.

— За това, че всичко е много объркано — отвърна Теса. — Но не се притеснявай, двете с Келси ще ти дадем кратък урок как да оцелееш в една съвременна любовна среща.

Хари забеляза странната черна кутия пред вратата на Моли в момента, в който слезе от колата. С разсеяно движение премести букета жълти рози, които бе купил за Моли, в сгъвката на лакътя на лявата си ръка. Докато приближаваше предните стълби на голямата къща, не откъсваше поглед от кутията.

Любопитството му се събуди. Първата му мисъл бе, че пощальонът по-рано през деня е оставил някаква пратка, след като никой не бе отговорил на позвъняването му. Следващата му мисъл бе, че ако никой не бе отворил, това можеше да означава само едно — че Моли не си е вкъщи. Беше забравила за срещата им!

Обзе го ужасно разочарование. Каза си, че трябваше да ѝ се обади предварително следобед.

После забеляза черната жица. Тя излизаше от капака на кутията и стигаше до бравата. Когато вратата се отвореше, капакът щеше да отхвъркне нагоре и отвътре щеше да изскочи най-вероятно някакъв палячо на пружина. Явно някой си правеше шега с Моли, а може би с Келси...

Той бавно изкачи стъпалата, без да отделя поглед от странната кутия. Нещо не беше наред. Сетивата му сигнализираха за надвиснала опасност.

Не беше никаква шега!

От другата страна на вратата се разнесе тих, стържещ звук. Някой се готвеше да отвори. Хари хвърли розите и се втурна към кутията.

— Не отваряй! — изкрещя той.

— Хари? — в тесния процепа на полуоткрехнатата врата застана Моли. — Ти ли си? Какво има?

Жицата, която свързваше кутията и бравата, се изпъна, капакът отскочи с щракване и на негово място се появи метална поставка със закрепен върху нея револвер. Дулото беше насочено към Моли.

[1] Съкратено от *Tiranosaurus rex* (лат.) — тиранозавър. — Бел.ред. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В момента, в който левият юмрук на Хари се заби в кутията, прекатурвайки целия механизъм, револверът гръмна. Още когато кокалчетата му докоснаха кутията, той вече знаеше, че нещо не е както трябва. Нямаше време обаче да реагира на това усещане, тъй като то изчезна още в следния миг, а самият Хари, повлечен от инерцията на стремителния си скок, се удари в стената на къщата. Почти веднага успя да си възвърне равновесието и проследи с поглед как устройството се затъркаля надолу по стълбището. От дулото на револвера изхвъркна и се разгъна нещо меко.

— Какво, за Бога, става тук? — Моли с почуда и недоумение гледаше ту черната кутия, ту Хари. — Наистина реагираш светкавично.

— Когато е необходимо, да.

Той оправи якето си, леко разкърши рамене и с няколко крачки се намери до останките от механизма. Това, което се подаваше от дулото, бе бял флаг. Върху него имаше написано нещо с червени букви. С върха на обувката си Хари разстла хубаво плата, така че двамата можаха да прочетат следните думи:

„Бум! Вече си мъртва“.

— Очевидно това е някаква лоша шега — той си пое дълбоко дъх и погледна към Моли. — Добре ли си?

— Разбира се. Ами ти?

— Добре съм.

— Виждам — усмихна се тя. — Имаш наистина оригинален метод да преодолееш първоначалната неловкост на първата среща.

— Както Джош отбеляза наскоро, от толкова време не съм имал среща, че съвсем съм забравил как да се държа в подобни случаи —

Хари отново насочи поглед към револвера с флага. — Но това не е мое дело. Аз донесох цветя.

— Наистина ли? — Моли забеляза разпръснатите наоколо рози и очите ѝ светнаха от удоволствие. — Много са красиви. Как разбра, че жълтите рози са любимите ми цветя?

Той я проследи с поглед как бързо се спуска по стъпалата до алеята.

— Просто щастливо хрумване.

Не беше негово, а на Джош, но не виждаше причина да навлиза в излишни подробности. Вместо това мълчаливо я съзерцаваше как събира разпилените рози, някои от които с пречупени стръкове.

Тази вечер Моли изглеждаше блестящо. Носеше къса яркочервена рокля, украсена със златни копчета. Късото вталено сако бе в тон с роклята и ѝ стоеше много елегантно. Буйната ѝ коса бе прибрана зад ушите с малки златни фиби. Високите черни сандали подчертаваха изящната линия на краката ѝ. Хари си даде сметка, че никога досега не бе я виждал облечена по друг начин, освен в строг делови костюм. Промяната бе твърде приятна.

— Остави цветята. Всички са съсипани.

— Не, не са. Едно-две са прекършени, но не е беда.

Хари се отказа да спори и насочи вниманието си към черната кутия и револвера.

— Имаш ли някаква представа кой е поставил това?

— Не — Моли дори не удостои механизма с поглед и се отправи отново към стълбите. — Може би някой от приятелите на сестра ми. Тя се движи в такава среда, всичките са изобретатели. Все още са луди глави, въпреки че наесен постъпват в колеж и би трябвало да са преминали този период.

Хари си спомни как за момент почувства, че нещо не е наред. Чувството бе съвсем мимолетно, но не можеше да го сбърка. Пресегна се и обърна кутията, потискайки тревогата си. Гледката на револвера, насочен към Моли, бе достатъчна причина за неприятното чувство, което го бе връхлетяло. Мускулите му постепенно се отпуснаха, освобождавайки част от напрежението.

— Това означава ли, че и преди си имала подобни случаи?

— Ако си израснал в семейство като моето, бързо се научаваш да приемаш изненадите като ежедневие. Влез, докато сложа розите във

вода.

Хари се поколеба, след това се отпусна на едно коляно, за да събере парчетата от счупения механизъм. Почувства някакво стягане в гърдите, когато напипа револвера. В следния миг през тялото му премина тръпка на облекчение, защото разбра, че това е просто играчка от пластмаса и метал. Всичко беше наред. Интуицията му го бе подвела. Намръщи се, съзирайки отново малкия бял флаг.

— Сигурна ли си, че това е работа на някой от приятелите на сестра ти? — попита той, като се изправи.

— Какво друго би могло да бъде? Вероятно по този начин си вземат довиждане. В неделя Келси заминава за Калифорния. Ще бъде на едномесечен летен курс в колежа.

— Разбирам.

С повреденото устройство в ръце Хари я последва по огромния коридор до кухнята. Огледа се в помещението с интерес. На пръв поглед всички кухненски мебели и уреди му бяха добре познати, но тъй странно разположени в пространството, като че ли се намираха в някакъв космически кораб. Повърхностите им бяха изработени от хром-никел и непознат за него вид пластмаса, а конфигурацията им бе нестандартна. В стената имаше вграден пулт за управление.

Моли извади отнякъде ваза, а той отнесе механизма на една маса с полирана метална повърхност до прозореца.

— Къде е сестра ти тази вечер? — попита, преди да започне да наднича съсредоточено сред останките на черната кутия.

— Излезе с приятели.

— Кой от приятелите ѝ не знае, че тя ще излиза тази вечер?

— Нямам никаква представа — тя напълни вазата с вода и започна да подрежда розите. — Може да не е само един, а повече. Защо питаш?

Хари взе револвера и започна да го върти в ръцете си.

— Защото този, който е оставил кутията, е предполагал, че тази вечер тя ще си е вкъщи.

— Сигурно си прав — Моли вдигна една пречупена роза и се намръщи, после неохотно я хвърли в странен на вид метален контейнер. Разнесе се тихо бръмчене и цветето изчезна безследно.

Хари съблече якето си и го метна на облегалката на един стол. Седна до масата и придърпа уреда към себе си. Стъмняваше се, затова

инстинктивно вдигна очи нагоре, където би трябвало да има някакво осветително тяло. Погледът му попадна на чудато приспособление, висящо от тавана.

— Как да включа осветлението?

— Червеното копче в средата на масата.

Той внимателно огледа малкия контролен пулт с бутони, вграден в масата. После натисна червеното копче, повърхността на масата мигновено бе обляна от мека ненатрапчива светлина.

— Чудесно!

Моли отстъпи крачка назад и огледа критично резултата от подреждането на цветята.

— Е, за розите вече се погрижих. Наистина са прелестни, Хари. Не мога да си спомня кога за последен път някой ми е носил цветя. Благодаря ти.

— Няма защо — мислено си напомни да благодари на Джош, че му бе препоръчал този старомоден жест на внимание.

— Ако ме извиниш, ще отида да си взема чантичката. Връщам се след минута.

— Не се тревожи и се пригответи спокойно — отвърна той, наведе се и започна да изучава механизма, който бе повдигнал платформата с револвера.

Чу, когато Моли излезе от кухнята. Звукът от стъпките ѝ отекваше по коридора. Преценявайки, че тя сигурно ще се забави малко повече от споменатата минута, откопча ръкавелите на ризата си, нави ръкавите ѝ нагоре и започна да разглобява устройството.

Не след дълго Моли се върна.

— Хари? Готова съм.

Той не вдигна поглед от работата си. Бе извадил вече пружината от кутията. Останалите части на механизма бяха разпръснати по масата.

— След две минути свършвам.

— Хм...

Моли програмира „Машината на Абъруик за приготвяне и съхранение на храна“ за две пици с артишок и домати, които станаха готови четиридесет минути по-късно. От „Автоматичната винена

изба“, патент Абъруик, извади бутилка каберне. След кратък размисъл поръча и салатата със синьо сирене. Машината започна тихичко да бръмчи, докато изплакваше и сушеше пресните марули. Хрумна ѝ, че не е лошо да нареди сама резенчетата сирене върху листата от маруля. Това решение вероятно бе резултат от факта, че в къщата имаше мъж. Без съмнение, някакъв чисто женски импулс. „Почти сигурно е, че на сутринта ще изчезне“, помисли си Моли. Такива неща никога не траеха дълго при нея.

Докато храната стане готова за сервиране, Хари бе успял да разпръсне различните части на механизма по цялата маса, така че нямаше място нито за чинии, нито за чаши.

Моли скрито наблюдаваше мрачното изражение на лицето му. Той бе напълно погълнат от уреда пред себе си. За пореден път пред погледа ѝ изникна образа на алхимик, работещ в своята лаборатория. Буквално можеше да почувства силата на концентрацията му. Запита се дали прави и любов по същия начин — с цялата си енергия и внимание. Тази мисъл я накара да се изчерви.

За щастие Хари не забеляза розовината по страните ѝ. Вниманието му бе привлечено от малък, задвижван с батерия мотор, който бе отстранил от кутията.

Тя натисна един бутон. Втора метална плоскост се отлепи от стената и се разгъна точно до масата, която Хари бе затрупал с детайли. Не можа да не се изсмее на учудването му, когато най-сетне той вдигна поглед и примигна объркано, преди да асимилира гледката на пиците и салатите.

— Какво е това?

— Вечеря — отвърна весело Моли. — Не знам за теб, но аз умирам от глад.

Кехлибарените му очи потъмняха от смущение.

— По дяволите! Имаме резервация за седем и половина! — той погледна часовника си и се намръщи.

— *Имахме* — Моли му подаде една салфетка. — Сигурна съм, че някъде след осем са дали масата ни на някого друго.

— Не мога да повярвам! — изстена Хари и понечи да стане от стола. — Ужасно съжалявам. Ще се обадя в ресторанта и ще помоля да ни запазят места за девет часа.

— Забрави за това. Пиците са готови, а и аз съм гладна. Надявам се, че обичаш артишок и домати. Тази вечер нямам нищо против да пробвам нещо ново.

Хари хвърли възхитен поглед в чиниите.

— Ти ли направи това?

— В известен смисъл. Аз избрах продуктите. „Машината на Абъруик за приготвяне и съхранение на храна“ свърши цялата работа. Освен едно — подреждането на сиренето върху салатите.

Хари огледа внимателно масивния уред от неръждаема стомана, който заемаше една от стените в кухнята.

— Чудесно. Едно от изобретенията на баща ти?

— Да. Опитва се да продаде патента на всеки един от най-големите производители на кухненски уреди. Всички го обявиха за луд. Обясниха му, че идеята е да се продават на потребителите все повече и различни машини, които да изпълняват отделни манипулации в кухнята, а не да се създаде една-единствена ефективна машина, която да върши всичко и да трае много години.

— Така се случва с повечето интересни изобретения — Хари си отрязва голямо парче от пицата и разсеяно отхапа от него. — Напълно в мой стил е да се задълбоча прекалено много, когато имам пред себе си интересен проект — продължи с извинителен тон.

В отговор Моли само се усмихна.

— Тези симптоми са ми познати.

— Защото произхождаш от семейство на изобретатели?

— Така е — сви рамене тя, — а и защото аз самата имам склонност да се отдавам напълно на работата си.

— Нали? — острите му черти леко се смекчиха. — Виждал съм те съвсем погълната от някои от онези оферти за спонсориране.

— Наистина, понякога те ангажират изцяло вниманието ми.

— Думите ти ме карат да се чувствам малко по-добре заради това, което направих тази вечер — каза Хари. — Можеш да си представиш, че не очаквам с нетърпение момента, когато ще трябва да обясня на Джош.

— Защо? Какво общо има Джош с това?

— Ами той ми изнесе кратка лекция как трябва да се ходи на среща в днешно време. Изглежда си мислеше, че тъй като отдавна не

съм излизал с жена, няма да знам как да се държа. Съдейки по случилото се, явно е имал право.

Моли едва не се задави с парче пица. Успя все пак да преглътне, преди да избухне в смях.

— И ти ли?

— Какво искаш да кажеш? — погледна я изненадано той.

— Изслушах същата лекция от сестра ми и от помощничката ми Теса.

— Не е много приятно изживяване, нали? — Хари отново отхапа от пицата. — Аз лично си мисля, че на Джош му харесва да ми дава съвети, защото по този начин ми се отплаща за назидателните лекции, които му държах, докато беше в училище.

— Това значи ли, че като малък е прекарвал дълго време с теб?

— Джош дойде да живее при мен след смъртта на баща си. Тогава бе на дванадесет години. Майка му загина при нещастен случай, когато беше още бебе.

Моли бавно остави приборите си на масата.

— Отгледал си Джош от дванадесетгодишна възраст?

— Не съм сигурен дали „отгледал“ е най-точната дума — сви рамене Хари. — Нямах представа с какво се захващам, но за щастие Джош бе чудесно хлапе. Всичко тръгна добре, въпреки липсата ми на опит.

— Майка ми също почина, когато Келси бе още малка. Баща ми много ни обичаше — тя се усмихна тъжно. — Направи ни някои невероятни играчки, когато бяхме малки. Но беше класически пример за разсеян изобретател.

— Страстта да изобретяваш и да създаваш нещо ново може да бъде напълно обсебваща.

— Не го обяснявай точно на мен! Понякога изглеждаше като че ли татко забравя, че има семейство. След като мама почина, стана още по-лошо. Мисля, че той използваше работата си като лекарство срещу мъката.

Хари й хвърли преценяващ поглед.

— Значи си се опитвала да запълниш у Келси празнината от липсата на родители?

— Все още я виждам как вдига отегчен поглед към тавана, когато започвах да й чета конско — усмихна се Моли.

— Джош реагираше по същия начин, но оцеля, въпреки всичко. Тази есен ще започне третата си година в колежа. След това смята да постъпи в университет.

— Върви по твоите стъпки?

— Какво да кажа? Момчето наистина има ум в главата си.

— Келси също — Моли не можеше да скрие гордостта си. — Курсът, на който е поканена това лято, е само за най-добрите възпитаници на гимназията. Сигурна съм, че и в колежа ще бъде сред най-добрите.

— Що се отнася до Джош, сигурен съм, че ще се справи.

Моли не можа да се сдържи и избухна в смях.

— Какво толкова смешно има? — попита Хари.

— Слушай само за какво си говорим. Като че ли сме съпругеска двойка на средна възраст, която обсъжда чудесните постижения на децата си.

— Аз си имам извинение за това, че говоря като мъж на средна възраст — отвърна сухо той. — Вече съм на тридесет и шест години. А ти си поне десет години по-млада.

Моли сви устни в пренебрежителна гримаса.

— В края на месеца навършвам тридесет — след това поклати глава. — Господи, как бързо лети времето!

Известно време помълчаха, съсредоточавайки вниманието си върху храната.

— Била ли си омъжена? — попита след малко Хари.

— Не. Преди осемнадесет месеца си мислех, че може би... Е, не се получи. Ами ти?

— Преди година и половина бях сгоден.

— Какво се случи?

— Тя промени решението си. Омъжи се за един мой братовчед от страната на Стратънови. Брандън Стратън Хюз.

— Разбирам — Моли не знаеше какво друго да добави. — Съжалявам.

— Така стана по-добре. Сега, като обърна поглед назад, мога със сигурност да кажа, че бракът ни нямаше да потръгне.

— Защо не?

— Двамата с Оливия не си подхождахме. Тя е психоаналитик. През цялото време се опитваше да ме анализира... — Хари се

поколеба за момент — и мисля, че не ѝ хареса това, което откри.

— Разбирам — въпреки безстрастното му изражение Моли чувстваше, че болката му не е утихнала. „Това със сигурност не е всичко“, помисли си тя. — Питам се какво мисли Оливия за вашите взаимоотношения.

— Мисля, че чувствата на Оливия към мен могат да се изразят със следното: „часове, изпълнени със скука, разнообразявани от време на време от мигове на истински ужас“.

Тя го погледна изумена.

— Ужас?

— Не е това, което може би си мислиш. Оливия би го определила като „смахнатост“ или „ексцентричност“.

Не бе съвсем сигурна, но като че ли Хари се изчерви.

— Хм. Не бих казала, че е толкова лошо, нито пък че внушаваш ужас, Хари.

Той вдигна поглед към нея. Не се беше изчервил.

— Сигурна ли си?

Погледите им се срещнаха и останаха впити един в друг.

Ръката ѝ, държаща вилицата с парче пица, потрепери, тъй като през тялото ѝ премина вълна от чувствена възбуда. Изведнъж изпита болезнен копнеж. Опита се да потисне необичайните чувства, които се надигаха в нея. Когато не успя, реши, че е по-добре да продължи да говори. Покашля се смутено.

— И какво?

— Какво какво?

— Има ли това нещо общо с интуицията на Тревилиън, за която спомена Джош онази вечер?

Веселите искрици веднага изчезнаха от очите му, които придобиха ледено изражение.

— Казах ти, че онези глупости за интуицията и шестото чувство на Тревилиън не са нищо повече от стар семеен трик.

Моли се замисли.

— От древни времена жените вярват в интуицията. Повечето от нас я приемат като реалност. Няма нищо неестествено в това и някой мъж да я притежава. Може би в някои семейства се предава по наследство. Някакви гени, може би.

— Аз пък мисля, че това са глупости.

— Предполагам, че това изяснява нещата — Моли примигна засегната.

— Съжалявам — лицето на Хари представляваше безстрастна маска. — Целият си живот съм прекарал с тези глупости за интуицията на Тревилиън и мога да те уверя, че в тях няма и зрънце истина.

Погледът му падна върху частите на черната кутия, разпръснати по масата.

— Не е нужно обаче да притежаваш шесто чувство, за да разбереш, че който е направил това, е изпълнен с потисната враждебност.

— Не познаваш приятелите на сестра ми. Те не са изпълнени с враждебност. Но както казах, някои от момчетата са все още незрели.

— Някой е вложил много време и усилия да направи кутията и да зареди револвера. А той бе насочен към теб — отбеляза безстрастно Хари и като вдигна пружината на платформата, я повъртя пред очите си.

— Казах ти, че механизмът е поставен, за да изплаши сестра ми.

— Не съм сигурен в това. Мисля, че който е поставил кутията пред вратата, е знаел, че най-вероятно ти си тази, която ще отвори първа.

— Но това е лудост! — възкликна Моли. — Аз нямам врагове. Това е работа на някой от приятелите на сестра ми. Искали са да си направят шега, това е всичко.

Той остави пружината на масата.

— Може би имаш повече врагове, отколкото си мислиш.

— Чакай малко. Какви врагове бих могла да имам?

— През последния месец например си написала поне сто писма, с които си отхвърлила най-различни предложения. И всички тези хора са недоволни и разочаровани изобретатели.

Моли го погледна стреснато.

— Сигурно не мислиш, че някой от тях би паднал дотам, че да си откъщава по този начин?

— Все пак това е една възможност — Хари започна да разглежда друга част от механизма. — Мисля, че трябва да уведоим полицията.

— Господи! Това наистина е прекалено! — тя се ужаси от възможността да бъде намесена полицията. Келси щеше да бъде още

по-ужасена, ако започнеха да разпитват приятелите ѝ. — Нищо не се е случило. Това е просто една безвкусна шега.

— Няма значение, не е лоша идея все пак да уведомим властите... — той замлъкна, тъй като долови звука от отварянето на входната врата.

— Това сигурно е сестра ми — Моли с облекчение скочи от мястото си и излезе в дългия коридор. — Здравей, Келси. Хубав ли беше филмът?

— Моли! — сините очи на Келси се разшириха от удивление. — Защо си се прибрала толкова рано? Какво стана със срещата ти с Ти Рекс? Само не ми казвай, че не е дошъл, след като положихме толкова усилия да намерим подходяща рокля!

— Ти Рекс, значи? — промърмори Хари зад гърба ѝ.

Моли почувства как се изчервява и хвърли към сестра си предупредителен поглед.

— Хари е в кухнята. Решихме да вечеряме тук. Ела и се запознай с него.

Келси надникна любопитно иззад рамото ѝ.

— Здравсти!

— Здравей — Хари се изправи. — Знам, че ще съжалявам, но все пак бих искал да знам как получих този прякор?

— Ти Рекс ли? — момичето му се усмихна дяволито. — Моли започна да те нарича така заради начина, по който отхвърляш и разкъсваш предложенията за спонсориране. И защото последното ти име започва с „Г“ — Тревилиън Рекс. Разбра ли?

— Разбрах — той отправи към сестра ѝ замислен поглед.

Моли притвори очи, надявайки се, че страните ѝ не са придобили чак цвета на зрял домати.

— Хей, не искам да ви преча — продължи нехайно Келси. — Прибрах се веднага след филма, вместо да отида у Робин, защото смятам да довърша опаковането на багажа си. В неделя сутрин тръгвам за Калифорния.

— Така разбрах и аз — кимна Хари. — Отиваш на някакъв курс през лятото?

— Точно така — погледът на Келси попадна на разглобения механизъм върху масата. — Какво е това?

— Останките от една много неприятна шега, дело на някой от приятелите ти — отвърна бързо Моли. — Мисля, че е или Дани, или Калвин. Когато отворих вратата, ме посрещна дулото на фалшив револвер, който вместо куршум изстреля едно флагче.

— Странно — Келси заобиколи масата и започна да разглежда внимателно частите на масата. — Не мисля, че Дани или Калвин са направили това.

Погледът на Хари се изостри.

— Какво те кара да мислиш така?

— Първо, Дани и Калвин отдавна надживяха тези детинщини — тя разгледа по-отблизо механизма на пружината. — И освен това...

— Какво? — настоя Хари.

— Не е в техни стил. Дани се занимава с компютри. Ако се захване с нещо такова, то непременно ще бъде доста по-сложно. Калвин пък е маниак на тема химия. Логично е, щом ще си прави шеги с някого, да включва някакъв химикал в тях.

— Чудесна обосновка — усмихна се леко той.

— Благодаря — засия момичето.

— Този уред е направен доста нескоро — отбеляза Хари. — Има ли някой от другите ти приятели склонност към такива бързи и недообмислени действия?

— Е, когато се стигне до действие, Робин е малко небрежна, но не мога да си я представя да поставя нещо подобно пред вратата ни. Може да е дело на Лукас. Той е още хлапе, ако разбираш какво имам предвид. Ще му се обадя сутринта и ще разбера дали знае нещо по въпроса.

— Ще съм ти много благодарен.

— Вижте, предлагам да забравим всичко това — обади се решително Моли. — Искате ли някой сладолед? — продължи с фалшив ентузиазъм тя.

— Трябва да тръгвам — Хари погледна часовника си.

— Хей, чакай, не си тръгвай заради мен! — Келси вдигна и двете си ръце и отстъпи назад, за да излезе от кухнята. — Просто ще се кача на горния етаж. Дори няма да усетите присъствието ми.

— Не е необходимо — Хари отмести поглед към Моли. — Виждаш ли, макар и без да искам, провалих вечерта.

— Не е вярно! — възрази тя, мислейки си за всичко, което бе научила за него тази вечер. — Прекарах чудесно.

Той не изглеждаше никак убеден в това, но опита да се покаже ентусиазиран.

— В такъв случай мога ли да те помоля да повторим опита?

— Разбира се! — не се поколеба дори за миг.

— Какво ще кажеш за утре вечер?

Тъкмо щеше да приеме, когато си спомни, че в събота има друг ангажимент.

— Съжалявам, но обещах да вечерям с леля и годеника й.

Хари вдигна очи към тавана, пресмятайки:

— В неделя през целия ден ще отсъствам от града. Отивам в Хидън Спрингс, за да се срещна с дядото на Джош — поколеба се за миг. — Предполагам, че няма да искаш да дойдеш с мен...

Моли поклати глава.

— Благодаря, бих дошла с удоволствие, но нали знаеш, че тогава Келси заминава за Калифорния? Трябва да я изпратя до летището.

— Хидън Спрингс е само на един час път отук с кола. Мога да почакам, докато я изпратиш, и после да тръгнем.

— Наистина, защо да не приемеш предложението? — обади се Келси. — След това цял ден ще си свободна.

— Добре — усмихна се сестра й. — Докато сме в Хидън Спрингс, можем ли да посетим панаира?

— Не виждам пречки — отвърна Хари. — И без това отиваме в центъра на самия панаир.

— Не звучи лошо — обади се Келси. — Кога за последен път си се возила на виенско колело или си яла захарен памук, Моли?

— Не си спомням, сигурно от много години — отвърна Моли.

— Моля те, само не и захарен памук! — лицето на Хари се изкриви в болезнена гримаса.

Моли избухна в смях.

— Добре, добре, ще си поръчам само пуканки. Но ако ми обещаеш, че ще спечелиш за мен някоя от онези големи плюшени играчки.

— Прието — отвърна Хари. — Само че първо ще трябва да изиграем една игра, която принадлежи на един от роднините ми. Без

такъв своего рода подкуп вероятността да спечелим играчка е равна на нула.

— Всичките ли панаирни игри са нагласени? — осведоми се Келси.

— Нека да кажем, че просто не са нагласени в полза на играчите — уклончиво отвърна той.

— Обзалагам се, че въпреки това можеш да спечелиш — Моли примигна кокетно с дългите си ресници.

Усмивката му угасна, а очите му настойчиво се впиха в нея.

— Не забравяй за скучните часове, които те очакват.

— Аз не се отегчавам лесно — чувстваше как пулсът ѝ се ускорява. Надникна в очите му и потъна в тях. Каза първото, което ѝ хрумна: — Пък ако нещата станат толкова лоши, винаги мога и сама да се забавлявам.

Усмивката бавно се върна на лицето му и бе невероятно съблазнителна.

— Мисля, че няма да се стигне чак дотам.

В събота сутринта Хари стоеше сам в хладния и тих Сиатълски аквариум. Често идваше тук, когато искаше да размисли. В момента наблюдаваше една електрическа змиорка на дъното на басейна пред него. Животното го бе заинтригувало. Намираще го не по-малко странно и невероятно от факта, че бе помолил Моли да го придружи до Хидън Спрингс.

Преди половин час, измъчван от необяснимо безпокойство, което му пречеше да се съсредоточи върху работата си, Хари бе излязъл от къщи и бе отишъл на плажа. Имаше нужда да помисли за това, което бе направил предишната вечер. Бе имал намерение да държи Моли далеч от проблемите на семейството си. Враждата между семействата Стратън и Тревилиън рядко избухваше в открит конфликт по простата причина, че Хари се бе погрижил никога да не влизат в пряк контакт помежду си. Той бе единствената връзка между семействата. И двете страни бяха дали ясно да се разбере, че предпочитат ситуацията да си остане такава.

Семейство Стратън считаше Тревилиън, с изключение на Хари, за някаква по-низша форма на живот. Те никога не простиха на Шон

Тревилиън, че се бе осмелил да се ожени за Британи Стратън, принцесата в тяхното семейство. За тях изглежда нямаше никакво значение, че Британи по своя собствена воля бе избягала с Шон.

Семейство Тревилиън от своя страна гледаха по същия начин на Стратън, като ги смятаха за надути сноби. Според тях под влиянието на Стратънови бащата на Хари бе обърнал гръб на собственото си семейство.

Когато в началото Хари бе решил да започне връзка с Моли, изобщо не бе имал намерение да я представя на трудните си роднини. Не разбираше какво го бе накарало да я покани в Хидън Спрингс и това го тревожеше. Бе прекарал по-голямата част от нощта, мислейки върху това.

Умът му обикновено работеше по строго логически принципи. Единствените изключения бяха виденията, които получаваше от време на време. Тези редки, но изключително изтощаващи съзнанието му мигове, когато виждаше и знаеше, го плашеха и ядосваха.

Тялото на змиорката потрепна заплашително. Студените ѝ безизразни очи срещнаха тези на Хари през стъклото на аквариума. Хари си помисли за миг за примитивния му мозък с нещо подобно на завист. За змиорката животът изобщо не бе сложен. Нямаше объркани семейни проблеми, нито чувството, че си хванат между два враждуващи свята. Нямаше меланхолични настроения. И никакъв страх от мъчителния копнеж за духовна близост, който не можеше да бъде обяснен, още по-малко пък анализиран.

В този момент още някой застана пред аквариума. Хари обърна глава и погледна косо към новодошлия, после отново насочи вниманието си към змиорката. Все пак бе изненадан да види тук братовчед си Брандън Стратън Хюз.

— Предполагам, че срещата ни не е съвпадение — обади се след малко Хари.

— Видях колата ти и спрях — отвърна тихо Брандън и бързо се огледа наоколо в просторната зала. Очевидно искаше да се увери, че никой няма да чуе каквото имаше да каже. — Всъщност, икономката ти ми каза, че си тук. Скъп начин да убиеш малко време, нали? Входният билет не е никак евтин.

— Имам целогодишен пропуск. Обичам да идвам тук, когато се нуждая от тихо място да помисля.

— Това е напълно в твой стил.

Двамата с Брандън не бяха особено близки, но с изключение на Джош отношенията му с всички останали роднини можеха да се окачествят като такива. Нямаха нищо общо, освен гените от рода Стратън. Брандън беше четири години по-млад от него. Притежаваше атлетичното телосложение, сините очи, русата коса — изобщо аристократичната външност, характерна за мъжете от неговото семейство. Заемаше поста вицепрезидент на „Стратън пропъртис“, реномираната търговска фирма за недвижими имоти.

— Е? — обади се Хари. — Сигурно това, за което искаш да говориш с мен, е много важно, за да те накара да платиш скъпата входна такса само за да ме намериш.

— Ще мина направо към въпроса. Оливия обаждала ли ти се е днес?

— Не.

— Ами майка ми?

— Днес не съм говорил и с леля Даниел. Защо?

Лицето на Брандън видимо се стегна.

— И двете са малко разстроени.

— От какво?

Братовчед му си пое дълбоко дъх.

— Ти си един от първите, които ще научат. Реших да напусна „Стратън пропъртис“. Искам да започна собствен бизнес, имам планове да основа собствена търговска фирма за недвижими имоти.

Хари подсвирна.

— Обзалагай се, че това им е дошло като гръм от ясно небе.

— Дяволски добре можеш да си представиш каква реакция предизвика. Снощи съобщих решението си на семейството. Всички вдигнаха страхотна врява. Майка ми направо е бясна. Дядо е ядосан. Гилфърд вече си го изкара върху мен.

— Не съм изненадан. А Оливия?

— Оливия също мисли, че правя страхотна грешка — той се загледа намръщено в змиорката. — Казва, че решението ми не се базира на логическа преценка на нещата. Че било резултат от негодуванието ми срещу един деспотичен дядо и една прекалено покровителствена майка.

— Това несъмнено е така — кимна Хари. — Пък и останалите членове на семейството не са по-различни.

— По дяволите, Хари, ще направя това, което съм намислил! — Брандън сви ръцете си в юмруци. — Искам да се махна от семейния бизнес.

— Няма да бъде лесно.

— Ти успя да го направиш. Когато дядо се опита да те накара насила да се включиш в „Стратън пропъртис“, ти му каза да върви по дяволите. В този ден се прости с наследството си. Дядо те изключи от завещанието си, а ти просто обърна гръб на парите на семейство Стратън, като че ли те не означават нищо.

— Цената, която той искаше да платя, бе твърде висока — отвърна тихо Хари. — Паркър искаше от мен да престана да се смятам за Тревилиън.

Брандън се извърна и го погледна направо в очите.

— Аз също ще се измъкна от семейната опека.

— Добре.

— Какво трябва да означава това?

— Какво очакваш да ти кажа?

— Не искам да казваш нищо — измърмори братовчед му. — Искам само да ми обещаеш, че няма да се намесваш, ако майка ми и Оливия те помолят да ме убеждаваш да не напускам компанията.

— Няма да се опитвам да те разубеждавам — обеща Хари. — И защо да го правя? Ако искаш да се махнеш от топлото местенце в компанията, това си е твоя работа. Само не забравяй, че нищо не идва наготово, когато си имаш работа със Стратън. Ще трябва да платиш известна цена.

— Искаш да кажеш, че дядо ще ме изключи от завещанието си, също както направи с теб?

— Най-вероятно.

— Ще го преживея — Брандън сви рамене.

Смелите думи не изненадаха Хари, но той веднага долови несигурността, която се криеше зад тях.

— Какво мисли Оливия по този въпрос?

— Оливия ми е жена — отвърна твърдо Брандън. — Тя ме обича. Сигурен съм, че ще ме подкрепи.

Хари не каза нищо. Не искаше да дава преценка за чувствата на Оливия. Преди година и половина със сигурност ги бе изтълкувал погрешно. Тогава бе убеден, че тя го обича.

ПЕТА ГЛАВА

— Е, Моли, изпълни ли заканата си да уволниш оня твой така наречен консултант?

Кътър Латъридж започна бавно да разрязва дебелата пържола, която заемаше половината чиния. От нея излезе кървав сок и заля най-близкия печен картоф.

— Реших да дам на Тревилиън още една възможност — Моли извърна поглед от кървящото парче месо и погледна леля си, която седеше до Кътър от другата страна на масата. — Не че имам голям избор. Хората с неговите познания и опит са рядкост.

— Да, знам, скъпа, но нали каза, че е ужасно твърдоглав? — напомни ѝ Вениша. — Каза също, че не е одобрил нито едно предложение за спонсориране.

— Така е — призна Моли. — Но все още се надявам.

— Вярвам ти — продължи леля ѝ, — но е жалко само като си помислиш за всички онези пари, които чакат да бъдат използвани за някоя добра идея. Джаспър щеше да бъде толкова разочарован.

— Сигурно — усмихна се Моли.

Тя много обичаше Вениша. Леля ѝ бе неразделна част от нейния живот. През онези ужасно трудни дни след смъртта на майка ѝ Вениша ѝ бе предложила утеха и подкрепа. Години по-късно, след неуспешния експеримент, отнел живота на двамата братя Абъруик, Моли, Келси и Вениша бяха скърбили заедно и се бяха утешавали взаимно.

Вениша бе леко пълна, но енергична жена на около петдесет и пет години. Скоро след като чековете от патентите започнаха да пристигат редовно, тя бе открила в себе си любов към ексцентричния и нетрадиционен моден стил. Тази вечер бе облечена във виолетов костюм със златни копчета, носеше огромни обици във виолетово и златно и цяла дузина златни огърлици.

— Няма полза от една наистина богата фондация, ако не можеш да намериш клиенти — отбеляза Кътър, дъвчейки енергично.

— Джаспър сигурно се е обърнал в гроба си — промърмори Вениша. — Двамата с Джулиъс с такова нетърпение очакваха да започнат да подпомагат млади изобретатели, които изпитват финансови затруднения. Прекараха почти целия си живот, непрестанно търсейки пари за проектите си. Искаха да направят нещата по-леки за онези, които се намират в тяхното положение. Питам се защо толкова много изобретатели не могат да се справят с паричните проблеми?

Кътър поклати глава в жест на разбиране и съчувствие.

— За нещастие един гениален ум, който може да разрешава и най-сложните научни въпроси, обикновено не е в състояние да мисли за финансовите аспекти на нещата.

— Така е — въздъхна Вениша. — Нито Джаспър, нито съпругът ми искаха да бъдат занимавани с тези проблеми. Ако трябва да си говорим истината, Джаспър в това отношение бе по-лош от Джулиъс. Той на два пъти си имаше големи неприятности с банките, нали, Моли?

— Да — Моли впи поглед в чинията със спагети пред себе си.

Чувстваше се неловко да обсъжда недостатъците на баща си извън семейството. Въпреки че скоро Кътър щеше да се присъедини към него, все още това не бе факт.

— Определено смятам, че семейството на Джаспър щеше да премине на социални помощи след смъртта на Саманта, ако не беше Моли — продължи Вениша, обръщайки се към Кътър. — Горкото момиче трябваше да напусне колежа и да започне да работи, за да имат покрив над главите си.

— Накрая все пак татко компенсира всичко — напомни ѝ тихо нейната племенница. — Патентът му за индустриалните роботизирани системи за години напред ще ни носи добри доходи.

— Но парите за теб дойдоха твърде късно, скъпа — отвърна тъжно Вениша. — Когато започнаха да пристигат, ти вече бе развила успешен бизнес с твоя магазин за чай и подправки.

— Чудесно постижение — Кътър ѝ хвърли одобрителен поглед. — Трябва да те поздравя, че не си похарчила парите от патента за безсмислени неща. Сигурен съм, че Джаспър Абъруик много би се радвал, ако знаеше колко пари си предоставила на фондацията.

— Моли направи точно това, което би искал Джаспър — заяви гордо леля ѝ. — Бог ми е свидетел, че тя бе щедра към мен, освен това

се грижеше отлично за Келси. И за фондацията имаше пари, и то не малко.

Изражението на Кътър стана сериозно.

— Идеята е чудесна. Печалната истина е, че никога не достигат пари за изобретения. Дори когато става дума за голяма корпорация, липсват пари за проучвания. Тази страна трябва да инвестира повече в учените си, ако иска да поддържа своята конкурентоспособност в глобалната икономика.

Моли учтиво кимна и престана да го слуша, както правеше често. Нямаше нищо против Кътър. Ако не приятелски настроен, то поне не бе трудно човек да бъде търпелив към него. Той бе приятен и непринуден човек, който обичаше да си играе на джентълмен. Беше грижовен и внимателен към Вениша. Но имаше неприятния навик да ораторства ѝ да говори надутно.

Странно, помисли си Моли развеселена. Тя не се дразнеше, когато Хари се впуснеше в обяснения. Той никога не я отегчаваше. Наистина, от време на време я изкарваше от търпение, но не я отегчаваше. Дори когато снощи седеше в кухнята и го наблюдаваше как разглобява черната кутия, оставена пред вратата ѝ, не ѝ бе скучно.

Кътър бе съвсем друго нещо. Пенсионирани инженер, приближаващ шейсетте, оплешивяващ и с незапомнящи се черти, той имаше здравото телосложение и червендалестия вид на човек, прекарал голяма част от живота си във ферма. Говореше прекалено много и прекалено помпозно по всяка тема, която се обсъждаше. Мислеше се за експерт по всички въпроси. Моли веднъж го бе попитала защо се е пенсионирал на такава ранна възраст. Той ѝ се бе усмихнал любезно и бе обяснил, че наследил някакви семейни пари. Животът е кратък, бе ѝ заявил, и имаше намерение да му се радва, докато е все още относително млад и в добро здраве. Откакто с Вениша се бяха срещнали по време на едно пътуване през пролетта, двамата бяха неразделни. Преди месец обявиха годеща си.

— ... Не си ли съгласна, Моли? — успя да долови тя въпроса му.

— Съжалявам, не чух добре за какво става дума — усмихна му се извинително.

— Казвах — повтори търпеливо Кътър, — не мислиш ли, че е малко странно твоят високоплатен консултант да не намира подходящи предложения за спонсориране?

— Вече обсъждах с него този въпрос.

— Колко предложения е получила фондацията?

— Около сто.

— И този Хари Тревилиън не е одобрил нито едно? — намръщи се Кътър. — Странно. Много странно. От опит знам, че поне пет или десет процента от тези предложения би трябвало да са солидни и научно обосновани.

Вениша го погледна изненадано.

— Пет или десет?

Кътър си отрязва ново парче пържола.

— Поне толкова. Не казвам, че трябва да се финансират всичките пет или десет процента, но поне толкова заслужават сериозно обмисляне.

— Статистиката понякога заблуждава — отвърна Моли. Почувства се задължена да защити Хари и неговите решения. — Сто предложения не са кой знае колко много.

— Вярно е — призна той. — И все пак се питам какво цели доктор Тревилиън.

— Какво цели ли? — тя го изгледа остро. — Какво искаш да кажеш?

— Нищо конкретно — отвърна успокояващо Кътър.

— И въпреки това...

— Въпреки това какво? — настоя Моли.

— Бих те посъветвал да бъдеш предпазлива, скъпа.

— Предпазлива?

— Що се отнася до тези неща, ти все още не знаеш достатъчно — Кътър остави ножа на масата и ѝ отправи загрижен поглед. — Имай предвид, че около всяка благотворителна инициатива се въртят много пари. Един безскрупулен човек на мястото, което заема Тревилиън, може за кратко време да направи цяло състояние от сумите, които взима за работата си като консултант.

— Не вярвам, че Хари би използвал положението си да ме изнудва — Моли осъзна, че е необяснимо разгневена от едно съвсем закономерно разумно предупреждение, идващо от човек, който имаше несравнимо повече опит от нея. — Наясно съм, че около фирми като моята постоянно се навъртат мошеници и злоупотребители, но мога да те уверя, че Хари Тревилиън не е от тях.

Кътър повдигна тежките си рунтави вежди.

— Колкото са по-очарователни, толкова са по-опасни, скъпа.

— Хари май не е точно очарователен — промърмори Моли и в следващия миг си спомни, че той ѝ бе дал същия съвет.

— Не искам думите ми да прозвучат като обида по негов адрес — продължи успокоително Кътър. — Но ми се струва, че той те върти на пръста си.

— Но това е безсмислено! — отвърна Моли.

Вениша попи със салфетка устните си и хвърли тревожен поглед към Кътър.

— Мислиш ли, че доктор Тревилиън иска безбожно висок хонорар?

— Аз съм далеч от мисълта да предявявам обвинения — отвърни годеникът ѝ.

Моли стисна силно вилицата си.

— Надявам се да е така. При това хонорарът на Хари съвсем не е безбожно висок.

Вениша и Кътър едновременно погледнаха към нея.

— Е, разбира се, че е висок — побърза да признае тя. — Но в обичайните разумни граници. Особено като се имат предвид неговия опит и квалификация.

Кътър изсумтя леко и отново насочи вниманието си към храната. Вениша погледна първо към него, след това се обърна към Моли, лицето ѝ имаше смутено и загрижено изражение.

— Искрено се надявам, че не си се забъркала с някого като онзи ужасен Гордън Брук, скъпа.

— Повярвай ми, лельо, Хари Тревилиън няма нищо общо с Гордън Брук.

Кътър прочисти леко гърлото си, за да привлече вниманието им.

— Както казах, трудно е да се контролират административните разходи, особено в една фондация. Попечител в положението на Моли трябва да бъде нащрек.

— Хари Тревилиън не е нито крадец, нито измамник — отсеке ядосано Моли.

— Никога не съм казал, че е — въздъхна Кътър. — Само ти напомням, че една благотворителна фондация е много уязвима в това

отношение. В края на краищата всеки би могъл да се нарече консултант.

Вениша кимна в знак на съгласие.

— Кътър е прав, скъпа. Постоянно чета за благотворителни дружества и фондации, които са били оцетени по някакъв начин. Ще внимаваши с твоя доктор Тревилиън, нали?

Моли заби вилицата си в купчината спагети. През целия си живот бе принудена да бъде предпазлива. Бе поемала върху раменете си твърде много отговорности, което бе прогонвало мисълта за мъже в живота ѝ. Беше почти на тридесет години и най-накрая на хоризонта проблясваше възможността за любовна връзка. Нямаше никакво намерение да я пропусне.

— Познаваш ме, леля Вениша — усмихна се мило. — Винаги съм била предпазлива. Ще внимавам, обещавам ти.

Моли огледа за пореден път сестра си от глава до пети, докато пътниците се качваха на борда на самолета.

— Сигурна ли си, че си взела всичко необходимо?

Келси вдигна отегчено очи към небето.

— Ако съм забравила нещо, можеш да ми го изпратиш.

— Вдигам много шум за нищо, нали?

— Така е — разсмя се Келси. — Няма да ме има само един месец.

— Знам — усмихна се и Моли. — Но за мен този месец също ще е един вид пробен курс. Ще разбера как ще се чувствам през есента, когато заминеш в колежа.

Изражението на Келси стана сериозно.

— Мислих по този въпрос, говорих и с леля Вениша. И двете смятаме, че е по-добре да продадеш къщата.

Моли впи невярващ поглед в сестра си.

— Шегуваш ли се?

— Не, не се шегувам. Къщата е твърде голяма, за да живееш сама в нея.

— Поддръжката не е проблем, Келси, благодарение на татковите работи чистачи. Знам как да ги поддържам.

— Въпросът не е в това — настоя Келси. — Къщата е твърде голяма за сам човек, Моли. Освен това е изпълнена с миналото, разбираш какво искам да кажа.

— Разбирам, Келси, но това не ме притеснява.

— Мисля, че ще те притеснява, и то много, когато останеш съвсем сама в тази стара къща. Обещай ми, че поне ще помислиш върху тази възможност. Можеш да си купиш апартамент в центъра.

— Но старата къща е нашият дом! Винаги е била.

— Нещата ще се променят, когато отида в колежа.

Моли погледна сестра си, която беше отгледала от дете, и видя бъдещето в очите ѝ.

— Вярвай ми, напълно осъзнавам това.

Разбира се, че нещата щяха да се променят, каза си Моли. Винаги бе знаела, че този момент ще настъпи. Келси се готвеше да започне свой собствен живот. Нейният талант и умът ѝ щяха да я отведат далеч от старата къща на семейство Абъруик. Така беше устроен светът.

— Моля те, Моли, не плачи.

— Дори не съм си го и помисляла — Моли примигна бързо, опитвайки се да прикрие влагата в очите си. — Надявам се, че курсът ще ти хареса много.

— Сигурна съм, че ще ми хареса — Келси вдигна раницата си и пое към самолета. — Обещай ми, че ще помислиш за възможността да продадеш къщата, окей?

— Ще си помисля.

Продължи да маха с ръка за довиждане, докато момичето не се изгуби от погледа ѝ. После бръкна в чантичката си за носна кърпичка. Разбра, че една кърпичка няма да е достатъчна, и се запъти към тоалетната.

Не мисълта за обещанието към Келси занимаваше ума на Моли, докато тя и Хари пътуваха с колата му към Хидън Спрингс малко покъсно следобед. Мислеше си за обещанието, което бе дала на леля си.

Ще бъда внимателна!

Не знаеше кое би трябвало да я засяга повече — сигурността на „Абъруик“ или на собственото ѝ сърце. Подозираше, че бе започнала да се влюбва в Хари Тревилиън.

„Може би това е само сексуално привличане“, каза си тя. Хвърли му дълъг кос поглед. Силните му и в същото време елегантни ръце изглеждаха отпуснати нехайно на волана, но въпреки това се усещаше, че държи автомобила под пълен контрол. От Хари се излъчваше спокойствие и увереност, независимо от обстоятелствата. Той притежаваше някаква първична сила, която веднага внушаваше респект. Ако това е страст, несъмнено тя е нещо неконтролируемо и много опасно.

Ще бъде внимателна!

Точно така. Ще бъде внимателна по начина, по който е внимателен и алпинистът, приближаващ Еверест. По който е внимателен и пещерникът, навлизащ в дълбока пещера. Или астронавтът, който излиза в открития Космос.

— Каква марка е тази кола? — попита любопитно. — Мисля, че никога не съм виждала такъв модел.

— Не си. Единствена по рода си е. Нарича се Снийт Р2. Единствена бройка, прототип. Един мой приятел я измисли и направи. Притежава аеродинамиката на състезателна кола, силата на стабилна европейска кола и двигател, който би трябвало да издържи години, без да се налага ремонт.

— Удивително. Защо твоят приятел ти я е дал?

— Помогнах му да получи основния капитал, от който се нуждаеше, за да направи прототиповете.

Моли му хвърли изпитателен поглед.

— Мислех, че се занимаваш предимно с книгите си, но както изглежда, през цялото време имаш връзка с учени и изобретатели.

— Така е — отвърна спокойно Хари. — Но за разлика от „Абъруик“, те искат проектите им да покажат своя потенциал за възвръщаемост на субсидиите колкото е възможно по-скоро.

Моли избухна в смях.

— А колкото до мен, аз искам просто да си хвърля парите на вятъра!

— Как мина изпращането на Келси тази сутрин?

— Нормално — тя не се остави да бъде смутена от внезапната промяна на темата. — Защо питаш?

— Чувстваш се странно, когато напускат дома, нали? Знам, сестра ти ще отсъства само един месец, но през есента вече

заминаването ще бъде истинско. В този момент осъзнаваш, че нещата са се променили завинаги.

Моли му отвърна с тъжна усмивка.

— Да си призная, изплаках си очите в дамската тоалетна. Но сега съм по-добре.

— Радвам се да го чуя. Опитай се да погледнеш на ситуацията откъм добрата ѝ страна. Няма да има повече плакати на рок звезди в стаята и няма да стоиш будна по цяла нощ, очаквайки я да се върне. Погледни ме. От две години имам тази свобода и се чувствам нов човек.

„Той разбира“, помисли си Моли. Опитваше се да ѝ помогне да преживее промяната по-леко, но в същото време разбираше как се чувстваше тя тази сутрин. Вече бе преминал през всичко това.

— Сигурно си прав — отвърна тихо.

О, Господи, нещата ставаха наистина сериозни.

Хари отново потъна в мълчание. Мощният двигател на колата тихо ръмжеше. Моли се облегна удобно на кожената седалка и впи поглед в избуялите ниви, които прелитаха край прозореца. В далечината, на фона на ясното синьо небе, се открояваше верига планински възвишения. Бъдещето, което само преди няколко часа изглеждаше обвито в мъгла, започваше отново да се изпълва с надежди.

Мълчанието в купето се проточи дълго. Моли се размърда на седалката и погледна часовника си. Хари не бе продумал в продължение на почти двадесет минути. Но не липсата на разговор я тревожеше. Бе започнала да чувства все по-осезателно нарастващото напрежение, което просто се излъчваше от него.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

— Не — Хари не откъсна поглед от пътя пред себе си. — Просто се бях замислил.

— Не си очарован от това пътуване, нали?

— Не съм.

— Въпросът ми може да ти се стори много тъп, но защо тогава изминаваме цялото това разстояние до Хидън Спрингс, след като нямаш желание да посетиш роднините си?

— Обещах на Джош да поговоря с дядо му — обясни Хари. — Леон му причинява доста неприятности. Той разчита на Джош за

собствената си работа. Опитва се да го убеди, че не е необходимо да завършва колежа.

— Дядото на Джош е твой чичо, права ли съм?

— Точно така. Той е по-малкият брат на татко.

Моли се замисли върху думите му.

— Защо не е поел грижата за Джош след смъртта на баща му?

— Това щеше да бъде трудно. По това време Леон беше в затвора.

— В затвора? Защо, за Бога?

По изражението на лицето му не можеше да се прочете нищо.

— Чакаше съдебен процес по обвинение, че е имал разправия с местния шериф.

— Аха — Моли се замисли над току-що казаното. — За каква разправия става дума?

— Жената на шерифа беше любовница на чичо Леон. Съпругът ѝ ги открил в една мотелска стая. Нищо чудно, че е побеснял.

— О! Мога да разбере защо шерифът е бил ядосан, но все пак за такова нещо не хвърлят в затвора.

— Шерифът го арестува не за това, а за кражба на кола.

— Как така?

— Чичо Леон и любовницата му използвали колата на шерифа, за да отидат в мотела.

— Господи! Не е било много умно от тяхна страна.

— Не, не е. Но що се касае до Джош, мисля, че той е единственият член от този клон на семейството, който има ум в главата си и желае да учи. Единственият от три поколения насам — едната ръка на Хари силно стисна волана. — Проклет да бъда, ако позволя на чичо Леон да упражнява натиск върху Джош, за да го принуди да напусне колежа.

— Но защо чичо ти върши всичко това?

— Леон винаги е изкарвал прехраната си, шофирайки състезателни коли по панаирите. Неговият син — братовчед ми Уили и баща на Джош, беше каскадьор. Той пък предпочиташе мотоциклети. Загина по време на една каскада. На всеки две-три години Леон бива обзет от налудничавата идея да убеди Джош да поеме по стъпките му и по стъпките на баща му.

— О! Сега разбирам защо си толкова загрижен. Не ми звучи като нещо, в което можеш да направиш кариера.

— Този път води до задънена улица — Хари премести дясната си ръка на лоста за скоростите и се приготви да излезе от магистралата. — Вече знаеш какво стана с Уили. Няма да позволя Джош да води този начин на живот.

— Как ще убедиш чичо си да го остави на мира?

— По същия начин, както го убедих и предишния път — устните му се свиха в твърда линия.

Моли не настоя да узнае повече. Все пак си беше техен семеен проблем. Но въпреки това не устоя и зададе още един въпрос.

— Какво стана с Леон, когато го изправиха в съда по обвинение в кражба?

— Обвинението беше оттеглено.

— Сигурно е имал добър адвокат?

— Така е. Аз сам го наех.

Първо пред погледа им изникна виенското колело. То се извисяваше величествено над централната алея на панаира и въпреки че бе най-старата машина по панаирите, все още притежаваше притегателна сила и омайваше и стари, и млади. През годините бяха изобретени най-различни увеселителни влачета и други хитроумни приспособления, но нищо не можеше да замени виенското колело в увеселителния парк или в централната алея на панаира.

Хари обаче не харесваше нито виенското колело, нито другите забавления. Казваше си, че това е така, защото произхожда от семейство, което постоянно се е занимавало с такива неща. Въпреки че баща му беше продал своето увеселително шоу още преди да се роди, Хари бе прекарал няколко летни ваканции, пътувайки с роднините си от панаир на панаир. Беше се научил да включва, да управлява и спира влачетата и другите механични устройства. Но винаги бе подозирал, че личната му неприязън към въртящите се, скрибуцащи, предизвикващи гадене машини се корени много по-дълбоко, отколкото при другите хора, работещи в увеселителен парк.

Моли завъртя седалката си, за да може по-добре да вижда наоколо.

— Къде отиваме? — попита тя, след като Хари подмина главните алеи.

— Отзад, където хората, които работят тук, спират колите си. Чичо Леон е някъде там.

Разноцветните камиони, микробуси, ремаркета и каравани бяха паркирани в най-отдалечената част на панаира. Бяха скрити от погледите на посетителите от една ограда, по протежението на която бяха издигнати разноцветни бараки и шатри. Хари спря под една група дървета и излезе от колата. Духаше лек, приятен ветрец. Тъй като идваше откъм панаира, носеше миризма на грес, пуканки и хотдог. В него нахлу мощна вълна от спомени.

Моли заобиколи колата и лекичко го докосна по рамото.

— Нещо не е наред ли?

— Не — Хари се върна отново в настоящето. — Тази миризма винаги ми напомня за онези лета, които прекарвах с роднините си.

Тя отметна кичур коса от очите си и го погледна с открито любопитство.

— Обзалагам се, че не си голям привърженик на пуканки и хотдог.

— Така е, не съм — той я хвана за ръка и се насочи към няколко остарели и поочукани каравани. — Виж какво, разговорът с чичо Леон няма да бъде от най-приятните. Мислиш ли, че ще можеш да си намериш някое друго занимание, докато приключа?

— Никакъв проблем. Ще пообиколя панаира и ще видя какво се предлага.

— Не се оставяй да бъдеш убедена да си купиш от онези сокоизстисквачки, белачки на картофи и други подобни боклуци, с които ще те атакуват постоянно.

— Не ставай глупав — отвърна обидено тя. — Аз съм делова жена, забрави ли? Няма да се оставя да бъда излъгана от някой уличен продавач.

Хари й хвърли съжалителен поглед.

— Никога ли не си чувала, че е най-лесно да продадеш нещо на човек, който се занимава с продажби?

— Ха, изобщо не го вярвам. Никога не съм чувала такава безсмислица. По-добре ми кажи как да те намеря, след като свършиш разговора с чичо си.

— Някъде по централната алея ще видиш шатра, където предсказват бъдещето. Гледай за табела с името „Мадам Еванджелин“. Ще се срещнем там след около час.

— Разбрах.

Моли докосна леко ръката му и се отправи към вратата в началото на панаира. Хари остана така, загледан след нея, докато тя се изгуби в тълпата. Все още не разбираше защо я бе довел със себе си, но се радваше, че го бе направил.

Караваната на Леон беше паркирана близо до едно дърво, редом до нея стоеше старият камион. Хари почука силно на вратата.

— Леон, тук ли си?

— Кой, по дяволите...? — Леон се показва на прага, примижал срещу силната светлина, когато видя Хари. Намусеното му изражение се смени с доволна усмивка. — Дявол да го вземе! Значи най-сетне дойде. Закъсня. Мислех си, че ще се появиш вчера.

— Ако знаех, че си толкова нетърпелив да ме видиш, щях да изчакам още малко.

— Как не, щял да изчака! — чичо му отвори широко вратата. — Когато се стигне до въпроси от този род, си предсказуем като изгрева. Един от лошите ти навици, момче. Хайде, влизай.

Хари пристъпи в караваната и потъна в полумрака, който цареше там благодарение на спуснатите щори. Бяха му нужни няколко секунди, за да могат очите му да се адаптират.

— Бира? — долетя гласът на Леон някъде отляво.

Преди Хари да успее да отговори, нещо профуча във въздуха. Той светкавично протегна ръка, без дори да се замисли, и студената запотена кутийка с бира се озова в шепата му.

— Благодаря — отвърна разсеяно.

— Както виждам, все така си бърз. Срамота е, че не използваш таланта си, за да вършиш с тези ръце нещо друго, вместо да пишеш тъпи книги.

Хари дръпна рязко металния пръстен на капачето.

— С течение на времето рефлексите се притъпяват. Предпочитам да се осланям на ума си.

— Тази Стратънова жилка в теб разсипа живота ти — Леон се отпусна на очукания диван, който бе поставен до извитата като дъга задна стена на караваната и направи подканващ жест с ръката, в която държеше бирата си. — Седни.

Хари седна на пластмасовата пейка, опасваща къта за хранене. Огледа се лениво наоколо. През годините малко неща се бяха променили и в чичо му, и в обстановката около него. Шареният линолеум на пода добре подхождаше на избелялата риза и износените, леко пооръфани отдолу дънки с тиранти на стареца. Скъсаните пердета на малките прозорци миришеха на тютюн и алкохол. Както и самият Леон.

Но все пак изглеждаше, че чичо му се държи повече от караваната. Това явно бе следствие от жилавите гени на рода Тревилиън, а не поради никакви здравословни навици. Леон бе навършил шестдесет години, но все още притежаваше здравето набито тяло и широките рамене на мъжете от рода Тревилиън. Лицето му пазеше следите на някогашна хищна красота. Хари знаеше, че Леон продължава безсрамно да се възползва от хубавата си външност. Сменяше жените по-често от носни кърпички. Същото отношение към другия пол бе имал и синът му Уили. В това отношение поне Джош нямаше намерение да следва техните стъпки. На двадесет години той показваше повече здрав разум и почтеност по тези въпроси, отколкото баща му и дядо му, взети заедно. Хари се бе погрижил за това.

Леон отпи жадно от бирата си.

— Как я караш в големия град?

— Добре.

Хари изчакваше. Отдавна бе разбрал, че няма никакъв смисъл да проявява нетърпение в отношенията с Леон. Чичо му обичаше да дразни хората, докато ги предизвика да направят някаква глупост.

— По дяволите! Все още не разбирам защо искаш да живееш по този начин — продължи Леон. — Къде е твоят Тревилиънски дух?

— Просто не съществува — Хари отпи малка глътка.

— Щом нямаш смелост, нямаш и слава, синко. Никога ли не си чувал тази мъдрост?

— Омръзнало ми е да я слушам. Дошъл съм да поговоря с теб за нещо друго.

— Джош ми каза, че се срещаш с някаква невзрачна малка продавачка.

Хари не помръдна и не промени израза на лицето си.

— Джош ли я нарече невзрачна?

— Не, но и сам мога да си представя. Държала магазин за чай, така ми каза той. Познавам ги такива. Превзети и надути малки госпожички, прав ли съм?

— Не съвсем — отвърна тихо Хари.

Леон не обърна внимание на думите му.

— Хей, баща ти поне имаше смелостта да избяга с дъщерята на богаташ. Майка ти беше истинска красавица, а всички знаят, че Стратънови дори не могат да преброят парите си.

— Така казват.

— Между другото, ти си истински глупак да обърнеш гръб на цялото това богатство.

— Казвали са ми го вече.

Леон го фиксираше настойчиво с поглед над бирата си.

— Наистина не си най-хубавият и представителен член на рода Тревилийн, но все пак си Тревилийн. Мисля си, че можеш да си хванеш нещо по-добро от една тъпа малка продавачка.

— Откога започна толкова настойчиво да се интересуваш от личния ми живот?

— Налага се да се интересувам. Тревожа се за Джош.

Хари се напрегна вътрешно.

— Какво общо има моят личен живот с Джош?

— Много просто — чичо му изкриви лице в гримаса. — Влияеш лошо на момчето. Непрекъснато повтаря, че иска да завърши колежа и един ден да вземе научна титла. Щял да се занимава с някаква си там изследователска работа. Следващото нещо, което очаквам от него, е също да започне да излиза с някоя скучна малка продавачка.

— А ти по-скоро би предпочел да се убие, опитвайки се да прелети над десетина запалени автомобила?

— Копеле! — Леон запокити празната кутийка към отсрещната стена на караваната и сложи юмруци на коленете си. — Искам да го направя мъж, такъв, какъвто бе и баща му. Какъвто съм аз. Какъвто беше и баща ти. Не искам да се превърне в проклет книжен плъх като теб.

— Колко? — попита Хари, без да повиши тон.

— Какво трябва да означава това?

— Знаеш какво означава. Колко искаш, за да оставиш Джош на мира?

— Мислиш си, че можеш да купиш всичко, нали? Това е заради твоята проклета Стратънова жилка. Виж какво ще ти кажа. Говорим за бъдещето на Джош. Той е всичко, което имам на този свят. Кръв от моята кръв. Искам да стане мъж, с когото бих се гордял. Мислиш ли, че можеш да сложиш на това някаква цена?

— Никакъв проблем.

Лицето на Леон се изкриви от гняв.

— Говорим за семейството, по дяволите, не за пари!

— Не ми излизай с тези глупости — отвърна уморено Хари. — И двамата сме наясно, че не се отнася за Джош или за бъдещето му. Говорим за една сделка.

— Кучи син!

— Всичко е наред, чичо Леон. Нека се разберем още веднъж. И така, колко искаш?

В продължение на няколко секунди чичо му продължаваше да го фиксира намръщено. После отново се отпусна на дивана и притвори очи.

— Имам нужда от нов камион. Старият няма да измине дори миля повече. С Еванджелин имаме ангажименти през цялото лято. Трябва ни надеждно превозно средство.

Хари подсвирна тихо.

— Нов камион, а? Поздравления, чичо Леон. Научил си се да мислиш в по-големи мащаби.

— Сключваме ли сделката? — присви очи старият.

— Разбира се — Хари постави недоизпитата си бира на масата и се изправи. — Същата като последния път.

— Както вече казах, ти си предсказуем като изгрева. Обърни внимание на това, Хари. Лош навик като този може да ти докара неприятности.

Хари се отправи към вратата на караваната, отвори я и хвърли поглед към обраслия с трева паркинг.

— Говоря сериозно, Леон. Сключваме същата сделка като миналия път.

— Да, да. Разбрах.

— Преставаш да притискаш Джош да напусне колежа и ще ти платя за нов камион — слезе едно стъпало и погледна през рамо. — Само се опитай да нарушиш твоята част от споразумението, и знаеш какво ще последва.

— Не ме заплашвай, момче. Никога няма да посмееш да го направиш, защото не ти стиска. Знаем го и двамата.

Хари не отвърна нищо, просто не изпускате чичо си от поглед. Звуките от панаира сякаш се изгубиха в далечината. Над караваната надвисна напрегната тишина, сенките във вътрешността изведнъж някак се сгъстиха. Леон като че ли се уплаши и видимо се смали.

— Добре, добре. Сделката си е сделка. Хайде, тръгвай си. Аз трябва да отивам на ремонтния канал. Състезанието започва в седем и половина.

Хари остави провисналата на пантите си врата да се затвори шумно след него и се запъти към входа на панаира. Отново го облъхна миризма на грес, пуканки и държани в обор животни.

Внезапно изпита желание колкото се може по-скоро да намери Моли.

ШЕСТА ГЛАВА

Притискайки към гърдите си няколко пакета с покупки, Моли спря пред един павилион, боядисан в червени, златисти и тюркоазни ивици. Над вратата му имаше табела с надпис:

„Мадам Еванджелин. Узнайте тайните на миналото, настоящето и бъдещето. Съвети за любов и пари. Гарантирана дискретност.“

Тя насочи поглед към украсената с мъниста завеса, закриваща входа. Не вярваше в хиромантията, гледането на карти или в кристални топки. Последното, което искаше, бе да ѝ предскажат бъдещето.

Докато се озърташе наоколо, покрай нея мина млад мъж, който носеше огромно плюшено мече панда. Той улови погледа ѝ и се усмихна.

— Спечелих я за приятелката си — каза гордо.

— Чудесно — Моли продължи да гледа пандата с копнеж. — Трудно ли беше да се спечели?

— Съвсем не. Можете и вие да опитате, ако искате.

— Мислите ли, че бих могла да спечеля?

— Разбира се — отвърна без колебание непознатият. — Защо наистина не опитате? Едно хвърляне на заровете е само четвърт долар. Павилионът е ето там, виждате ли го?

— Да, благодаря. Може би ще опитам.

— Няма да съжалявате — заяви младият човек и отмина.

Моли тъкмо се готвеше да се отправи към въпросния павилион, когато чу как зад гърба ѝ завесата на гадателката се отвори.

— Мадам Еванджелин вижда в миналото, настоящето и бъдещето! — обяви един гърлен глас. — Влезте и узнайте бъдещето си, дали ще бъдете щастливи в любовта и дали ще станете богати!

Тя се обърна изненадано. Сред потракващите мъниста бе застанала величествена, подобна на статуя, много красива жена с посребрени коси. Поразителни кафяви очи, класически нос и високи скули — и на деветдесет години жената щеше да си остане истинска красавица. Беше облечена в дълга до глезените роба, ушита от няколко пласта разноцветни тъкани. Дългите ѝ грациозни пръсти бяха обсипани с пръстени. Масивното ѝ колие със златни и кехлибарени висулки се губеше в дълбоко деколте.

— Здравейте — поздрави Моли. — Няма да влизам, просто имам уговорка да се срещна тук с един човек.

Жената впи пронизващ поглед в очите ѝ.

— Мисля, че вече сте го срещнали.

— Моля?

Гадателката наклони царствено глава.

— Аз съм мадам Еванджелин. Влезте и ще ви покажа бъдещето.

Моли премести пакетите в другата си ръка.

— Би било безсмислено. Не вярвам в предсказанията, мадам Еванджелин. И, ако трябва да бъда откровена, не бих искала да узнавам бъдещето си, дори и ако можехте наистина да го предскажете. Все пак благодаря. Ако нямате нищо против, ще остана да чакам отвън.

— Моля ви, влезте — продължи мадам Еванджелин настоятелно. — Няма да ви кажа нищо, което не бихте искали да узнаете.

Моли се поколеба, любопитството ѝ се възбуди. Огледа се наоколо още веднъж, но не видя и следа от Хари. След това се обърна отново към жената.

— Всъщност има нещо, което би ме заинтересувало.

В отговор Еванджелин се поклони.

— На вашите услуги съм. Влезте вътре и ми кажете какво бихте искали да узнаете — мънистата на завесата зазвъняха като звънчета, докато гадателката правеше знак на Моли да я последва.

Моли пристъпи предпазливо през потракващите мъниста. Вътрешността на шатрата бе изпълнена с призрачни сенки. Подът бе покрит с тъмносин килим, осеян с жълти звезди и луна. От четирите страни на палатката се спускаха на дипли дълги тежки завеси. Когато очите ѝ привикнаха към полумрака наоколо, успя да различи маса, покрита с тъмнокафяво кадифе. В средата на масата бе поставена

непрозрачна топка, която излъчваше мека светлина. До топката имаше тесте карти. На близкия рафт стоеше разлата сребърна купа, пълна с вода.

— Моля, седнете — Еванджелин посочи към единия от двата стола, поставени от двете страни на масата. — Може да сложите пакетите на пода ей там, ако желаете.

— Благодаря. Наистина започнаха да ми тежат — Моли остави покупките на пода и изпусна въздишка на облекчение. — Нямах представа, че тук ще намеря толкова полезни неща.

— Така става с повечето хора, които посещават панаира — усмихна се гадателката.

— Напълно ви вярвам. Трябваше да видите с каква навалица трябваше да се справя, докато успея да купя тези неща. Една жена буквално се опита да изтръгне от ръцете ми универсалния кухненски уред.

— Много интересно. А сега седнете.

— Добре — Моли неспокойно погледна към завесата. — Но не искам да изпусна приятеля си. Трябва да се появи всеки момент.

— Гарантирам ви, че той ще ви намери.

— Щом е така, добре — тя покорно седна и заразглежда стъклената топка и картите пред себе си.

— Сега да започваме — мадам обхвана стъклената топка в ръцете си. Очите ѝ, върху които бе сложила няколко пласта тежък грим, срещнаха тези на Моли. — Кажете ми какво искате да знаете.

— Това, което наистина бих искала да узная, е как го правите.

Гадателката примигна неразбиращо.

— Как правя кое?

— Всичките тези трикове — Моли се приведе към нея. — Чувала съм, че професионалните гадатели имат начини да познават много неща за личния живот на клиентите си. Как го правите?

— Искате да знаете как го правя?! — Еванджелин изглеждаше шокирана.

— Точно така. Това не влиза в сферата на моите интереси, но все пак съм любопитна. По какво точно гадаете за това или онова? Дрехите? Сигурно можете да кажете много за един човек, съдейки по начина, по който се облича. Но в днешно време толкова много хора носят джинси и спортни обувки. Какво бихте казали тогава?

Лицето на Еванджелин придоби ледено изражение.

— Аз не използвам трикове. Надарена съм до голяма степен с интуиция и вътрешен поглед. Това е дарба, която се предава по наследство в семейството ми.

— Хм.

— Възможностите ми са истински. Но дори и да бях някоя шарлатанка, която използва трикове, за да узнае нещо за клиентите си, нямаше да ви разкрия тайните си.

— Точно от такъв отговор се страхувах — сбърчи нос Моли. — Е, все пак си струваше да опитам.

— Вижте какво — продължи Еванджелин. — Мога да ви кажа всичко, което пожелаете за вашия любовен живот.

— Много се съмнявам. Просто защото нямам такъв.

— Скоро ще имате — гадателката взе картите и започна да ги обръща една по една на масата. — Аха. Виждате ли синия поп?

— Да, и какво?

— Това е мъж, когото сте срещнали наскоро. Той е висок, има тъмна коса и очи с цвета на древния кехлибар, който нося на колието си. Това са очи на мъж, който притежава физическа и духовна сила. Мъж, който ще промени съдбата ви.

— Виждам, че познавате Хари Тревивиън — разсмя се Моли. — Обзалагам се, че сте негова леля. Джош май спомена веднъж своя роднина на име Еванджелин Тревивиън. И все пак, как разбрахте коя съм? Може би защото ви казах, че чакам някого тук, или Джош ме е описал?

Еванджелин ѝ хвърли разгневен поглед.

— Разбрах това, което ви казах, защото съм гадателка. Работата ми е да знам такива неща. Сега, ако обичате, да продължим.

Моли сви рамене.

— Какъв смисъл има? Сега, след като знам коя сте вие и вие знаете коя съм аз, няма да се оставя да бъда заблудена или изненадана от нищо, каквото и да е то, което се готвите да ми кажете за Хари.

— Ами ако ви кажа, че изобщо не знам кой е този Хари?

— Хайде, стига с тези номера, познавате Хари. Признайте си — усмихна се Моли.

— Правите работата ми изключително трудна — заяви троснато Еванджелин. — Нека да продължим оттам, докдето бяхме стигнали.

Съвсем наскоро сте срещнали висок мъж с тъмна коса и кехлибарени очи. Този мъж...

— Забравихте да кажете, че е красив.

Гадателката вдигна поглед от картите, в очите ѝ гореше ярост.

— Моля?

— Не трябваше ли да кажете, че наскоро съм срещнала висок, тъмнокос и *красив* мъж? — Моли присви устни. — Винаги съм си мислила, че и епитетът „красив“ върви с всичко останало. Да, сигурна съм, че е точно така.

Еванджелин почука с дългия си яркочервен нокът по масата.

— Не, не е красив. Пък и ако бях на ваше място, нямаше да бъда толкова претенциозна. На колко години сте? Тридесет? Тридесет и две? Времето си тече, скъпа.

— Не се оплаквах от външността на Хари. Просто казах, че грешите. Той е висок, тъмнокос и изключително привлекателен.

Мадам погледна Моли с такъв израз, като че ли сериозно се съмняваше в коефициента ѝ на интелигентност.

— Мислите, че Хари е красив?

— Е, може би не в традиционния смисъл — призна Моли. — Но аз не съм традиционалистка. Всички в моето семейство ценим необикновеното. Хари със сигурност е единствен и неповторим.

— Това е наистина така — промърмори Еванджелин. — Не знам как той се превърна в това, което е. Баща му беше един от най-красивите мъже, които съм виждала, а майка му изглеждаше като принцеса от приказките. Когато гените им се смесиха, изглежда комбинацията не се е получила.

Мънистата тихо извънхяха.

— Наистина ме постави на мястото ми, лельо Еви — Хари се вмъкна в шатрата. — Не можеш ли да фалшифицираш нещо, що се отнася до високия, тъмнокос и красив тип? Поне толкова ми дължиш.

Моли се извърна бързо към него, изпускайки въздишка на облекчение.

— Здравей, Хари.

— Здравей — завесата се затвори след него.

Очите на Еванджелин светеха радостно, когато стана от стола си да го посрещне.

— Току-що казвах на приятелката ти, че никога не фалшифицирам тези неща. Трябва да държа на репутацията си. Но ще призная, че красотата е относително понятие, наблюдателят я оценява по различен начин.

Хари се разсмя.

— Как си, лельо Еви?

— Артритът отново се обажда от време на време, но освен това няма от какво друго да се оплача. Радвам се да те видя. Джош каза, че ще ни посетиш — тя заобиколи масата с протегнати напред ръце, бижутата ѝ леко подрънкваха.

Хари прие спокойно почти задушаващата прегръдка на леля си. В полумрака Моли се опита да разгадае израза на лицето му. Както винаги той не разкриваше нищо от чувствата му. Бе невъзможно да разбере как е минал разговорът с чичо му.

Когато се освободи от прегръдката на Еванджелин, Хари забеляза купчината пакети на пода.

— Не е трудно да се разбере къде е ходила Моли. Точно от това се страхувах.

— Намерих наистина страхотни кухненски уреди — заяви Моли. — Почакай само да ги видиш. Един от уредите реже морковите като малки кошнички, които можеш да напълниш с маслини или други неща за ордъвър. А друг реже краставици във формата на лодчици.

Устните на Хари леко потрепнаха в единия ъгъл.

— Кога за последен път си чувствала непреодолима нужда да режеш моркови като кошнички или краставици като лодки?

Еванджелин се разсмя.

— Не ѝ се присмивай, Хари. Сигурна съм, че всичките тези неща ще ѝ харесат.

— Не съвсем. Нейната кухня е пълна с такива съвършени в техническо отношение уреди, че тези неща тук са просто повече от смешни и излишни — Хари ѝ хвърли снизходителен поглед. — Предупредих те да не се захласваш по тези неща.

— Трябва ли винаги да си настроен толкова отрицателно? — отвърна Моли.

— Не съм настроен отрицателно, просто гледам на нещата реалистично.

— За мен това е едно и също. И за твое сведение, не съм се захласнала — възрази Моли. — Проверих уредите и наблюдавах внимателно демонстрациите. Това, което видях, ми хареса, затова купих някои неща.

— Тези търговци не продават нищо друго, освен непотребен боклук. Всеки го знае.

— Ха! За всеки уред дават гаранция, че ще трае до живот.

— Дали действително е така? И как ще направиш рекламация, ако някой от уредите се повреди? — възрази Хари. — Когато панаирът приключи, приключват също и демонстрациите, а продавачите изчезват. И тогава край на гаранциите.

Моли вдигна с досада поглед към небето.

— Знаеш ли какъв е твоят проблем, Хари? Мислиш си, че всеки в този свят лъже и мами.

Еванджелин хвърли поглед към Хари.

— Вие двамата се познавате доста добре, предполагам?

— Познавам Хари по-добре, отколкото той може да си представи — отвърна мрачно Моли.

— Познаваме се от месец — обади се Хари. — Моли има още много да учи.

Гадателката се разсмя.

— Тъй като съм надарена с интуиция и проникателност, знам коя е тя. Но защо все пак не ни запознаеш както си му е редът?

— О, извинете ме! Еванджелин, това е Моли Абъруик. Моли, това е Еванджелин Тревилиън. Една от лелите ми. Най-добрата гадателка в семейството.

— Приятно ми е да се запозная с вас — кимна Моли.

— За мен е удоволствие — Еванджелин седна до масата, взе картите и отново ги разбърка. — Нека да видим докъде бяхме стигнали.

— Стигнахме дотам, когато каза на Моли, че съм висок, тъмнокос и грозен. Поне така мисля — Хари отмести една тежка завеса в задния край на шатрата и измъкна оттам сгъваем стол.

— Това, което исках да знам, е как гадателите правят такива точни предположения за клиентите си — обясни Моли. — Някои от тях, разбира се, са общи за всички. Повечето хора искат да чуят, че ще спечелят много пари или ще намерят истинската любов. И сигурно не

е опасно да кажеш на някого, че му предстои път, тъй като много хора пътуват в наши дни.

Еванджелин направи кисела гримаса.

— Приятелката ти има природен талант, Хари.

— Какво да кажа? — Хари прекоси палатката със стола в ръка. — Тя е чудесна. Вярно, поддава се на агитацията на амбулантните търговци, но общо взето е чудесна.

— Такъв комплимент няма да те доведе доникъде — Моли насочи поглед отново към леля му. — Искам да знам как един гадател или медиум прави заключения извън очевидните неща. Как виждате съдбата на всеки отделен човек?

— Също притежава и огромно любопитство — Хари сложи стола до масата, разтвори го, обърна го и го възседна, като постави ръце на облегалката. — Казвали са ми, че това е семейна черта.

— Интересно — измърмори Еванджелин. — Е, скъпа, страхувам се, че не мога да задоволя любопитството ти по този въпрос. Какво бих могла да ти кажа? Няма тайни. Това е просто дарба.

— Говорите за интуицията на семейство Тревилиън?

— Не! — намеси се студено Хари. — Не говори за това. Защото такава неща няма.

Леля му го изгледа неодобрително.

— Би трябвало да имаш повече уважение към вътрешния поглед и интуицията, Хари. В края на краищата, ти я притежаваш в по-голяма степен от всеки друг в семейството.

— Това са пълни глупости — измърмори ядосано той.

Моли не отместваше настойчив поглед от Еванджелин.

— Ако не искате да ми разкриете триковете на гадателите, тогава разкажете ми за наследствената интуиция в семейство Тревилиън.

— По дяволите! — изсумтя Хари.

— Тя наистина се предава по наследство в семейството — отвърна спокойно Еванджелин. — Хари просто не иска да признае, че я притежава напълно. Като малък той прекарваше летните си ваканции при нас и мога да те уверя, че съм виждала проблясъци на това шесто чувство още когато беше на дванадесет години. И разбира се, бързината на рефлексите. Няма как да отрече, че я притежава. Той е един вид повторение на първия Хари Тревилиън.

— Хари ми е казал, че този негов прародител е живял в началото на деветнадесети век — обади се Моли.

— Точно така — гадателката разбърка картите със замислено изражение. — Бил е частен детектив. Разследвал е престъпления, намирал е изчезнали хора.

— Имал ли е медиумни способности? — попита Моли.

— Не — призна Еванджелин. — Очевидно сам не е разбирал собствения си талант. Искал е по някаква причина да го отрече. Но от преданията в семейството знаем, че е притежавал интуицията. Притежавал е също отлични рефлексии. Знаем това, защото съществуват много интересни истории за това как е спасил собствения си живот, а и живота на много други хора, когато е бил заплашен от някои влиятелни личности в процеса на неговите разследвания.

— Измислици — намеси се Хари. — Чисти измислици.

Моли не му обърна внимание.

— Имало ли е и друг частен детектив в семейството?

— Не — отвърна Еванджелин. — Тази професия не е доходоносна. Вместо това семейство Тревилиън са използвали таланта си на медиуми на сцената. Четене на мисли, трикове, хвърляне на ножове, такива неща. Всеки Тревилиън след първия Хари е искал да вярва, че също притежава тази интуиция. Някои я притежават, някои не. Този талант не се предава на всички.

Моли хвърли към племенника ѝ преценяващ поглед.

— Хари наистина притежава отлични рефлексии.

— Аз пък си мислех, че ме цениш заради ума ми — обади се той. Еванджелин отново разбърка картите.

— В семейство Тревилиън рефлексите са неразделно свързани с Дарбата. Баба Гуен винаги казваше, че колкото по-бързи са ръцете, толкова е по-силна Дарбата — тя се обърна намръщено към племенника си. — А ти си по-бърз от всеки един от семейството, Хари. Когато отказа да следваш традицията на семейство Тревилиън, направо разби сърцето на баба Гуен.

— В случай че не си се досетила — Хари се обърна към Моли, — моята прабаба, Бог да даде мир на душата ѝ, притежаваше истински талант да кара хората да се чувстват виновни, особено когато тези хора отказваха да вършат онова, което тя искаше. Беше страшно ядосана, когато реших да стана доктор на философските науки. Баба Гуен

искаше да направя кариера, като хвърлям ножове, карам състезателни коли или скачам от високи кули в малки басейни с вода.

Еванджелин се намръщи.

— Не си справедлив към прабаба си, Хари. Не фактът, че искаше да продължиш образованието си, я ядосваше и нараняваше, а отказът ти да признаеш, че притежаваш Дарбата. Тя беше убедена, че ти си първият представител на рода от времето на първия Хари Тревилиън насам, който я притежава изцяло.

— Това ми звучи като таланта за изобретения в моето семейство — обади се Моли. — Този талант също не се предава на всички. Сестра ми го има. Аз не.

Хари я погледна, изразът му беше неразгадаем.

— Не съм сигурен в това. Ти си вложила цялата си енергия в бизнеса, защото семейството ти се е нуждаело от стабилни доходи. Мисля, че успешните ти начинания също са един вид форма на изобретателския гений. Много хора не могат да ги постигнат. Но ти успя.

Моли бе толкова изненадана от неочаквания комплимент, че не можа да намери думи за отговор. Вперила поглед в него, усещаше как страните ѝ горят. Той ѝ се усмихна със своята едва забележима загадъчна усмивка, която изпрати горещи вълни по цялото ѝ тяло.

Еванджелин премести проницателен поглед от племенника си към приятелката му и обратно.

— Мисля, че говорихме достатъчно за Дарбата на семейство Тревилиън. Как мина разговорът със стария, Хари? Знам, че Леон цяло лято напада Джош заради учението му.

— Чичо Леон изобщо не се е променил — отвърна Хари. — Но все пак отново достигнахме до едно малко споразумение. Той ще се оттегли. Поне за известно време.

Моли почувства ледените нотки в гласа му. През тялото ѝ премина смразяваща тръпка. От чувствената топлина, която я обля преди малко, не остана и следа.

Еванджелин изглежда не долавяше студенината в гласа на племенника си. Тя намигна на Моли.

— Хари си има начини да се справя с Леон. Никой друг от семейството не може. По някаква неизвестна причина Леон е склонен да го изслушва и да му се подчинява.

— Може би Хари наистина има някаква вродена способност на медиум — Моли насочи заканително пръст към него. — Знаеш как да манипулираш някого, и то много добре.

Хари ѝ хвърли разгневен поглед, на който тя дръзко отвърна.

— Защо мислиш, че той най-вероятно има Дарбата? — попита Еванджелин изненадано.

— Защото е променил собственото си бъдеще — Моли се облегна на стола и пъхна ръце в джобовете на джинсите си. — Както и това на Джош. Това трябва да е своего рода дарба, не мислите ли? Колко хора познавате, които са променили собствената си съдба и съдбата на другите?

Хари изглеждаше изумен. Еванджелин го изгледа тържествуващо.

— Не съм си мислила за това точно по този начин. Но тя има основания да го твърди, Хари.

— Единствената власт, която съм наложил над бъдещето си и над това на Джош, е властта на здравия разум — отсече той.

— Каквото и да е, то е много по-интересно, отколкото някакви празни приказки — усмихна се Моли.

Странно, но Хари почувства, че се изчервява.

— Добре, а сега нека видим какъв ще е бъдещият ти интимен живот, Моли — устните на Еванджелин се извиха в многозначителна усмивка.

— Забравете за това — отвърна Моли.

Гадателката обаче не ѝ обърна внимание. Взе най-горната карта от тестето и я постави обърната с лицето нагоре на масата.

— Аха. Ето го отново синият поп. Както изглежда, няма намерение да изчезне. Когато се появи два пъти последователно, тогава човек трябва да внимава. Това означава, че любовният ти живот ще стане много интересен.

— Това е просто съвпадение. Или много умело разбъркване на картите — Моли се изправи и с едно движение на ръката събра разпръснатото тесте. — Казах ви, не се интересувам какво ще покаже бъдещето ми.

— Страхливка — промърмори Еванджелин.

— Не — засмя се Хари и също се изправи. — Тя просто постъпва умно.

— Благодаря — отвърна сериозно Моли.

Еванджелин вдигна примирено ръце.

— Много добре, предавам се. Щом Моли не иска да научи какъв ще е любовният ѝ живот, така да бъде. Това си е нейно решение. Хари, кога потегляте обратно за Сиатъл?

— Няма какъде да бързаме — той погледна часовника си. — Искам да се видя с братовчедата Ралей и жена му, а и с още някои роднини.

— Ралей сега се грижи за виенското колело — леля му небрежно разбърка картите. — Искам да те предупредя, че вероятно ще ти поиска пари назаем. Двамата с Шейла ще имат бебе.

— Благодаря за предупреждението. Хайде, Моли. Ще те запозная с още някои членове на семейството си.

— Добре — Моли се извърна към мадам Еванджелин. — Надявам се, че ще се видим отново.

— Нещо ми подсказва, че това ще стане, и то скоро — отвърна гадателката със спокойна увереност.

Хари помогна на Моли да събере пакетите с покупки. След това се спря пред масата.

— Пази се, лельо Еви.

— Благодаря, Хари — тя вдигна поглед и му се усмихна. — Ти също. Между другото, следващата седмица ще ти се обадя. Искам да поговорим за реконструкцията на салона с видеоигрите. Той е едно от най-печелившите ни начинания, а знаеш колко бързо се повреждат и остаряват такива неща.

Нещо недоловимо — примирение или може би болка — се появи за миг в погледа на Хари и изчезна, оставяйки след себе си единствено студенина. Моли изпита желание да обвие ръце около него и да го притисне в прегръдките си. Искаше да му предложи утеха, без да знае за какво.

— Знаеш къде да ме намериш, лельо Еви.

Моли също се спря пред масата.

— Сигурна ли сте, че не искате да ми кажете как така синият поп се появи два пъти последователно, Еванджелин?

— Леля Еви никога няма да ти издаде такава тайна — Хари взе тестето и умело започна да разбърква картите. — Аз обаче нямам

никакви скрупули за тези неща. Ето, ще ти покажа как една карта може винаги да се оказва най-отгоре.

— Не, определено няма да го направиш! — Еванджелин грабна картите от ръцете му и ги сложи на масата. — Не и с моите карти. Никога не си имал капчица уважение към бизнеса.

— Вярно е, не съм — съгласи се той.

— Съсипа ми това тесте! — започна да мърмори Еванджелин, като опипваше картите. — Сега ще трябва да го пренареждам наново.

Моли не откъсваше поглед от тестето.

— Това означава ли, че синият поп не е вече най-отгоре?

— Точно така — отвърна Хари. — Разбърках картите по стария начин. Ако синият поп отново е най-отгоре, това ще се дължи на чиста случайност, но не вярвам да се получи — той се пресегна и взе най-горната карта.

Картата отново беше поп, но този път не син. Червен.

— По дяволите! — изруга тихо той и лицето му потъмня.

— О, Боже! — прошепна Еванджелин, впила поглед в червения поп.

— Какво има? — намръщи се Моли. — Нали не е синият поп? Съвсем друга карта е.

— Да, така е — Хари не отделяше поглед от картата.

— Какво толкова има в този червен поп? — настоя Моли.

— Просто случайност — отвърна глухо той.

Еванджелин бавно поклати глава.

— Когато работиш с карти, няма случайности.

— Добре, просто защото вече стана дума, нека приемем, че любовният ми живот ще се подобри — опита се Моли да разведри атмосферата. — Защо тогава имате такива мрачни изражения?

— Червеният поп няма нищо общо с любовния ти живот, Моли — въздъхна Еванджелин. — Когато той излезе най-отгоре, означава нещо съвсем друго.

— Какво?

— Опасност — Еванджелин насочи разтревожения си поглед към Хари. — Голяма опасност.

— Не го вярвам — намръщи се Моли.

— Много умно от твоя страна — отвърна Хари. — Това са суеверни глупости.

— Самата аз не бих повярвала кой знае колко, ако картите бяха разбъркани от мен — призна неочаквано гадателката. — Но при положение, че именно Хари направи това... Обещай ми, че ще внимаваш много, Хари!

Моли местеше неразбиращ поглед ту върху Еванджелин, ту върху червения поп.

— Успокой се — сложи ръка на рамото ѝ Хари. — Всичко е илюзия. Нереалност. Като да улавяш ножове или да четеш мисли. Хайде да вървим.

СЕДМА ГЛАВА

— Видях те да попълваш чек за братовчед ти Ралей — каза Моли, докато закопчаваше колана си.

Беше рано привечер, лятното слънце вече започваше да се спуска по-ниско към хоризонта.

— Така ли? — Хари си сложи чифт слънчеви очила.

— Да, така. Не можеш да го отречеш.

Хари постави едната си ръка на облегалката на седалката и обхвана с поглед хаотичното движение на паркинга.

— В такъв случай разбираш защо не обичам да идвам на панаира — отвърна той и подкара леко на заден ход своя Снийт Р2. Колата излезе изпод сянката на дърветата, където бе паркирана. — Това ми струва цяло състояние.

Моли се поколеба за момент, но любопитството ѝ надделя.

— Знам, че не е моя работа, но как точно накара Леон да отстъпи?

Изражението му не можеше да се разгадае зад тъмните слънчеви очила, но устните му се изкривиха в горчива усмивка.

— Чрез комбинация от подкуп и заплахи.

— За подкупа разбирам. Но каква точно заплаха използва?

— Такава, която може да изплаши дори Леон — с ловко движение Хари смени скоростите и се насочи към изхода.

Моли искаше да попита за повече подробности, но когато забеляза здраво стиснатата му челюст, прочутото Абъруиково любопитство се изпари.

— Разбирам — задоволи се да измънка тя.

Хари сякаш напълно бе погълнат от шофирането, като че ли се бе превърнал в неразделна част от автомобила. Черните очила му придаваха далечен, отчужден израз.

Моли бе започнала да разпознава това изражение. Явно бе изпаднал в едно от своите мрачни настроения. Луташе се из мрачната джунгла на мислите си; очевидно размишляваше за нещо, което не

можеше или не искаше да обсъди с нея. Тя се облегна удобно на седалката и се загледа в променящия се пейзаж през прозореца, докато лъскавата спортна кола се насочваше право срещу залязващото слънце.

Сиагъл бе окъпан в меката светлина на последните слънчеви лъчи за този юнски ден, когато Хари излезе от Междущатска магистрала номер пет и се насочи право към центъра на града. Бавно излизаше от вцепенението, което го бе обхванало. На светофара на „Стюърт“ и Трето авеню хвърли поглед към Моли. Бе му много приятно да усеща присъствието ѝ до себе си, но изведнъж се сети, че не бе казал и дума, откакто тя го попита за срещата му с Леон. За кой ли път се упрекна, че не е добър събеседник. По дяволите! Закъсняло звънче биеше тревога някъде в съзнанието му. Жените не обичаха дългото мълчание. Бе научил този урок от Оливия. Към края на тяхната връзка тя постоянно се оплакваше от все по-честите му мрачни настроения, през време на които той дълго не обелваше дума. И колкото повече се сърдеше тя, толкова по-дълги ставаха тези периоди на мълчание.

Запита се дали не е провалил безвъзвратно целия следобед, като дори не се опита да поддържа някакъв разговор по обратния път от Хидън Спрингс. Трябваше да измисли нещо, за да поправи злото, което бе сторил. Изкашля се леко.

— Вече е почти осем. Ще оставя колата в гаража и после можем да отидем пеша до някой от ресторантите наблизо за вечеря.

Моли се обърна и го погледна по-скоро замислено, отколкото обвиняващо. Нямаше вид на засегната. Дори се усмихна.

— Добре.

Хари изпусна въздишка на облекчение. Испита неимоверна радост от факта, че Моли не бе от онези жени, които се мръщеа и се оплакваха, когато някой мъж помълчи известно време. Въпреки това се почувства задължен да се извини.

— Съжалявам, не бях много добре компания по пътя — зави по алеята зад жилищния блок ѝ отвори стоманената врата на гаража с дистанционното управление. — Просто размишлявах.

— Знам. Това наистина те притеснява, нали?

Хари свали очилата си, излишни в полуздрача на гаража.

— Какво ме притеснява?

— Начинът, по който семейството ти настоява, че притежаваш Дарбата.

— Понякога е дяволски досадно — за момент вниманието му бе ангажирано с паркирането на точно определеното за него място. — За щастие съм подложен на този натиск само от страна на рода Тревилиън. Стратънови мислят, че това са смехории. Както си е всъщност.

— Но те не те карат да се смееш — Моли се загледа в профила му. — Когато се засегне този въпрос, се ядосваш и изпадаш в мрачно настроение.

Хари отвори рязко вратата откъм своята страна.

— Ако това е заобиколен начин да ми кажеш, че те отегчих до смърт...

— Не е — тя също слезе и го погледна над покрива на колата. — Просто констатация. Темата за медиумните способности на семейство Тревилиън те кара да се ядосваш. Ще отречеш ли?

— Наистина ме ядосва — всъщност, точно в тази минута отново започваше да се нервира, затова си наложи да затвори вратата с изключително внимание.

— И защо?

— Защото всичко това са пълни глупости.

И защото понякога се страхувам, че не са глупости. Понякога се питам дали не е някаква друга реалност, съществуването, на която може да ме докара до лудост.

Хари си пое дълбоко дъх и запрати тази мисъл в най-тъмните дебри на подсъзнанието си. Моли продължаваше да го наблюдава изпитателно.

— Според мен в реакцията ти има нещо повече от това, че тези твърдения влизат в противоречие с логиката и с научните ти познания.

Той почувства как цялото му тяло се стегна, готвейки се за битка. От самото начало си знаеше, че поема риск с тази жена.

— Например?

Интелигентното ѝ лице придоби замислено изражение.

— Може би всичките тези приказки за дарбите и талантите в семейство Тревилиън ти напомнят твърде болезнено за един свят, от който едва си избягал. Свят на гадатели, мошеници и каскадьори...

Можеше да си отдъхне спокойно. Не бе успяла да се добере до опасните води. Облегна се с две ръце на покрива на колата.

— До известна степен имаш право. Ще ти разкрия една малка тайна.

— Каква? — наостри уши тя.

— Ако си мислиш, че изпадам в лошо настроение всеки път, когато стане дума за Дарбата на семейство Тревилиън, трябва да ме видиш, когато се налага да изслушам лекциите на някой от роднините ми от семейство Стратън за това как не съм успял да последвам примера на четири поколения Стратънови в света на големия бизнес. Светът, където истинските мъже са акули и вълци и всякакъв друг род хищници, и които измерват ценностите с размера на инвестициите или броя на ценните книжа.

Моли примигна учудено. След това тихо се засмя.

— Ужасно. Основната ти житейска грешка е, че не си си дал труда да последваш желанията на нито една от двете фамилии.

— Точно така — Хари бе омаян от веселите пламъчета в зелените ѝ очи. И последните останки от лошото му настроение изчезнаха. — Стратънови нямат повече уважение към научния свят, отколкото Тревилиънови. И двете семейства мислят, че аз нарочно съм избрал един живот, посветен на безполезна академични проучвания, и че се занимавам с наука единствено за да ги ядосам. Фактът, че с професията си изкарвам добри пари, ги кара да се ядосват още повече.

— Всички действаме по свои собствени убеждения. Какво от това, че роднините ти се ядосват? Ти си си създал достатъчно престиж и авторитет в науката, за да се тревожиш от техните подхвърляния.

— Тревожи ме единствено твърдението на чичо Леон, че кръвта на Стратънови в жилите ми е довела до генетични увреждания — усмихна се дяволито Хари. — Той е убеден, че мъжествеността ми е мутирала, поради което съм се превърнал в жалък книжен плъх.

— Господи! Нищо чудно, че нямаше настроение по обратния път. През целия си живот ли си балансираш между двете семейства?

— Да — Хари вдигна ръка, за да възпре следващия ѝ въпрос. — Не ме питай защо.

— Няма нужда да питам. Никой не избира роднините си.

Той извади покупките ѝ от предната седалка.

— Ще ги оставя в багажника, докато вечеряме.

След вечеря щеше да намери начин да убеди Моли да остане през нощта с него. Трябваше да успее да я накара да се съгласи. Жаждата му за нея в този миг бе по-силна от всякога. Може би ако я държеше тази нощ в прегръдките си, нямаше да лежи буден и да мисли за червения поп, който беше изтеглил от тестето на Еванджелин. Мразеше да се случват такива неща.

Поведе Моли към асансьора и натисна бутона за фойето. Само миг по-късно вратите се отвориха и първото нещо, което Хари видя, бе бившата си годеница Оливия. Тя крачеше нервно напред-назад пред будката на портиера.

— По дяволите! — изруга тихо той.

Мрачно си помисли, че ситуацията неоспоримо доказваше пълна липса на всякаква екстрасензорна дарба у него. Ако притежаваше поне малка част от онова, което му приписваха, със сигурност трябваше да изпита някакво предчувствие за предстоящи неприятности.

Когато го съзря, Оливия се закова на място. Пръстите ѝ се склчиха силно около дръжката на тъмнокафявата ѝ чанта от естествена кожа.

— Хари!

Изглеждаше чудесно, както винаги. Склонността ѝ към перфекционизъм бе едно от нещата, заради които ѝ се възхищаваше в началото на тяхната връзка. Това означаваше самоконтрол. Означаваше, че бе жена, която има отговори на много въпроси. Днес Оливия бе облечена в кремава копринена блуза, ръждивочервени свободни панталони и леко бежово яке. Златистата ѝ коса бе прибрана елегантно зад ушите. Само красивите черти на лицето ѝ бяха изопнати от напрежение, а сивите ѝ очи — потъмнели от безпокойство.

Хари устоя на импулса да се върне обратно в асансьора.

— Здравей, Оливия — спря в средата на фойето и стисна поздравно ръката на Моли. — Позволи ми да ти представя Моли Абъруик. Моли, това е Оливия Хюз. Съпругата на братовчед ми Брандън.

— Здравейте — усмихна се учтиво Моли.

— Здравейте — някак сковано кимна Оливия.

— Тръгнали сме да вечеряме — продължи Хари. — Ще ни извиниш ли?

Безупречно очертаните вежди на Оливия се събраха и лицето ѝ се изкриви в недоволна гримаса.

— Хари, чакам те от часове. Икономката ти си замина в пет. Каза ми, че ще се прибереш тази вечер.

— Вече се прибрах, но, както виждаш, имам други планове.

Оливия хвърли кратък поглед към Моли и изглежда реши, че не си струва да обръща особено внимание на присъствието ѝ.

— Искам да говоря с теб, Хари. По семейни въпроси.

— Някой друг път. Сега нямам време.

Той направи опит да я заобиколи, тъй като Оливия не даваше никакви признаци, че възнамерява да се отмести от пътя им.

— Хари, става дума за нещо много важно.

— Хари? — Моли се опита да издърпа ръката си от неговата.

Оливия сви устни в тънка права линия.

— Наистина трябва да поговорим. Въпросът не търпи отлагане.

Моли леко освободи пръстите си и се усмихна на Хари.

— Изглежда нещата са сериозни. Не се тревожи за мен. Ще взема такси.

— По дяволите, Моли, каквото и да е, може да почака. Двамата с теб отиваме да вечеряме.

— Не! — намеси се Оливия. — Под въпрос е бъдещето на Брандън, Хари. А вината е изцяло твоя. Ти си отговорен за цялата тази бъркотия. Трябва да оправяш нещата.

— Аз? — Хари впи поглед невярващо в нея.

— Довиждане, Хари — Моли се отправи бързо към изхода. — Благодаря ти за чудесния ден.

Той понечи да я последва, но Оливия го хвана за ръката и го възпря.

— Трябва да поговорим — продължи настойчиво тя. — Въпросът не може да чака.

— Всичко е наред! — извика Моли от вратата. — Наистина. Няма проблеми.

Хари местеше поглед от едната към другата жена. Знаеше, че е победен.

— Ще кажа на Крис да ти повика такси.

— Разбира се, мистър Тревилиън — портиерът посегна към телефона.

— Няма нужда — отвърна Моли, излязла наполовина на улицата. — Има едно такси отсреща до тротоара, ще взема него.

— Ще ти се обадя по-късно! — извика Хари.

Ръцете му се свиха в юмруци. Не искаше тя да се прибира вкъщи. Искаше я до себе си.

— Не се притеснявай, скоро ще се видим — увери го Моли. — Всичките ми покупки са все още в багажника ти.

Помаха му с ръка, а на него не му оставаше нищо друго, освен безсилно да гледа как тя пресича улицата и влиза в таксито.

— Отново си изпаднал в някое от мрачните си настроения, нали? — в гласа на Оливия, докато минаваше пред него през отворената врата на апартамента му, се долавяше леко раздразнение. — Знаеш, че това е депресия. Можеш да спреш да се преструваш, че не е. От отричането няма никаква полза.

— Съвсем определено съм в много лошо настроение — Хари затвори, отпрати се към прозореца и остана там.

Последните отблясъци на залязващото слънце се скриха зад Олимпикс. Над града се спускаше нощ. Старомодните кръгли светофари на „Пайк плейс маркет“ хвърляха златисто сияние. Хари се опита да открие таксито, което откарваше Моли към старата ѝ причудлива къща на „Кепитъл Хил“, но, разбира се, колата отдавна бе изчезнала от поглед.

— По дяволите, Хари, трябва ли винаги да бъдеш толкова вгълбен в себе си? Дойдох тук, за да поговорим сериозно. Най-малкото, което можеш да направиш, е да ми обърнеш внимание. Защото само ти носиш цялата вина за случилото се.

Хари не се обърна.

— Предполагам, че всичко това е свързано с разговора, който имах с Брандън вчера сутринта?

Последва кратка, напрегната тишина.

— Брандън е говорил с теб? — попита объркано и несигурно Оливия.

— Да.

— И? Опита ли се да го убедиш да не напуска „Стратън пропъртис“?

— Той не е дете, а зрял мъж, Оливия. Отнася се за неговото бъдеще и решението си е негово. Защо трябва да се меся?

— Защото той никога не би си помислил да върши това, ако не беше ти! — избухна Оливия. — По дяволите, Хари, той иска да напусне, за да докаже нещо, а не защото това е най-доброто за нашето бъдеще. Опитах се, но не мога да го накарам да погледне рационално на положението.

Хари ѝ хвърли поглед през рамо.

— Какво мислиш, че се опитва да докаже?

— Че е толкова силен и независим като теб — Оливия гневно захвърли чантичката си на дивана. — Той те ревнува, Хари.

— Ревнува ли ме? Защо, дявол да го вземе, трябва да ме ревнува? Ти ме напусна, за да се омъжиш за него.

Тя гневно се обърна към него.

— Трябва ли да повдигаш този въпрос?

— Виж какво, не се опитвам да съживявам миналото. Просто обърнах внимание на факта, че ако е имало някакво съперничество между Брандън и мен, то той е спечелил.

Оливия се изчерви.

— Но сега не е заради мен, а заради някаква глупава мъжка гордост. Както и да го наречеш, това е унищожителна стъпка от страна на Брандън. Той иска да докаже на самия себе си, че притежава същия кураж като теб. Винаги тайно ти се е възхищавал за начина, по който си обърнал гръб на парите на Стратънови. Сега е решен да разбере дали ще може да се справи извън семейството.

— И какво от това? Остави го да опита. Какво лошо има в това?

Тя примижа от безсилна ярост.

— Лошото е, че дядо му ще го накаже за това, че следва твоите стъпки! И двамата го знаем. Паркър ще отреже Брандън от завещанието си. Даниел е на ръба на нервна криза. Пожертвала е заради Брандън толкова много, а сега всичко отива по дяволите.

— Не знаех, че хората все още изпадат в нервни кризи — отвърна Хари. — Мислех, че вие, психолозите, сте измислили по-модерен термин за това състояние.

Лицето на Оливия бе побеляло от напрежение.

— Това не е шега, Хари.

— Нито пък е мой проблем.

— Със сигурност е. Ти причини всичко това, като стана модел за подражание на Брандън.

— Никога не съм имал намерение да ставам модел за подражание на когото и да било — отвърна тихо той.

— Моля те, Хари, не ми говори с този тон! Знаеш, че това ме разстройва.

— Аз пък си мислех, че предвид обстоятелствата се държа забележително възпитано и цивилизовано.

— Когато изпаднеш в такова настроение, всяка дума, която произнесеш, е студена като лед.

Хари скръсти ръце на гърба си.

— Какво очакваш от мен?

— Поговори с Брандън. Накарай го да разбере, че да напусне не е най-умното решение.

— Ако той е дори наполовина решен да докаже нещо, едва ли изобщо ще иска да ме изслуша.

— Най-малкото, което можеш да направиш, е да се опиташ да го разубедиш. Хари, трябва да направиш нещо, преди той да е стигнал твърде далеч. Паркър никога няма да му прости, ако напусне „Стратън пропъртис“. Даниел ще бъде съкрушена. А Брандън ще съжалява много, че е направил такава голяма грешка.

Значи това беше бившата му годеница!

Моли седна до кухненската маса с чиния спаначени равиоли, украсени с листа от босилек. Набоде с вилицата две равиоли и започна да прелиства купчината предложения за спонсориране пред себе си. Трябваше да има някое, което Хари все пак би одобрил.

Оливия наистина е хубава. Не, не е съвсем така. Тя е истинска красавица.

Докато се хранеше, Моли се питаше какво ли се е случило между тях, за да се разделят. *Часове, изпълнени със скука, разнообразявани от време на време от истински ужас?* Оливия не изглеждаше ужасена от Хари тази вечер. Изглеждаше като жена, твърдо решена да използва част от времето и вниманието му за себе си. Моли се зачуди какво ги бе сближило. Оливия със сигурност не изглеждаше от типа жени, които Хари харесва. Разбира се, собственото ѝ мнение по този въпрос бе основано на лични пристрастия.

Набоде на вилицата още едно парче от равиолите и отгърна друга страница. Нямаше смисъл да продължава да мисли за това. Каквото и да бе имало между тях, то очевидно бе приключило и Оливия се бе омъжила за неговия братовчед. Но беше интересно, че сега бе дошла за помощ тъкмо при Хари.

Опита се да прогони тази неприятна мисъл и да се концентрира върху предложенията, разтворени на масата пред нея.

Старата къща се приготвяше за сън, като скърцаше и въздишаше тихо. До слуха ѝ долиташе далечно жужене от горния етаж, което показваше, че роботът чистач вършеше работата си.

След известно време Моли си даде кратка почивка и сложи съдовете на конвейерната линия, която щеше да ги откара в автоматичната миялна машина. Щом машината свършеше работата си, съдовете щяха автоматично да бъдат извадени и прибрани. Младата жена дори не вдигна поглед, когато облечените с гума механични ръце наредиха съдовете в най-близкия шкаф.

— Връзката ти с тази Моли сериозна ли е? — попита Оливия, вземайки чантичката си.

Хари се обърна с лице към нея.

— Да.

— Спиш ли с нея?

— Не е твоя работа.

Тя прояви достатъчно приличие да изглежда смутена.

— Да, предполагам, че не е. Просто се питах дали няма... хм, усложнения.

— Какви усложнения?

— Такива, каквито имахме двамата с теб — отвърна безцеремонно тя.

— А, такива ли? Доколкото си спомням, ти казваше, че те нервирам.

— Няма нужда да ставаш саркастичен. Само се опитвах да помогна.

Хари я погледна изненадано.

— Как?

— Казвала съм ти, че страдаш от посттравматичен стресов дискомфорт заради начина, по който са загинали родителите ти — продължи тихо Оливия. — Не е необичайна реакция, но оставя дълбоки последици. Съветвам те да се обадиш на доктор Шроптън. Той има голям опит с такива проблеми. Освен това има и лекарства, които могат да помогнат.

— Ще го запомня.

— Няма да предприеме нищо, нали? — избухна тя. — Нямах намерение да потърсиш медицинска помощ, да поговориш със специалист за твоето неадекватно поведение. Дори няма да признаеш, че имаш някакъв проблем!

— Виж какво, Оливия...

— Нека ти кажа нещо, Хари. Като професионалист мога да ти гарантирам, че проблемите ти няма да се решат, ако продължаваш да отричаш съществуването им. Те ще съсипят връзката ти с Моли, така както съсипаха и нашата.

— Благодаря за предупреждението — поклони се Хари. — Но не мисля, че трябва да хвърляме вината само върху моите лични проблеми за провала на връзката ни.

— Дори не се опитвай да ми кажеш, че някога си ме обичал, Хари! Каквото и да си чувствал към мен, не беше любов.

Той остана като прикован.

— Ти обичаше ли ме?

— Опитах се — прошепна Оливия. — Наистина се опитах, Хари.

— Колко благородно от твоя страна!

Не знаеше по какъв начин би могъл да й каже, че той също се бе опитал да я обикне. Никога не би могла да разбере, че точно опитът му да я обича я бе накарал да развали годежа. „Моменти на истински ужас.“

— Беше безнадеждно — продължи Оливия. — Ти не се чувстваш свободен да обичаш никого, Хари. За известно време си мислех, че нещата можеха да се получат. Мислех си — само ако можеше да се научиш да говориш за тези неща. Само ако можеше да развиеш у себе си някакво съпричастие. Да споделиш чувствата си. Но това бе невъзможно.

— Да, предполагам, че така беше.

— А и сексът между нас стана... някак особен, Хари. Знаеш за какво говоря.

Той почувства как вътрешно се вледени.

— Съжалявам — нямаше какво друго да каже.

— Знам, че нямаше намерение да ме плашиш, но наистина се получи така. Винаги изглеждаше толкова далечен, толкова студен в леглото. Имах чувството, че правя любов с робот, а не с теб — Хари притвори очи. — А последният път, когато бяхме заедно, ти изглежда загуби контрол или нещо такова. Беше толкова неочаквано... — тя затърси подходящите думи: — Беше ужасно, ако искаш да знаеш истината.

В този миг той се закле, че няма да допусне същата грешка с Моли. Добре знаеше, че жените, с които бе имал връзка, го описваха като труден и невъзможен. С течение на годините бе чувал всякакви обвинения по свой адрес. Твърде дистанциран, твърде далечен, твърде мълчалив, твърде студен.

Докато не срещна Оливия, всичките му връзки, които не бяха чак толкова много, завършваха със скука или раздражение. Но с нея той се бе поддавал на растящото чувство на отчаяние. Беше вече на доста години. Копнежът за истинска връзка с жена бе станал толкова силен, че се предаде на изкушението. Много внимателно започна да ѝ разкрива душата си.

Резултатът бе катастрофален. Тя беше права. Сексът между тях се бе превърнал в нещо наистина странно. Хари разбираше, че вината бе негова. Докато поддържаше известна емоционална дистанция спрямо нея, докато нещата бяха само във физическата или в интелектуалната сфера — тогава бе в състояние да държи всичко под контрол.

Но идваха и онези моменти, когато жадуваше за нещо друго, нещо, което не можеше да назове. А с течение на времето те идваха все по-често. Жадуваше за такава връзка, каквато дори не можеше да разбере. Миговете на копнеж и желание го караха да изпада в необясними мрачни настроения, каквито не познаваше преди. Връхлиташе го страх, че може да полудее. И всеки път му беше нужна все повече и повече сила на волята, за да го преодолее.

Телефонът извън точно когато Моли дочиташе заключителните редове на последното постъпило предложение. Тя се пресегна през масата и вдигна слушалката.

— Ало?

— Вечеря ли вече? — попита Хари без предисловие.

— Да, благодаря — усмихна се Моли. — Мога отлично да се грижа за себе си, както и да се храня сама.

— Знам.

— Хари, добре ли си? Звучиш някак странно.

— Направи ми една услуга и не ме наричай странен. Арогантен, педантичен, упорит или както искаш, само не и странен, окей?

— Окей. Звучиш не странно, а уморено. Това исках да кажа. Уморен. Какво стана?

— Оливия си тръгна преди няколко минути.

— Хм.

— Братовчед ми Брандън решил да напусне семейната фирма. Тя иска да го убеди да не го прави.

— Разбирам — Моли се поколеба. — Можеш ли да го направиш?

— Съмнявам се. А и не съм сигурен, че трябва изобщо да опитвам. Можем ли да осъществим утре пропадналата вечеря? — тя замълча за момент. — Моля те — настоя тихо Хари.

— Добре. Между другото, Хари, току-що прочетох най-новите предложения и мисля, че някои от тях са наистина интересни. Нямам търпение да ги погледнеш и ти.

— Също и аз.

— Като че ли не си особено ентузиазирани.

— Ще бъда, утре вечер.

— Добре. Днес бе дълъг ден.

— Да. Лека нощ, Моли. Благодаря ти, че дойде с мен в Хидън Спрингс.

— Прекарах наистина чудесно. Мисля, че Келси е права. Трябва да излизам по-често. Лека нощ, Хари.

Много бавно остави слушалката на мястото ѝ. Поста неподвижно известно време, заслушана в познатите успокояващи звуци, които издаваше старата къща. Това бе нейният дом. Спомни си съвета на Келси да го продаде. Може би най-логично бе да направи точно това, но в никакъв случай не можеше да приеме тази мисъл.

Остави плика с последното предложение върху купчината други такива и стана от масата. Когато излезе от кухнята, осветлението автоматично угасна. Изкачи се по извитото стълбище и се отправи към спалнята си. Не след дълго се мушна в леглото, подложи ръце под главата си и дълго време остана загледана в тъмния таван. Измина много време, преди да се унесе в дрямка.

Присъниха ѝ се червени попове и разсичащи като светкавици въздуха ножове. В тези хаотично накъсани кадри се прокрадваше някакво приглушено жужене, което още повече усилваше чувството за надвиснала заплаха. Трябваша ѝ няколко секунди, за да успее замъгленото ѝ съзнание да отчете факта, че шумът не е част от съня. Най-сетне осъзнала, че нещо не е наред, бе обхваната от първичен страх, който я накара да се събуди окончателно.

Отвори очи и застина от ужас. Над нея бавно се издигаше тъмна фигура, увита в широко дълго наметало. Моли успя да зърне един зловещ череп на скелет със зеещи дупки, където би трябвало да бъдат очите, и една страшна костелива ръка.

В гърлото ѝ заседна писък, фигурата се надвеси над леглото. Механичното жужене се усили. Ръката се издигна страховито нагоре. Движена от инстинкта за самосъхранение, Моли отметна завивката и се изтърколи в другата половина на леглото, тупна тежко на пода, изправи се бързо на крака и се втурна към вратата.

Осветлението в коридора се включи автоматично в отговор на трескавите ѝ движения. Тя хвърли поглед през рамо, за да види дали преследвачът ѝ е зад нея, и разбра, че скелетът, изпъзлял изпод леглото ѝ, не се беше помръднал, за да я последва. Той все още стоеше надвесен над разбърканите чаршафи със заплашително вдигната ръка. Жужащият звук рязко спря, като че ли бе изключен чрез натискането на някакво копче.

— О, не! — простена Моли. — Не отново!

ОСМА ГЛАВА

Пронизителният звън на телефона го изтръгна от съня, в който раздаваше карти от едно тесте, съдържащо само червени попове. Знаеше, че трябва да намери дамата, иначе всичко щеше да бъде загубено.

Хари се размърда и се пресегна към слушалката с раздражение. Имаше лошо предчувствие. Обаждане в един през нощта неизменно означаваше неприятности.

— Тревилиън.

— Хари, аз съм, Моли.

Той се изправи на лакът върху възглавницата, внезапно разсънен напълно. Треперенето на гласа ѝ му подейства така, все едно го бяха залели с кофа студена вода. Тялото му се напрегна в тревожно очакване.

— Какво има?

— Току-що ми се случи нещо много странно. Спомняш ли си фалшивия револвер, който някой бе сложил пред вратата ми?

— По дяволите, разбира се, че си спомням!

— Този някой току-що си изигра поредната лоша шега с мен.

— Копеле! — изсъска Хари и стисна по-здраво слушалката. —
Що за шега?

— Подобна на първата, но трябва да призная, че имаше много по-голям ефект. Никога в живота си не съм се плашила толкова.

— Добре ли си? — Хари вече бе скочил от леглото и се отправи към гардероба.

— Да, добре съм. Беше безобидно, но много се изплаших — Моли направи малка пауза. — Съжалявам, че те събудих. Не знам защо ти се обадох. Набрах номера ти без дори да се замисля.

— Всичко е наред — той вече отваряше вратата на гардероба, поставил слушалката в сгъвката на рамото си, притискайки я с глава.

— Не трябваше да ти се обаждам по това време.

— Казах ти да не се безпокоиш за това. Вече съм готов за тръгване — Хари obu първите панталони, които му попаднаха. — Дай ми няколко минути да изкарам колата от гаража. След малко съм при теб.

— Благодаря ти — в гласа й ясно се долавяше облекчение.

— Този път ще уведоим полицията.

— Виж, Хари, не искам да върша нищо прибързано. Сигурна съм, че това е просто още една шега...

— Ще се видим след малко.

Хари затвори телефона, грабна една риза, obu набързо чифт износени маратонки и хукна към гаража. Опитваше се да не мисли за червения поп.

Улиците бяха пусти. Десет минути след като бе излязъл от гаража, Хари достигна до масивните порти от ковано желязо, които пазеха огромната стара къща на Моли. Бяха отключени.

Докато изключваше двигателя, той огледа още веднъж къщата. От всички прозорци струеше ярка светлина, включително и от таванската стая. Изглежда Моли бе влизала навсякъде. Който и да бе погодил този номер, очевидно бе успял да я изплаши.

Копелето още не бе осъзнало в какво се забърква, привличайки вниманието на Хари Стратън Тревилийн към себе си. „Няма да я оставя сама тази нощ“, каза си Хари. Изобщо не мислеше да обръща внимание на евентуалните й протести. Моли щеше да дойде в неговия апартамент, докато той реши как да се справи с това положение.

Входната врата се отвори точно когато вдигна ръка, за да почука. Моли застана на прага, осветена от лампите в коридора. Бе облякла прекалено голям за нея халат за баня и стискаше реверите му с едната си ръка. Косата й стърчеше на всички страни. Очите й бяха разширени от страх, а под тях имаше огромни сенки.

— Хари!

Гледаше го безпомощно, не знаейки какво да направи понататък, но това трая само миг. В следващия се хвърли на гърдите му и зарови лице в рамото му. Той я прегърна и я притисна към себе си. Тя му се беше обадила. Тя се нуждаеше от него. Беше в прегръдките му. Където й бе мястото.

Хари с мъка си пое дъх. С невероятно усилие на волята си наложи да запази самообладание и да усмири чувствата, които заплашваха да пометат и последните останки от самоконтрол, които притежаваше. Нямахше да позволи на желанието и гладът за тялото ѝ да го победят. Залагаше на карта твърде много. Не можеше да рискува и да изплаши Моли до смърт. Не трябваше да я изгуби.

— Всичко е наред. Вече съм при теб.

Съвсем нежно я отстрани от себе си. Не беше лесно. Тя вдигна лице и го погледна в очите.

— Благодаря ти, че дойде. Но не трябваше да те безпокоя.

— Повече не го споменавай — започваше да се отпуска. Тя се беше изчервила, но не се страхуваше от него.

Халатът ѝ се бе разхлабил, излагайки на показ бяла нощница с дантелено деколте, което почти изцяло откриваше гърдите ѝ. Хари забеляза, че зърната ѝ бяха набъбнали, и почувства как кръвта забушува във вените му. Моли сведе поглед, отново поруменя и бързо стегна халата си.

— Влез. Ще направя чай.

Чак сега Хари осъзна, че пръстите му леко треперят. Пристъпи вътре и затвори вратата след себе си.

— Това е най-ужасния кошмар на всяко дете. Чудовището под леглото.

Моли наля чай от белия порцеланов чайник. Чаят бе единственото, което тя приготвяше лично. Смяташе, че хубавият чай изисква да бъде докоснат от човешка ръка. Нито една машина, дори от онези, които бяха изобретили баща ѝ и Келси, не можеше да го приготви както трябва.

— И аз реагирах точно като дете. Изкарах си ума от страх.

— Някой е постигнал точно ефекта, който е желал.

Хари внимателно разглеждаше останките от ужасяващия механизъм, които бе пръснал на кухненската маса. Тя го бе наблюдавала как разглобява уреда с прецизността на бижутер, отстраняващ скъпоценни камъни от огърлица. Изложени на ярка светлина, евтиният плат, маската за Хелюин и различните механични

части не изглеждаха толкова страшни. Моли дори изпита известно разочарование.

— Изглежда съм реагирала прекалено импулсивно — каза тя. — Фалшивият револвер не ми направи кой знае какво впечатление, но това нещо наистина ме изплаши.

— Точно такава е било предназначението му — Хари вдигна част от механизма към лампата, за да го разучи по-добре. — Това нещо е по-страшно от револвера. То е било вътре в къщата. Вътре в спалнята ти. Мисля си, че който и да стои зад тези инциденти, е искал да те накара да изпаднеш в ужас.

Моли видимо потрепери. Хвърли поглед към него, опитвайки се да разбере доколко е сериозен. Изражението на лицето му бе мрачно, очевидно нещата бяха наистина сериозни. Можеше да почувства как от него струи напрежение.

— Все още не мога да повярвам, че тези инциденти са нещо повече от лоша шега — каза тя, оглеждайки пъхнатите в черна ръкавица стоманени пръсти. — Питам се само как се е вмъкнал в къщата, за да постави това под леглото ми.

— Провери ли за отворени прозорци или незаклучени врати?

Моли се загърна по-плътно в халата.

— Влязох във всяка стая, преди да дойдеш. Няма никакви следи от насилствено нахлуване в къщата. Всички врати и прозорци бяха заключени. Алармената система беше включена.

— Този уред е бил инсталиран под леглото ти по-рано този ден. Кое то ни подсказва две възможности — Хари вдигна маската за Хелюин. — Който го е направил, или те познава достатъчно добре, за да знае кода на алармената система...

— Невъзможно — прекъсна го бързо Моли. — Двете с Келси винаги сме били изключително предпазливи. Тя не би дала кода на никого, дори на най-близък приятел. Нито пък аз.

Той поклати глава.

— Тогава си имаме работа с човек, достатъчно компетентен да обезвреди алармената ти система.

Моли го погледна стреснато.

— Наистина ли мислиш така?

— Разбира се. Който и да е той, вече причини достатъчно неприятности. Иди в спалнята и си пригответи някои неща. Идваш с мен

у дома.

— При теб?! — Моли толкова бързо скочи от стола, че загуби равновесие и леко се олюля.

— Точно така — Хари сръчно улови стола, преди да се бе прекатурил. — У дома, в моя апартамент. Можеш да прекараш там нощта, а сутринта ще решим какво да правим по-нататък.

Завладяха я противоречиви чувства. Част от нея се плашеше от възможността да остане сама тук, но друга част неохотно трябваше да признае, че не би се чувствала особено комфортно в жилището на този смущаващ мъж. Най-малкото защото нямаше да бъде на собствена територия. Това означаваше да пожертва независимостта си в момент, когато повече от всякога имаше нужда от нея.

— Благодаря за предложението, но не искам да ти създавам неудобства — отвърна тя. — Съмнявам се дали е необходимо. Най-вероятно става дума за още една нелепа шега. А и не допускам, че човекът, поставил машината под леглото ми, ще се върне тук тази нощ.

— Довери ми се — Хари я побутна леко, но настоятелно към стълбите. — Необходимо е.

— Но защо?

— Заради мен, за да съм спокоен.

— О! — не можа да измисли подходящ отговор на това.

— Искам тази нощ да помисля върху станалото. Сутринта ще се обадим в полицията.

— Като че ли ще има някакъв ефект. Разследването на подобни шеги се нарежда на последно място в списъка на проблемите им — измърмори Моли.

— Знам. Но искам случаят да бъде записан в полицейските протоколи.

Тя разбра какво имаше предвид. Хари явно считаше, че тези шеги ще зачестят и ще стават все по-опасни.

Час и половина по-късно Хари стоеше сам във всекидневната си, изгасил светлината. Ослушваше се внимателно, но от спалнята за гости не долиташе нито звук. Изглежда Моли най-накрая бе заспала. Отправил взор през стъклената стена, отделяща го от нощта навън, той

мислеше за малкия механизъм в ръката си. В него се криеше топлина, която само Хари можеше да усети.

Пригответи се за медитация. Истинска. Не искаше да прави това. Не бе се отдавал на такава интензивна медитация от деня, в който Дивия Уили Тревилиън загина в каскадата с мотоциклета. Напомни си, че изобщо не бе харесал онова, което му разкри неговата интуиция тогава. Можеше да не хареса и това, което щеше да му разкрие сега.

Със сигурност нямаше да му хареса и усещането, което знаеше, че ще придружава мисловните му упражнения. Когато усещаше дори и най-малки проблясъци на интуицията си, се чувстваше мъчително уязвим. А тази нощ възнамеряваше да се впусне в дълбините на инстинктивното си съзнание, значи щеше да бъде още по-лошо. Преди да свърши всичко, можеше да стане така, че да се усъмни в собствената си нормална психика. Мразеше страха, който го чакаше в тъмните дълбини на съзнанието му.

Но се налагаше да направи този опит. Необходимостта да получи отговор на въпросите си бе по-силна от страха му да не полудее.

Хари се гмурна в най-дълбокото ниво на подсъзнанието си. Бе все едно да се потопи в смразяващата бездна на най-далечното място на галактиката. Номерът беше да избягва да навлиза твърде далеч в тъмнината. Някъде там го очакваше Нищото.

Концентрацията му стана толкова силна, че скоро загуби представа за заобикалящата го реалност. Вече не беше във всекидневната си. Беше част от нощта извън стъклената стена на дома си.

Металът изгаряше дланта му. Нещо в него предупреждаваше, крещеше за надвиснала опасност, но не заради механизма, който държеше, а заради това, което се случваше със собствените му защитни сили. В продължение на години си бе изковал вътрешна защитна стена, вътрешни бариери, воден само от инстинкта си, без да осъзнава напълно какво се опитва да постигне. И едва след като навърши двадесет години, разбра, че се опитва да построи стена на ръба на бездната.

Бе свършил добра работа. Научил се бе да управлява състоянието на интензивна концентрация, на която бе способен умът му. В повечето случаи се преструваше, че не може да прониква в тъмните дълбини на съзнанието. Но тази нощ щеше да се гмурне точно там, за да търси

отговор на въпросите си. Много бавно и внимателно отстраняваше бариерите, които го предпазваха от опасностите на бездната. В живота си се страхуваше от много малко неща, но чувството, което го връхлетя в този момент, определено бе едно от тях. Липсата на контрол, придружаваща пълното унищожение на вътрешната му крепост, беше цената, която трябваше да плати, за да достигне целта.

Застанал до прозореца с поглед, вперен в черната нощ, Хари позволи на вибрациите на прословутата си Дарба да обземат духа и ума му. Отдаде се изцяло на това усещане. Мракът отвъд стъклото се преля във всекидневната и го обгърна. Той затвори очи и стисна поздраво малкия механизъм в шепата си. В него имаше нещо много важно. Нещо, което трябваше да разбере, за да помогне на Моли.

Тогава видя бездната. И стъкленият мост, който се простираше над нея. Но не можеше да види отсрещната страна. Никога не бе могъл да го направи. Никога не си бе позволил да пресече моста. Само в един-два редки случая бе рискувал да стъпи върху него.

Не знаеше какво го очаква от другата страна на бездната, но със сигурност знаеше, че отдолу, под моста, го очаква лудостта.

Пристъпи колебливо към стъклената повърхност. *Не поглеждай надолу*, каза си. *Само не поглеждай надолу!*

— Хари?

Изведнъж, сякаш от нищото, в него отново се надигна копнежът, унищожавайки напълно отслабените му защитни сили.

— Хари, добре ли си? — гласът на Моли беше шепот в далечината. Той го достигна през безкрайната нощ и го обгърна.

Тя беше тук, във всекидневната. Точно зад него.

Не! Върви си! Връщай се в леглото! За Бога, не се приближавай до мен! Не сега!

Но думите бяха като хванати в капан в съзнанието му. Не можеше да ги изрече на глас.

— Нещо не е наред ли?

Да! Да! Да!

Не можеше да обърне езика си и да изрече думите. Тялото му не искаше да се подчини на заповедите на ума.

Олюля се, когато се обърна с лице към нея. Виждаше я как се приближава към него в сенките и изпитваше диво отчаяние. Беше

пристъпил твърде далеч по стъкления мост. Не можеше да контролира отчаяната нужда, която изпитваше в себе си.

Балансирайки върху тънкия като острие на нож ръб на стъклото, Хари хвърли поглед към отсрещния бряг на бездната. Внезапно разбра защо винаги бе потискал в себе си всяка представа за това какво би могло да го очаква там. Беше по-добре да не мисли твърде често за нещо, което не можеше да притежава. Изпълни го див, отчаян копнеж.

— Добре ли си? — Моли се спря пред него.

Бе облечена в същия бял халат, косата ѝ се спускаше свободно по раменете ѝ. Очите ѝ бяха кристалночисти, бездънни езера на лунната светлина.

Хари събра остатъка от сили, който му бе останал, и направи херкулесово усилие, за да проговори:

— Връщай се в леглото.

— Нещо се е случило, нали? — тя вдигна ръка и докосна леко с върховете на пръстите си лицето му. — Боже Господи, ти гориш! Трябваше да ми кажеш по-рано. Изобщо нямах представа, че си болен. Не биваше да идваш вкъщи в такова състояние. Трябва да си легнеш.

— Не! — гласът му бе одрезгавял от напрежение.

Стъклото, върху което отчаяно се опитваше да запази равновесие, се раздвижи под него. Не можеше да се върне назад. Не можеше и да продължи напред. След миг мостът със сигурност щеше да се разклати още по-силно.

— Добре съм. Остави ме сам.

— Не ставай глупав. Не мога да направя това — Моли пое свободната му ръка и го поведе към коридора. — Ще ти помогна да си легнеш и ще потърся термометър. Защо не ми каза, че не се чувстваш добре?

— Не съм... болен.

Тя не обърна внимание на слабия му протест. Насочи се към неговата спалня. Хари нямаше сили да се противопостави на нежното побутване, тя сякаш го водеше с помощта на някаква магия. С неимоверни усилия се опитваше да си възвърне нормалното състояние.

Но беше твърде късно. Докосването на Моли го беше отпратило още по-далеч над бездната. Желанието да открие какво го очакваше от другата страна бе твърде силно, за да не му се подчини.

— Ето ни вече тук.

Тя му помогна да влезе в спалнята. Пусна ръката му и се зае да оправя завивките на леглото. Бе застанала с гръб към него. Хари бе очарован от меката извивка на врата ѝ. Пристъпи с протегната напред ръка, за да я докосне. И се препъна.

— Сега вече съм уверена, че наистина си болен — каза Моли, като му помогна да се изправи. — Откакто те познавам, никога не съм те виждала дори за миг да загубиш равновесие. Не се притеснявай, това е от температурата. На сутринта ще се почувстваш много по-добре.

Хари поклати глава. Не можеше да ѝ обясни какво се случва с него. Самият той не го разбираше. Тя не подозираше за жестоката битка вътре в него, но това нямаше да продължи дълго. След няколко минути щеше да разбере, че в държанието му има нещо странно.

Моли се пресегна и запали нощната лампа до леглото. Той стоеше до нея, олюлявайки се леко, и с всички сили се стремеше да си възвърне самообладанието и самоконтрола. Но гладът и копнежът бяха твърде силни. Моли изглеждаше най-привлекателната жена, която се е раждала след Ева. Тя беше жената, която го очакваше от отсрещната страна на бездната.

Мускулите му се стегнаха от нарастващата възбуда.

Моли спря да се суети около леглото и се обърна към него. Красивите ѝ очи бяха потъмнели от тревога. „Загрижена е за мен!“, осъзна Хари с почуда. Тя все още не се страхуваше от него, а се тревожеше за състоянието му. А той не можеше да направи нищо, за да предотврати нещастията. Знаеше, че след няколко секунди тя ще започне да усеща нарастващото му желание. Щеше да го приеме като нещо неестествено, щеше да бъде ужасена. Щеше да се отдръпне от него като от извънземно чудовище. Щеше да избяга, както бе избягала Оливия. И тъй като сега бе най-уязвим, Хари не бе сигурен дали щеше да преживее това. Щеше да падне от стъкления мост, и то завинаги.

Беше обречен.

— Позволи ми да ти помогна да си съблечеш ризата — ръцете ѝ се движеха леко по гърдите му, търсейки копчетата.

Хари силно потрепери.

— Ти трепериш! — тя спря за момент и го погледна повнимателно. — Студено ли ти е?

— Не. Горещо ми е. Много горещо.

И ми става още по-горещо.

— Сега ще ти донеса нещо за пиене — Моли сведе глава към лицето му, докато събличаше ризата.

Разбърканата ѝ коса гъделичкаше носа му. Усещането беше изключително приятно. Вдъхна с удоволствие лекия аромат на цветя на шампоана ѝ. Пое си още по-дълбоко дъх и усети аромата на тялото ѝ. Това бе неустоимият аромат на жена, който накара кръвта още по-силно да кипне в жилите му. Тя го омайваше и съблазняваше така сигурно, както прозрачните воали и сладните извивки на танцьорките от Изтока.

С едва доловимо тупване на килима падна някакъв предмет. Хари осъзна като в просъница, че е изтървал механизма, който носеше в ръка. Имаше нещо важно в този механизъм. Нещо, което той трябваше да узнае. Но Моли вече бе разкопчала ризата му и той не можеше да мисли сега за него. Пръстите ѝ докосваха голите му гърди.

Тези съблазнителни, топли и меки пръсти... С докосването си тя сякаш му слагаше отпечатък за цял живот.

— Моли...

Името ѝ прозвуча като молба, като молитва и като проклетие. Съдбата му бе отредила нещастие. Тази нощ щеше да я загуби.

— Всичко е наред — промълви нежно тя. — Ще се справиш. Треската внезапно ли се появи?

— Да.

Това щеше да бъде краят.

— Може да е хранително отравяне — Моли присви устни в замислено изражение.

Сега имаше само един лек за огъня, който скоро щеше да го погълне. Стъкленият ръб отново потрепери под краката му. Катастрофата приближаваше.

Пръстите ѝ достигнаха раменете му и свалиха леко ризата от тях. Кожата му под тях пламтеше. Ръцете му трепереха. Всепоглъщаща топлина започна да се надига на огромна вълна в него. Никога през живота си Хари не бе имал толкова болезнено твърда ерекция.

Ризата се приземи леко на пода. Моли впи поглед в очите му.

— Целият гориш. Ще ти донеса чаша вода. Седни, преди да си паднал от изтощение. Не искам да те обидя, но изглеждаш ужасно.

— Така е.

Значи, видът му никак не ѝ харесваше. Започваше се. Съвсем скоро щеше да започне да се страхува от него. Отчаянието отново впи хищни нокти в сърцето му.

Хари се отпусна на ръба на леглото и опита да се съвземе, докато тя се върне от банята с чаша вода. Обхвана с две ръце главата си и се съсредоточи.

Слез от стъкления мост! Построй отново защитните стени!

Дочу плиська на водата в мивката.

По-бързо, глупак такъв! Ще я изгубиш!

Но не можеше да се оттегли. Вече беше твърде късно.

— Ето — промълви до него тихо Моли. — Изпий това и после право в леглото.

Отвори очи, но не вдигна глава. Първото нещо, което видя през сплетените си пръсти, беше чекмеджето на нощното шкафче до леглото. Рано тази сутрин, изпълнен с оптимистични очаквания, бе преместил кутийката с презервативи от банята в малкото чекмедже.

Моли застана пред него, закривайки с тялото си тоалетката, и пъкна в ръката му чаша вода. Хари едва не я изпусна.

— Внимавай!

Той успя да я изпие, но водата не можеше да изгаси огъня, който гореше в него. Би предпочел чаша уиски или бренди. Алкохолът би могъл да помогне на ерекцията му да спадне.

— Благодаря — гласът му бе станал още по-дрезгав.

— Да се обадя ли на „Бърза помощ“, Хари?

— Не. Не, моля те. Не се обаждай на никого.

— Добре.

Тя коленичи и започна да развързва връзките на обувките му. Хари не можеше да откъсне поглед от белия халат, който се димпеше на земята около нея. Напомняше му за сватбена рокля. В него Моли изглеждаше едновременно предизвикателна и целомъдрена. Тази комбинация накара кръвта да забучи в ушите му. Струваше му се, че това бе най-еротичната гледка, която бе виждал в живота си. Представи си как тя отваря ципа на панталоните му, поема в две ръце горящата му мъжественост и я успокоява с влажния си език.

— Спокойно, Хари — Моли сръчно събу едната, после и другата обувка. — Още малко и ще си легнеш.

— Добре.

До сутринта вече щеше да е мъртъв. Нямах да преживее това, което щеше да последва.

— На сутринта ще се почувстваш по-добре.

— Не.

— Разбира се, че ще си по-добре.

Тя изведнъж замря, впила поглед в малкия кожен калъф, привързан за глезена му. Хари искаше да ѝ обясни за ножа. Но това означаваше да ѝ разкаже как бяха загинали родителите му и как той бе пристигнал твърде късно, за да ги спаси. В сегашното му състояние изобщо не можеше и дума да става да засегне този въпрос.

Без да пророни дума, Моли махна калъфа и го сложи на тоалетката. След това се изправи, сложи ръка на рамото му и нежно го натисна да легне назад. Хари се отпусна тежко на възглавниците. Наблюдаваше безпомощно как тя се навежда над него. Белият халат се разтвори леко, разкривайки обшитото с дантела деколте на нощницата ѝ. Той прокара език по сухите си устни и се помъчи да намери подходящите думи.

— Моля те — беше всичко, което можа да каже.

— Какво? — попита Моли. — Какво искаш?

— Теб.

Тя примигна изненадано. Страните ѝ пламнаха от смущение.

— Хари... ти си болен.

— Не, не съм болен. Не по начина, по който си мислиш. Желая те. Моля те!

— От треската е — Моли сложи ръка на челото му. — Сигурно изпадаш в делириум.

— Не. Докосни ме — Хари протегна ръка, успя да хване китката ѝ. — Ето тук — постави дланта ѝ върху набъбналата си мъжественост. — Люби ме, Моли!

Тя застина. След миг щеше да избяга от него. Това беше то. Краят.

— Хари? — очите ѝ приличаха на скъпоценни камъни, блестящи и прекрасни.

— Ето от това страдам — прошепна дрезгаво той. — Не е хранително отравяне. Искам те толкова много! Толкова дяволски много!

— О, Хари!

Ей сега щеше да изпадне в паника, беше сигурен в това. Още миг и щеше да избяга. Не можеше да направи нищо, за да я спре.

— Не си отивай! — прошепна отчаяно.

Пръстите ѝ се склочиха колебливо около подутината на панталоните му. Стори му се, че цялото му тяло ще избухне в пламъци. После Моли бавно се изправи. Очите ѝ нито за миг не се отделяха от лицето му. „Това е краят“, помисли си отчаяно Хари. Най-накрая тя бе видяла онова странно нещо в него. Щеше да го остави тук сам в тъмнината.

Белият халат падна на килима. След миг го последва бялата нощница.

Хари пиеше жадно с очи гледката на голото ѝ тяло. Лунната светлина падаше меко върху малките стегнати гърди и съблазнителната извивка на бедрата ѝ. Тъмният триъгълник между тях, скриващ тайните ѝ, го хипнотизираше. Беше дошла при него.

Тя беше дошла при него!

За част от секундата я гледаше неразбиращо. Само преди миг бе толкова сигурен, че ще си отиде.

— Моли? — с мъка си пое въздух.

Тя се отпусна върху него като мек, топъл тропически дъжд. Нежно и колебливо докосна устните му със своите. Почувства гърдите ѝ притиснати към неговите.

Тя правеше любов с него!

И последните останки от самообладанието му се изпариха. Хари се впусна в стремглав бяг по стъкления мост, без да обръща внимание на опасността, която го дебнеше отдолу. Единственото, което го интересуваше, бе да достигне срещуположния бряг на бездната.

Обви с ръце тялото на Моли, обърна я по гръб и здраво я притисна в леглото под себе си. Долови тихия ѝ изненадан вик, след което тя импулсивно склочи ръце около раменете му.

Хари плъзна ръка между бедрата ѝ, погали меките косъмчета и откри, че бе гореща и влажна, готова за него.

Смътно си спомни за презервативите в чекмеджето. Посегна към дръжката, но не успя да я достигне. Станал беше толкова несръчен — нещо, съвсем нетипично за него.

— По дяволите!

— Остави на мен — Моли също едва си поемаше дъх, когато се пресегна и отвори чекмеджето вместо него.

Той започна опипом да търси кутийката, намери я почти веднага.

Любовната игра!

Вътрешният глас звучеше много настоятелно. Жените обичаха предварителната любовна игра.

— Какво има? — нетърпението в гласа ѝ бе повече от явно.

Тя бе нетърпелива. Не ужасена.

— Любовната игра — промърмори Хари. — Трябва да има предварителна любовна игра.

— Можем да я направим и по-късно, нали? Ще направим следлюбовна игра — Моли сложи отново ръка върху ципа на панталоните му. — Хари, не мога да чакам. Никога не съм се чувствала по този начин.

Той си пое шумно дъх, когато тя отвори рязко ципа. Ръката му трепереше толкова силно, че не можа да развие презерватива. Налагаше се Моли да му помогне.

Хари гледаше как тя се мъчи да се справи с тази задача. Сладката ѝ несръчност бе невероятно еротична. Всяко нейно докосване се превръщаше в милувка, която можеше да го накара да експлодира след миг.

Вече бе напълно готов, а тя го чакаше, протягаше ръце към него. Желаше го. Чудото, което ставаше, направо му отне дъха. Тя наистина го искаше, с всичките му странности и мрачни настроения!

Моли се надигна, отвори се за него, подканяйки го да проникне във влажната ѝ топлина. Съблазнителният сладък аромат на тялото ѝ го довеждаше до лудост.

Хари покри страстно устните ѝ със своите. Проникна рязко в нея, преодолявайки съпротивлението на мускулите ѝ. Беше невероятно тясна и стегната. Въпреки мимолетната болка тя се притисна толкова плътно към него, че вече не можеше да се каже къде свършва неговото тяло и къде започва нейното.

Започна да се движи в нея, потъвайки все по-дълбоко и по-дълбоко в гостоприемната ѝ топлина. Моли обви крака около кръста му, заби нокти в раменете му. Времето спря.

Тихият сладострастен вик на освобождение и удоволствие, който се изтръгна от гърдите ѝ, Хари нямаше да забрави, докато е жив. За

него това бе най-красивата песен на света. Но разполагаше с малко време да се наслаждава на нейните любовни стонове. Вълните на собственото му освобождение го подканваха да я последва във вихрушката на екстаза. Не бе в състояние да им се противопостави, дори и да бе опитал. А това бе последното нещо, което би искал да направи.

Хари премина тичешком и последните стъпки по стъкления мост и се приземи на противоположния бряг на бездната.

Сега беше в безопасност. Имаше Моли до себе си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ето какво се получаваше, когато човек се възползва от шансовете си. Моли отвори очи. Денят вече бе настъпил. Слънчевите лъчи заливаха цялата спалня. Значи това означаваше да правиш любов с Хари Тревилиън. Устните ѝ се извиха в лека усмивка. Нямаше нищо по-хубаво за една Абъруик от това да задоволи любопитството си. Едва успя да потисне радостния си смях. Със сигурност любопитството ѝ никога не бе задоволявано по начина, по който това стана миналата нощ. Тази сутрин цялото ѝ тяло бе изпълнено с енергия.

Тя се протегна, облегна се на лакът и се загледа в мъжа, който спеше до нея. Тялото ѝ потръпна от възбуда. Хари беше чудесен. Великолепен мъжки екземпляр. Разбира се, не беше красив. Не можеше да бъде описан по този начин. Красив беше твърде слаба, тривиална дума, когато се отнасяше за Хари Стратън Тревилиън. Той беше най-привлекателният мъж на света. Въпреки че лежеше по корем сред смачканите чаршафи, от него се излъчваше сурова мъжка грация. Ясно очертаните мускули на раменете и гърба издаваха изключителна физическа сила. Освен невероятна воля и самообладание, несъмнено беше в състояние да изпитва и бурни страсти.

Очевидно се влюбваше в него. Може би точно в този момент. „И какво от това?“, помисли си. Бе чакала достатъчно дълго, докато се появи истинският мъж, достатъчно дълго, за да приеме това предизвикателство без колебание. Отговорностите, които в продължение на години бяха неразделна част от живота ѝ, сега изглеждаха без значение. Никога не се бе чувствала толкова свободна.

Замисли се над това, което ѝ бе разкрила изминалата нощ. Вече със сигурност знаеше, че способността на Хари да изпитва страст и привидно непохватимите му воля и самообладание бяха придружени, от една изненадваща уязвимост. Никога нямаше да забрави израза в очите му, когато я бе помолил да го люби. Той очевидно не бе схванал чувствата ѝ към него, иначе би знаел, че няма нужда да я моли. Би трябвало да е съвсем лишен от интуиция, ако и сега не го бе разбрал.

Моли си припомни безнадеждността, която видя в погледа му в онези първи мигове. Това доста я бе объркало. И все още бе озадачена. Като че ли той очакваше да бъде отхвърлен. Странно. Много странно. Разбира се, нейният опит в тези неща бе твърде ограничен, но здравият разум ѝ подсказваше, че каквото и да не бе наред с Хари, то се коренеше дълбоко в психиката му. До края на живота си щеше да помни мига, когато той проникна в нея за пръв път. Беше нещо много повече от плътска страст. Като че ли в този момент някаква бариера рухваше в душата му, донасяйки му неземно облекчение.

След страстното любене и двамата бяха изтощени. Заспаха почти веднага, без да разменят и дума.

Не можеше да продължава да лежи тихо, докато цялата кипеше от енергия. Отметна леко завивките и стана, стараяйки се да не го събуди. Мускулите я боляха след зашеметяващото преживяване, но това бе сладка болка. Запъти се към банята, като по пътя взе нощницата и халата си. Окачи ги на закачалка в банята, пусна водата и с удоволствие застана под душа. Чувстваше се прекрасно. Предчувстваше, че всичко през останалата част на деня щеше да ѝ изглежда по този начин.

Тъкмо започна да се насапунисва, когато стъклената врата на душ-кабината се отвори. Моли се обърна рязко. На прага, сред облаци пара, бе застанал Хари. Гледаше я с такъв поглед, че тя се изчерви от глава до пети. Инстинктивно закри с ръка тъмния триъгълник между бедрата си. Това беше напълно безсмислено. През изминалата нощ той бе опознал тялото ѝ напълно.

Хари от своя страна определено не страдаше от подобна фалшива скромност, както с интерес отбеляза тя. Бе дошъл при нея право от леглото, без да си наметне халат. Не правеше опити да прикрие обхваналата го възбуда. Кехлибарените му очи блестяха от желание.

Но Моли разбра, че нещо в него сега бе напълно различно. В погледа му липсваше онази отчаяна уязвимост, която бе толкова очевидна миналата нощ. Гледаше я с очи, изпълнени само със страст.

Тя му се усмихна плахо.

— Здравей. Изглеждаш така, сякаш си видял призрак.

— Не е призрак, за щастие — Хари пристъпи под душа и затвори вратата. — А теб.

— Но кого си очаквал да видиш?

— Никого. Страхувах се, че няма да видя никого. Че всичко е било просто сън.

Гласът му беше нисък и дрезгав. Обхвана хлъзгавите ѝ рамене и нежно, но настойчиво я притисна към твърдата си мъжественост.

Моли си пое дълбоко дъх.

— Ако е било сън, то в момента е прекалено мокър.

— Не беше обикновен сън — продължи дрезгаво той, — а много специален. Такъв, какъвто никога не съм сънувал през живота си.

Тя потръпна в ръцете му.

— О, различен от другите досега, така ли?

— Да, така. *Ти* си различна.

Той се наведе и покри устните ѝ с бавна, изкусителна целувка. Тялото ѝ реагира веднага, както стана и през изминалата нощ! Обви ръце около врата му и жадно посрещна ставащият все по-настоятелен език.

Хари отлепи устни от нейните и се засмя тихо:

— Не толкова бързо. Снощи бяхме толкова нетърпеливи да се любим, че забравихме нещо важно.

— Какво е то?

— Любовната игра преди това.

— О, това ли? Да ти кажа истината, не смятам, че винаги е абсолютно необходима. Беше наистина прекрасно, Хари.

— Може и да не е задължителна — Хари прокара ръка по гърба ѝ, след това обхвана задните ѝ части и ги притисна леко. — Но си мисля, че ще е много забавно.

Моли почувства как коленете ѝ поддават. Въздъхна и се облегна на него, опивайки се от силата и аромата на мъжкото му тяло. Моментът не бе подходящ да му задава въпроси за странното настроение, в което бе изпаднал миналата нощ. Сега той вече не бе слаб и уязвим. Защитните стени на самообладанието му отново бяха на мястото си. Нямаше да приеме, нито щеше да отговори на въпросите ѝ, без значение колко деликатно щеше да му ги отпрати.

Изведнъж усети как дългите му пръсти проникват в нея.

— Хари!

— Както вече ти казах, ще бъде много забавно.

Измина доста време, преди Моли да отвори хладилника и да разгледа съдържанието му. След кратък размисъл извади масло, яйца и мляко. Сложи всичко това на дългия гранитен барплот и започна да отваря една по една вратичките на шкафовете, търсейки някакъв натурален сок. Откри до хладилника една бутилка концентриран канадски кленов сироп. Намери и пресен хляб, увит в найлонова торбичка. Оставаше да избере подходящ за целта ѝ тиган, но тъй като не бе сигурна кой ще свърши най-добра работа, приготви три с различен диаметър. След известно ровене из шкафовете прибави към съдовете и голяма порцеланова купа.

Когато свърши с всичко това, Моли отстъпи крачка назад, за да огледа още веднъж нещата, които бе сложила на барплота. Имаше нужда само от готварска книга.

Странно, но ѝ беше приятно да шета в кухнята на Хари. Имаше нещо много интимно в това да приготвя закуска за двама, и то без помощта на „Готварската машина на Абъруик“.

Може би докато се хранят, щеше да ѝ се удаде възможност да му зададе въпроса, който постоянно се въртеше в ума ѝ. Искаше да знае какво си бе мислил той, когато го завари пред прозореца с вперен в тъмнината поглед.

За нейна изненада в едно стенно шкафче имаше няколко готварски книги. Запита се дали бяха на Хари, или принадлежаха на икономката Джини. Подвоуми се коя ще ѝ бъде от полза, преди да посегне към едната от тях със заглавие „Прости стъпки към гастрономическите удоволствия“.

Когато чу стъпките на Хари в коридора, вдигна глава от страниците.

— Надявам се, че харесваш френска закуска с препечени филийки! — извика по посока на звука тя. — Не съм готвила кой знае колко без „Готварската машина на Абъруик“, но мисля, че мога да се справя.

Отговор не последва. Още преди Хари да се появи, тя вече знаеше, че нещо се бе променило в настроението и поведението му.

Той застана в рамката на вратата и остана неподвижен там. Само един поглед ѝ бе достатъчен, за да разбере, че от веселото му

настроение под душа не бе останало нищо. Отново се бе превърнал в онзи сериозен мъж, с когото бе работила през последния месец.

Косата му все още беше влажна. Бе облечен в черна копринена риза и панталони в цвят каки. Лицето му имаше замислено изражение. Едната си ръка беше свил в юмрук. Много бавно Моли затвори готварската книга.

— Хари, какво се е случило?

— Мисля, че го познавам.

— За Бога, за какво говориш?

Хари разтвори юмрука си и показа малкия механизъм, който държеше.

— За този, който е отговорен за всичко това. Мисля, че го познавам.

— Това е невъзможно.

— Напротив — той се приближи до барплота и остави механизма върху него. Разгледа го така, както ястреб разглежда плячката си. — Снощи започнах да осъзнавам това. Но всичко пред погледа ми бе неясно и размазано. И тогава се появи ти. Вече не можех да се концентрирам.

— И така може да се каже — развеселено повдигна вежди Моли.

Но той не обърна внимание на забележката ѝ. Не откъсваше поглед от механизма.

— Намерих го на килима, докато се обличах. Сигурно съм го изпуснал снощи. И в мига, в който го взех в ръце, образът се върна — Хари вдигна очи. В блестящия му поглед се четеше студена решителност. — Само че този път чувството не беше неясно. Тъкмо напред.

— Не разбирам. Какво означават всичките тези приказки за неясни образи и чувства?

— Забрави — той се намръщи, като че бе казал повече, отколкото бе възнамерявал. — Просто израз. Това, което исках да кажа, е, че...

Моли вдигна ръка да го спре.

— Чакай, Хари. Да не би да говориш за твоята прословута Дарба?

— Не ми се подигравай точно сега, Моли. Ти си твърде умна, за да се заблуждаваш с такива глупости. Нека просто да кажем, че нещата

придобиха завършеност и цялост, когато преди две минути отново взех механизма в ръка.

— Аха. Интуиция, така ли?

— Нещо такова — призна неохотно той. — Сигурно щях да го разбера още снощи, но концентрацията ми бе смутена поради разбираеми причини. Осъзнах нещо, което трябваше да разбера веднага. Познавам човека, който е направил това нещо — Хари се намръщи. — Или поне познавам стила му на работа. То е почти същото.

— Наистина не разбирам, Хари.

— Спомняш ли си, когато сестра ти хвърли един поглед на фалшивия револвер и каза, че поне двама от приятелите й нямат нищо общо с това?

— Да. Келси каза, че не било в техен стил.

— Точно така — Хари седна на един от високите столове до барплота. — В тези неща наистина проличава стилът на работа, фалшивият револвер и този проклет зъл дух, поставен под леглото ти, не са подбрани случайно. И двете са били направени специално и с определена цел.

Моли хвърли един поглед към механизма.

— Мисля, че започвам да разбирам.

— Сериозно предизвикателство към законите на вероятността е да се повярва, че двама души биха изобретили абсолютно еднакви механизми, използвайки един и същ некачествен мотор и едни и същи повдигащи механизми.

— Добре, твърде вероятно е един и същ човек да е направил и револвера, и злия дух — отвърна Моли. — Но какво те кара да мислиш, че го познаваш?

— Виждал съм някъде такива недодялани устройства.

— Сигурен ли си? Доста хора са в състояние да бъдат техни автори — изгледа го недоверчиво тя.

— Точно това се опитвам да ти кажа. Познавам стила на работа на този човек. Сега само трябва да се сетя къде съм виждал такива долнокачествени и груби творения.

— Как смяташ да действаш по-нататък?

— Ще започна с това, че ще прегледам отново всички онези стотина предложения и молби за спонсориране, които ти препоръчах

да отхвърлиш.

Истинското значение на това, което Хари се опитваше да ѝ каже, бе такъв удар за Моли, че трябваше да се подпре на ръба на барплота.

— О, Господи! Не мислиш, че е някой от онези изобретатели, нали?

— Напротив — отвърна Хари. — Точно това е, което си мисля. Изглежда някоя дребнава душица, чиято молба сме отхвърлили, е решила да си отмъсти.

Моли въздъхна тежко.

— Тази фондация постоянно ми причинява само неприятности. Искане ми се татко да бе измислил друг начин да използва парите си.

— Е, колкото до това, мисля, че има две мнения — възрази меко той. — Мисълта ми е, че едва ли бих те срещнал, ако баща ти не те беше назначил за единствен попечител на фондацията.

— Хм — почувства как я обзема радост при тези думи. — Това било значи!

— Да — очите му заблестяха при спомена за гъвкавото ѝ всеотдайно тяло. — Това е — след това огледа отрупания барплот. — Какво мислиш да правиш тук?

— Искане да направя закуска. Френска закуска, ако трябва да бъде точна.

Тя взе големия нож с назъбено острие и се приготви да атакува хляба.

— Кога за последен път си готвила без „Готварската машина на Абъруик“?

Моли се смръщи, опитвайки се да си припомни.

— Мисля, че бях на осемнадесет или деветнадесет години. Защо?

— Може би е по-добре да ми позволиш да ти помогна.

— Глупости. Всеки може да направи препечени филийки...

В този момент ножът заседна в меката сърцевина на хляба. Вместо да изтегли острието към себе си, Моли натисна по-силно надолу. При това под неправилен ъгъл. Полиакрилната дъска за рязане на хляб се хлъзна по лъскавата гранитна повърхност, а ножът неочаквано излетя от ръката ѝ. Моли със смаян поглед проследи как той със свистене се завъртя във въздуха и се стрелна с върха си към барплота.

С почти невидимо за окото котешко движение Хари се пресегна и го улови за дръжката, миг преди лазерно наточеното острие да стане на парчета в твърдия гранит.

— Нека нарежа хляба вместо теб — усмихна се той.

— Ще ти бъда много благодарна.

— Това е, вече знаете всичко — с тези думи два часа по-късно Моли приключи разказа си. — Приключенията на Моли Абъруик и мистериозния зъл дух.

— Прекарала си нощта в дома на Ти Рекс? — Теса слагаше току-що получената кутийка с ароматен чай, марка „Лапсан Соучонг“, на една полица. — Не го вярвам.

Моли ѝ хвърли укорителен поглед.

— Той беше достатъчно любезен да ме покани да остана при него, след като онази дивотия със злия дух ми изкара ангелите от страх.

— Любезен? На мен не ми изглежда от този тип мъже — помощничката ѝ присви подозрително очи. — И защо имам чувството, че не си спала на дивана?

— Теса, знаеш много добре, че не обичам да обсъждам личния си живот.

— Защото от сто години не си имала личен живот за обсъждане, затова. Какво всъщност става? Вие двамата с Тревилиън имате ли връзка?

— Едва ли бих го нарекла така.

— По дяволите! Наистина имате връзка! — Теса я погледна разтревожено. — Мислиш ли, че е разумно? Ти самата каза, че двамата нямате абсолютно нищо общо. Каза, че е упорит, безчувствен и арогантен. Каза...

— Ако някой ме потърси, ще бъда в офиса си — Моли демонстративно хлопна вратата след себе си.

Вътре се отпусна на стола до бюрото си. След миг вратата се отвори и Теса предпазливо надникна.

— Предавам се, няма да говорим повече за пикантните подробности. По-късно ще измъкна истината от теб. Какво смята да

прави Тревилиън по въпроса с онзи зъл дух, който някой постави под леглото ти?

— Не съм сигурна. Хари изглежда мисли, че познава стила на работа на този човек. Казва, че е немарлив. Предполага, че ще може да го разпознае в някой от проектите, предложени за спонсориране.

Очите на Теса се разшириха.

— Той мисли, че човекът, който стои зад това, е някой от изобретателите?

— Аха.

— Не е ли по-добре да се обадиш в полицията?

— Така и ще направим, веднага след като Хари прегледа наново молбите и заподозре някого. На този етап всичко, което имаме, са две безвкусни шегички и невероятно много възможни извършители.

— Разбирам какво имаш предвид. Никой не е пострадал, няма доказателства за насилствено проникване в къщата. Засега тези два случая си остават само гадни шегички и нищо повече.

— Точно така. Страхувам се, че ако отидем в полицията, изобщо няма да ни обърнат внимание.

— А ти самата какво възнамеряваш да правиш? — Теса изглеждаше разтревожена.

— В момента не мога да направя нищо. Ще трябва да почакаме и да видим дали Хари ще попадне на някаква следа. Междувременно имам бизнес, с който да се занимавам. Да се връщаме на работа.

Гордън Брук прекрачи прага на „Абъруик тий енд спайс“ пет минути преди дванадесет. Моли теглеше половин фунт чай „Киймун“ за един клиент. Когато го видя, едва потисна стона си на раздражение и отегчение.

Гордън носеше под мишница голяма папка. Какво винаги бе облечен стилно, в свободни, падащи на едри гънки меки сиви панталони и риза в цвят на кафе с широки бухнали ръкави. Всичко това бе комбинирано с изкусно бродирана жилетка. Той би се чувствал като у дома си, дори да седеше в улично кафене в Париж или Рим.

Тя се престори, че е твърде заета с клиентите, който точно в този момент се изсипаха в магазина. Теса направи същото. Гордън се настани срещу една витрина със сувенирни кутийки с подправки и

зачака. Моли се надяваше, че той бързо ще се отегчи и ще си тръгне преди клиентите да излязат, но нямаше този късмет. Гордън не се помръдна от мястото си.

Теса хвърли многозначителен поглед към шефката си. Когато в магазина останаха само двама клиенти, които очевидно само разглеждаха, Моли неохотно се обърна към бившия си годеник. Той ѝ отпрати най-захаросаната си усмивка, тази, която караше на страните му да се появяват трапчинки.

— Има нещо, което искам да ти покажа, Моли — леко повдигна папката, която носеше със себе си.

— Какво? — погледна тя към нея с подозрение.

Гордън се покашля смутено. Личеше, че е много напрегнат.

— Нека отидем в офиса ти.

И пъргаво се вмъкна вътре, преди Моли да успее да измисли някакво извинение, за да му откаже. Примирено го последва.

Завари го удобно разположен на стола зад бюрото ѝ. Папката лежеше отворена пред него.

— Искам да видиш проектите ми за следващите три години, Моли.

— Гордън, ако си дошъл за заем, само си губиш времето. Приключихме с този въпрос преди три месеца.

— Само погледни тези цифри. Моля те, направи го. Всичко е абсолютно стабилно и сигурно. Трябват ми само малко пари, за да осъществя плановете си.

— Казах ти, че нямам намерение да финансирам плановете ти за разширение, Гордън.

Той вдигна поглед от книгата.

— Смятай това за един вид инвестиция, каквото всъщност е. При това много по-добра, отколкото някакво смахнато изобретение на някой още по-смахнат изобретател, за Бога!

Моли решително сложи ръце на бюрото и се приведе леко напред.

— Ще ти повторя още веднъж, но този път ще бъде за последно: изобщо не се интересувам от такава възможност и няма да ти дам заем.

Само за миг топлата усмивка и очарованието на Гордън изчезнаха.

— По дяволите, Моли, трябва да ме изслушаш!

Стресната и изненадана от избухването му, тя отстъпи крачка назад.

— Какво си мислиш, че правиш?

В погледа му се четяха отчаяние и гняв.

— Заложил съм твърде много на това. Мислиш ли, че ще преглътна толкова лесно обстоятелството, че плановете ми ще се провалят само защото ти таиш злоба към мен?

— Не тая никаква злоба.

— Друг път! — Гордън се изправи рязко. — Все още се сърдиш заради това, което се случи между нас.

— Ти да не си се побъркал? Това беше преди осемнадесет месеца. Независимо дали ми вярваш, или не, но междувременно си имам и друга работа, освен да лекувам разбитото си сърце или да тая яд и злоба към теб.

— Тогава не позволявай на чувствата си да пречат на бизнеса — нападна я Гордън. — Не разбираш ли какво е заложено на карта тук?

— Естествено. Твоите планове за разширение. Мислиш ли, че ме интересува финансирането на половин дузина заведения за еспreso?

— Но това не е разширение заради самото разширение! Въпросът е на живот и смърт!

— На живот и смърт? — от изумление Моли остана с широко отворена уста.

— Не се шегувам, Моли. На път съм да фалирам — Гордън сви ръце в юмруци. — Трябват ми свежи пари или „Гордън Брук еспreso бар“ ще бъде унищожено. Всичко, за което съм работил, ще отиде по дяволите.

Тя затвори за миг очи.

— Наистина ли? Толкова съжалявам, Гордън. Наистина нямах представа, че фирмата ти е в такова окаяно състояние.

— Ти можеш да ме спасиш! — Гордън заобиколи бюрото, решителността му отново се бе възвърнала. — Имам нужда от теб, скъпа. Заради миналото кажи, че ще ми помогнеш.

Моли прехапа долната си устна.

— Моля те, не прави от това личен въпрос. Ти самият каза, че е само бизнес. Като делова жена ти заявявам, че не желая да участвам. Занимавам се с чай и подправки, а не с кафе.

Гордън пристъпи една крачка към нея.

— Моли, нека това, което се случи между нас, остане в миналото! Ти и аз можем да започнем отначало. Този път ще бъдем партньори. Имаме толкова общи неща!

Тя почувства как по гърба я полазват тръпки. Знаеше, без да се обръща, че вратата на офиса ѝ се отваря. Знаеше също кой влиза.

— Да не прекъсвам нещо важно тук? — попита Хари, в гласа му се долавяха опасни ледени нотки.

Моли живо се извърна към него. Изпита облекчение, че го вижда. Усмихна му се прекалено ентузиазизирано.

— Съвсем не.

Лицето на Гордън потъмня от гняв.

— Опитвам се да водя с Моли делови разговор.

— Толкова по-зле тогава. Защото по това време аз самият имам уговорена среща с нея — Хари хвърли поглед на часовника си. — Отиваме на обяд. Ще трябва да ни извините.

Гордън стисна ядно челюсти.

— Не си спомням да сме се срещали?

Моли наруши заплашителната тишина, която последва този предизвикателен въпрос.

— Така е, не се познавате. Гордън, това е доктор Хари Тревилийн. Занимава се с история на науката. Консултант е на фондация „Абъруик“. Хари, това е Гордън Брук от „Гордън Брук еспресо бар“. Сигурно си опитвал кафето му.

Хари не отвърна нищо. Гордън се намръщи.

— Вие сте този, който съветва Моли за избора на най-добрите проекти за спонсориране?

— Да — Хари премести поглед към Моли. — Готова ли си?

— Само да си взема чантичката — тя бързо заобиколи бюрото.

Бившият ѝ годеник протегна ръка, за да я задържи.

— По дяволите, Моли, важно е! Остави ме да довърша това, което бях започнал да ти казвам.

— Някой друг път — Моли отстрани ръката му и извади чантичката си от едно чекмедже. — Хари е прав. Двамата с него имаме да обсъждаме важни неща, свързани с фондацията.

— Да, обзалагам се, че е така — Гордън стрелна Хари с гневен поглед. — Знам всичко за тези така наречени консултанти.

— Наистина ли? — Хари повдигна едната си вежда.

— Точно така. Лепват се за хора като Моли, които управляват благотворителни фондации, убеждават ги, че страшно се нуждаят от вас, за да се свърши работата, а след това изстискват колкото е възможно повече пари за всевъзможни такси и уж свързани с работата разходи. Това не е нищо повече от една законна измама.

Моли беше шокирана.

— Гордън, престани! Не искам да чуя и дума повече!

— Това е истината. Заради такива като Тревилиън толкова много благотворителни акции свършват с прекалено големи административни разходи и с прекалено малко пари за самите проекти.

Тя стисна силно дръжката на чантичката си.

— Моля те, Гордън, напусни. Веднага!

— Дявол да го вземе! — очите на Гордън се присвиха като две тесни цепки от внезапно прозрение. — Той те чука, нали? Трябваше веднага да се сетя — набързо събра книгата си и ги натика в папката. — Малко по малко той ще ограби фондацията, Моли. След това ще те изостави. Да не кажеш после, че не съм те предупредил.

След това се втурна стремително към вратата. Хари учтиво му направи път.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Застанал на тротоара пред витрината на едно крайбрежно кафене, Хари за хиляден път премисляше събитията от изминалата нощ. По тялото му преминаваха студени тръпки. Чувстваше се така, като че стоеше на пътя на стремително приближаващ влак, от който едва в последния миг успяваше да се спаси.

Все още не можеше да повярва на късмета си. Изпитваше невероятно облекчение, че не бе изплашил Моли. Нещо повече, тя изобщо не изглеждаше смутена от държанието му през нощта.

Може би беше твърде спокойна и овладяна натура. Държеше се така, като че ли не забелязва нищо странно в начина, по който се любиха. Беше дошла при него, беше го любила, беше го приела дълбоко в своята кадифена топлина, а той буквално бе почувствал нейната наслада, удоволствието, което течеше по вените ѝ, пенливо като отлежало шампанско. Като че ли през целия си живот Моли бе чакала единствено него.

И за пръв път през своя живот Хари бе изпитал истинско сексуално удовлетворение. Жестоката жажда, неутолимият копнеж, които през последните няколко години бяха станали безкрайно болезнени, най-сетне бяха задоволени. Поне временно. Никога нямаше да забрави това чувство, тъй като то бе далеч по-мощно от всичко, преживяно досега.

И все пак реакцията на Моли го озадачаваше. Сигурен бе, че е почувствала яростната атака на онази част от него, която той се стремеше да скрие дори от себе си. А не изглеждаше разтревожена или изплашена. Оливия бе доловила съвсем малка частица от нея и бе убедена, че той наистина е луд.

Може би Моли си обясняваше държанието му с треската, или просто бе твърде изплашена от злобната шега, която ѝ бяха изиграли, за да забележи странното му поведение. Каквато и да бе причината, тя не избяга като Оливия.

Но със сигурност самият той трепереше от страх.

Беше толкова дяволски близо. Твърдо реши вече да бъде изключително внимателен и втори път да не поема такъв риск. Отсега нататък щеше да запазва пълно самообладание, когато се любеше с нея.

Плати две чаши с гъста мидена супа и понесе картонения поднос към една колона, зад която на една маса под разперен чадър седеше Моли. Вече се бе съвзел и бе възвърнал самообладанието си, така че тя нямаше да забележи нищо необикновено. Но еуфоричната тръпка, която бе изпитал тази сутрин, откривайки, че не го е напуснала, отново се върна. Осъзна с известно изумление и неудобство, че получава ерекция дори като я гледа. Можеше само да се надява, че панталоните прикриват неконтролируемата му физическа реакция. Зачуди се дали винаги щеше да затаява дъх, когато я види, или постепенно ще свикне с внезапното присвиване на вътрешностите му от обхваналата го възбуда.

Вниманието на Моли бе привлечено от чайките, които се стрелкаха ниско над плажа, търсейки изоставени парчета пържена риба. Лекият бриз си играеше с косата ѝ. Хари с копнеж се загледа в меката извивка на шията ѝ. Жаждата му за нея отново започна да го измъчва. Почти можеше да почувства топлата ѝ копринена кожа. За кой ли път спомени от изминалата нощ се върнаха в съзнанието му. Пръстите му стиснаха по-силно подноса, докато го слагаше на масата.

— Обядът е сервиран. Червена супа за теб и бяла за мен. Правилно ли постъпих?

Моли отметна кичур коса от челото си.

— Правилно. Но как можеш да ядеш тази гъста бяла каша?

— Ето още един въпрос, по който имаме различни мнения — отбеляза спокойно Хари, докато заемаше място срещу нея. Помисли си, че няма да е лошо по-често да си повтаря колко малко общи неща имаха двамата. Това можеше да му помогне да запази необходимата дистанция. — Харесвам мидената супа по английски. Ти предпочиташ червената, която не е нищо повече от няколко миди с картофи, плувачи в доматен сос.

— Въпрос на вкус — отвърна Моли. — Постигна ли някакъв успех с предложенията?

— Не. Ще ми отнеме известно време да откроя това, което търся. Подробности, които ми трябва, не са очевидни, тъкмо напротив —

скрити са сред множество други незначителни неща. Надявам се да ми стигнат два-три дни.

Моли започна нетърпеливо да почуква с пластмасовата си лъжица по ръба на чашата.

— Дни?

Хари вдигна поглед от храната си.

— Ще останеш при мен, докато пипна копелето.

— Наистина ли мислиш, че ще остана?

— А ти наистина ли искаш да се върнеш в онази стара зловеща къща и да прекарваш там сам-самичка нощ и ден? И да се чудиш каква ще бъде следващата стъпка, която ще предприеме оня кучи син?

— Къщата не е зловеща! — Моли притвори очи и потрепери. — Но ти си прав, разбира се. Не искам да стоя там сама — погледна го изпитателно през спуснатите си ресници. — Мога да отида при леля.

— И да привлечеш вниманието на злосторника върху нейния дом?

Очите на Моли се разшириха ужасено.

— О, Господи! Не мога да направя това.

— Ще бъдеш в безопасност, ако останеш в моя апартамент. На входа има денонощен портиер. В сградата не може да влезе никой, който няма работа там.

— Ако наистина си сигурен, че мога да остана при теб... — започна колебливо Моли.

— Сигурен съм.

— Добре, ще остана, докато намерим злосторника.

— Точно така. Докато не разберем кой стои зад всичко това.

Този въпрос се уреди. Тя щеше да остане с него. Хари едва потисна доволната си усмивка.

— Това ще ти струва много часове напрегната работа.

— Известно ми е, че не си от търпеливите — усмихна се Хари.

— А ти си, така ли?

— Обикновено търпението си струва — сви рамене той.

— И това ли е още един пример за различията между нас? — тихо попита Моли. — Както в случая с мидената супа?

— Питам само от чисто любопитство — какъв вид мидена супа предпочита Гордън Брук? — не се сдържа Хари.

— Гордън ли? — тя сбърчи нос. — Мисля, че червена.

— Естествено.

— Защо мислиш така?

— Не мога да не забележа факта, че вие с Гордън имате много общи неща.

— Не съвсем — отвърна Моли малко прибързано.

— И двамата сте в един и същ бизнес — той вече знаеше със сигурност, че е попаднал на нещо важно. — Продават сходни продукти на един и същ пазар. Изглежда има много неща, за които можете да си говорите.

— Какви например?

— За проблемите в търговията. Данъците. Ограниченията на градската управа за дребните предприемачи. Такива неща.

— Добре, двамата имаме сходни проблеми в бизнеса. Голяма работа!

— И двамата не сте женени — отбеляза Хари.

— И какво от това?

— Ами долових известна близост между вас — отвърна сухо Хари.

— Но какво е това? Тревилийнска инквизиция? Добре, с Гордън се познаваме от две години. Обаче нямаме чак толкова общи интереси, че да му заема петдесет хиляди долара от фондацията.

Това било значи. Копелето се опитваше да я използва.

— Петдесет хиляди? Това са много пари.

— Гордън се нуждае от тях. Разширил е бизнеса си прекалено много и казва, че има финансови затруднения. Вече е затворил две от кафенетата си.

— Да, наистина сериозен проблем — Хари изсипа пликчето пипер в супата си и хвърли настрана вече непотребната хартийка. — Значи се е опитал да те убеди, че неговите бизнес планове са толкова значими, колкото някое перспективно изобретение, заслужаващо парична подкрепа от фондация „Абъруик“?

— Нещо такова — Моли се намръщи леко. — Гордън ме преследва от няколко седмици, но до днес не ми беше казвал, че е на ръба на банкрута.

— Вероятно е оставил съзливата история за края, за да те умилостиви.

Пръстите ѝ стиснаха силно лъжицата.

— Сигурно е съвсем отчаян, за да признае, че има опасност да загуби бизнеса си. Познавам го достатъчно добре, за да разбера какво му е струвало това признание.

На Хари не се хареса нотката на симпатия, която долови в гласа ѝ.

— И колко добре го познаваш?

— Както самият ти каза, двамата с Гордън имаме някои общи делови интереси.

— И двамата харесвате един и същ вид мидена супа.

Моли отново се намръщи.

— Той има заведение точно срещу моя магазин. И какво от това?

— Хм, наистина, какво от това?

— Боже Господи, добре, предавам се. Преди година и половина с Гордън бяхме много близки. Сигурна съм, че вече си се досетил за това. Сега доволен ли си?

— Не можеш да ме обвиняваш, че бях малко любопитен — заяви Хари.

— Разбира се, че мога.

— Естествено е, при тези обстоятелства. Ако си спомняш, самата ти ме подложи на разпит за бившата ми годеница.

— Да, предполагам, че е така — тя се изчерви. — Добре, сега сме квит.

— Не съвсем — измърмори Хари. — Какво се случи между теб и Брук? Защо спряхте да се срещате?

Моли повдигна рамене с безразличие.

— Знаеш как става. По онова време бях много заета с работа около фондацията. Освен това трябваше да ръководя и собствения си бизнес. Келси, ученичка в гимназията, също беше моя грижа. Можеш и сам да предположиш, че не ми оставаше много време за личен живот. Постепенно с Гордън се отдалечихме. Така приключи всичко.

— И как приключи връзката ви? Със скандал или сълзи?

Тя му хвърли хладен поглед.

— Хари, не говорим за края на света, а само за една връзка, която постепенно се изчерпа.

— Изчерпала се? Интересен израз, особено като се има предвид темата на разговора.

Студенината в погледа ѝ се превърна в лед.

— Наистина си изключително твърдоглав, Тревилиън.

— И така, как завърши всичко?

— Господи, по-упорит човек от теб не съм срещала!

— Това е част от чара ми — скромно подхвърли Хари.

— Така ли? — очите ѝ заблестяха. — Щом толкова искаш да знаеш, завърши със свистене.

Хари спря да дъвче, лъжицата така и остана на половината път до устата му.

— Свистене? Как така?

Усмивката на Моли бе тъжна.

— Свистене като онова, което издава машината за еспreso, когато изпуска парата.

— Разбирам. Такъв вид свистене значи.

— Точно такъв.

Хари се замисли над казаното известно време, след това реши да я накара да довърши цялата история.

— Имаш ли нещо против да ми обясниш въпросното свистене?

Тя въздъхна примирено.

— С Гордън се срещаме от около два месеца. Мислех си, че нещата вървят добре. Както сам отбеляза, имаме много общи теми. Но един ден влязох в неговото заведение малко преди края на работното време. Вътре нямаше никого. Младата жена, която обикновено стоеше зад бара, не се виждаше никъде. Стори ми се, че долавам свистене на еспreso машина откъм склада в задната част на магазина. Влязох, като предположих, че Гордън изпробва някаква нова марка машина. Там беше, но вместо машина изпробваше барманката. Върху купчина чували, пълни с „Гордън Брукс спешъл еспreso роуст Коста Рикън бленд“.

— Представям си, че една такава среща може да остави незаличимо впечатление.

— Достатъчно, за да не опитам еспreso през останалата част от живота си — решително произнесе Моли.

— А свистенето? Откъде идваше?

Тя направи гримаса на отвращение.

— От Гордън. Издаваше звуци като изпускаща пара еспreso машина.

— И ти... хм, не си разпознала звука? — попита внимателно Хари.

— За щастие, връзката ни не беше стигнала до този етап.

— Не сте спели заедно?

— Не — усмихна се криво тя. — Сега доволен ли си?

— Почти.

— Ти си невъзможен! — възмути се Моли. — Необходимо ли е да уточняваш и най-малките подробности?

— Обичам да събирам и най-малките частици информация.

— Това не ти е някакво научно изследване. Защо ти са нужни толкова подробности за Гордън?

— Мисля, че ще е от полза да науча колкото е възможно повече за него.

— Защо? — погледна го тя подозрително.

Хари насочи поглед към дузина чайки, които се спускаха към едно и също парче риба. Птицата, която сграбчи първа парчето, веднага се издигна високо в небето.

— Обичам да планирам нещата напред. Кога точно започнахте да се срещате с Гордън?

За няколко минути Моли потъна в мълчание. Очевидно внимателно подбираше думите си. Хари се запита защо темата Гордън Брук изискваше такава необичайна предпазливост.

— Запознахме се преди около две години. Започнахме да излизаме близо шест месеца по-късно — каза най-сетне тя.

— Тоест по времето, когато вече си направила първите стъпки по регистрацията на „Абъруик“?

— Аха — Моли преднамерено бавно загреба още супа.

Хари подсвирна леко.

— Значи Брук е имал нужда от толкова много време, за да разбере, че контролираш фондация с петстотин хиляди долара годишно? В такъв случай е много бавен. Нищо чудно, че е на ръба на банкрута.

— Така значи! — Моли тресна лъжицата на масата. — Знаех си, че ще кажеш нещо такова! Просто знаех!

— Какво съм казал?

— Не смей да ми излизаш с такова невинно изражение, доктор Тревилийн! Много добре знам за какво намекваш. Че Гордън се е

опитал да ме използва!

— Виж какво, Моли...

— Ти фактически го обвини, че е хвърлил око на парите на фондацията, а не на мен. Подтекстът на всичко това е, че аз съм твърде наивна и лековерна, за да разбера истината, докато не го хванах с неговата барманка.

— Съжалявам.

— Ха! Дори за миг не го вярвам. Мислиш си, че когато става въпрос за пари, съм едва ли не слабоумна.

— Изобщо не мисля така! — възкликна Хари, изненадан от заключението, до което беше достигнала.

— Напротив, така е. Без съмнение си придобил това впечатление, защото изглеждам твърде нетърпелива да спонсорирам млади изобретатели, представящи ми своите предложения.

— Да, считам, че имаш слабост към изобретателите. Но това е съвсем друг въпрос.

— Сигурно! — Моли насочи лъжицата към него, все едно беше револвер. — Имай предвид едно нещо, доктор Тревилиън: не съм създавала „Абъруик тий енд спайс“ и не съм го превърнала в успешно предприятие, като съм постъпвала необмислено във финансово отношение!

— Така е — съгласи се той.

— Нито съм наивна или лековерна, когато става дума за инвестиции. Фактът, че фондацията на баща ми съществува и успешно функционира, е доказателство за това.

— Абсолютно.

— Може би наистина изпитвам известна слабост към изобретателите. И какво от това? Това си е фамилна черта. Семейство Абъруик от поколения са търсели пари за своите изобретения. Съвсем естествено е, че съчувствам на онези, които са в същото положение, в което баща ми и чичо ми са били през целия си живот.

— Разбирам. Извинявай.

Тя се облегна рязко на стола с намусено изражение.

— И защо ли да ми се извиняваш? Истина е. Гордън наистина се опита да ме използва, за да вземе пари за проклетите си кафенета. Надявах се, че няма да научиш. Ситуацията никак не е приятна.

— Съмнявам се дали е по-неприятна от тази, в която изпаднах аз, когато разбрах, че бившата ми годеница била влюбена в братовчед ми — отвърна Хари.

За миг Моли остана смаяна.

— Разбира се, ти си прав. Обзалагам се, че е било много травмиращо изживяване.

— Не допринесе много за укрепването на моето его, но оцелях.

Моли се приведе напред и облегна ръце на масата. Косата ѝ се развяваше на вятъра.

— Май двамата с теб имаме повече общи неща, отколкото си мислехме отначало.

Хари потъна в кристалночистия ѝ поглед и почувства как отчаяният копнеж се надига отново в него. Потисна го с огромно усилие на волята. Не можеше да предприема повече рискове. Миналата нощ бе имал късмет, защото Моли мислеше, че е болен. Не трябваше отново да губи самообладание. Поне докато не бе напълно, абсолютно сигурен, че тя нямаше да се изплаши от странното му поведение.

— Може би си права — кимна в знак на съгласие.

— Преди година и половина Гордън имаше нужда от пари, за да разшири бизнеса си — продължи Моли. — Когато не ги получи от мен, уговори една банка да му даде заем. За два месеца отвори три нови заведения. Очевидно прибърза. Сега нещата излизат от контрол. Той се нуждае от повече пари, за да запази бизнеса си, а банката отказва да му даде нов заем.

— И затова дойде при теб.

— Аха.

— Но този път ти беше наясно какво преследва — продължи внимателно той.

— Да.

Хари зарея поглед към залива.

— Пожелавала ли си си някога нещата между теб и Брук да се бяха развили различно?

— Със сигурност мога да заявя, че връзката ми с Гордън нямаше да продължи дълго.

Не му убягнаха дяволитите искрици в погледа ѝ.

— Защо не?

— Не искам да изглеждам придирчива, но в никакъв случай не бих легнала с мъж, който издава звуци като еспreso машина в най-интимните моменти. Аз също си имам своите изисквания.

През тялото му премина вълна на облекчение.

— В такъв случай ще се опитам да не свистя в неподходящ момент.

Хари внимателно разглеждаше чертежите, прикрепени към предложението, разстлано на бюрото пред него. Те се отнасяха за един уред, който трябваше да извлича енергия от слънцето за захранване акумулатора на автомобили. Беше го отхвърлил поради факта, че теоретичната и технологичната обосновка на изобретателя бяха твърде шаблонни и рутинни. Разработката не съдържа никаква оригинална идея, нито пък предлагаше технически и инженерни решения, правещи възможно изпълнението на замисъла.

Онзи, който бе поставил фалшивия револвер и фигурата на призрака, също не притежаваше оригинално мислене. Беше използвал остаряла технология, за да изобрети механизмите за злобните си шегички. От техническа гледна точка изобретателят, представил за спонсориране проекта за движен от слънчева енергия автомобил, можеше спокойно да бъде авторът на злополучните шегички. Но имаше нещо, което не се връзваше. Нещо не беше на мястото си.

Хари остави предложението настрана и насочи вниманието си към следващото от купчината върху бюрото. Беше прегледал почти половината. Имаше намерение да продължи докрай, докато намери това, което търси. То беше тук някъде. Сигурен бе в това.

Моли, настанила се на стъклената маса до аквариума, вдигна поглед от екрана на компютъра.

— Откри ли нещо?

— Не — Хари прочете набързо заглавието върху корицата на следващото предложение. — Но ще го открия. Аз съм търпелив човек.

Тя направи недоволна гримаса.

— Само не искам да чувам, че търпението е добродетел.

— Тази вечер ще пропусна лекциите. Имам да върша по-важна работа.

— Благодаря — изражението на лицето ѝ стана сериозно. — Това наистина не влиза в задълженията ти, Хари. Никой не ти плаща да намериш този човек.

— Това копеле е някъде тук и аз непременно ще го открия.

Той отвори папката и се задълбочи в чертежа на движен от вятъра генератор. Моли се надвеси над клавиатурата. В кабинета се възцари приятна тишина.

Хари осъзна, че бе започнал да приема такива моменти като някаква изначална даденост. Вече не се тревожеше, че ще обиди Моли, когато потъне в мислите си. Тя също изглежда винаги имаше какво да върши. Нямаше нужда да бъде развличана и забавлявана. Нито пък го измъчваше с въпроси и натяквания за настроенятията му.

Звънът на интеркома го изтръгна от мислите му. Той погледна часовника си. Наближаваше десет.

— Изглежда имаме посетител — измърмори той. — Кой, за Бога, би дошъл в този час?

— Някой от семейството.

— А, да. Разбира се.

Хари се изправи и пресече стаята. Натисна бутона на вътрешната уредба.

— Тревилиън.

— Имате посетител, мистър Тревилиън — съобщи портиерът Крис. — Мисис Даниел Хюз настоява да ви види.

Той притвори очи и въздъхна примирено.

— Пусни я, Крис.

— Дадено, мистър Тревилиън.

Хари се обърна.

— Идва леля Даниел. Майката на Брандън.

— О!

В блестящите дълбини на погледа ѝ съзря съчувствие. Усецането, че тя по някакъв начин разбира чувствата му в момента, бе странно. Самият той не бе напълно сигурен дали ги разбира. Винаги ставаше така, когато си имаше работа с някой от семейството.

Моли се пригответи да изключи компютъра.

— Най-вероятно ще искаш да говориш с леля си насаме. Ще отида във всекидневната.

— Не, остани тук. Няма да позволим на Даниел да прекъсва работата ти, както и моята. Ще ви запозная, след което ще поговоря с нея в другата стая.

— Както искаш. Ще сгреша ли, ако предположа, че разговорът няма да е от най-приятните?

— Нека просто да кажем, че ми е известно какво иска Даниел. От опит знам, че колкото по-бързо ѝ го дам, толкова по-бързо ще ме остави на мира.

— Тогава ти пожелавам късмет.

В този момент се чу звънецът на входната врата. Хари побърза да отвори и се озова лице в лице с леля си. Красивите ѝ патрициански черти бяха застинали в израз на твърда решителност. Тревогата в очите ѝ не беше престорена. Хари я познаваше достатъчно добре, за да разбере, че в това настроение няма да може лесно да я отпрати. Въпреки че майка му и Даниел бяха сестри, той самият намираше само повърхностна прилика между тях. И двете в младостта си бяха много красиви, а възрастта бе отнела малко от красотата им. Но Хари си спомняше майка си като енергична жена, чиито очи блестяха от искрена любов към живота, а леля си не бе виждал някога в истинско добро настроение. Когато се налагаше, можеше да бъде хладно вежлива, но нищо повече. Вероятно това се дължеше на нещастния ѝ брак с Дийн Хюз, който бе имал благоразумието да загине при автомобилна катастрофа преди няколко години.

— Хари, трябва да говоря с теб за Брандън — Даниел направо влетя в апартамента и забелязала Моли, се закова на прага на кабинета. — Коя е тази?

— Здравейте — поздрави учтиво Моли.

— Не знаех, че имаш компания, Хари — Даниел го погледна така, като че ли очакваше той да отпрати Моли с небрежен жест като слугиня.

— Това е Моли Абъруик. Моли, моята леля Даниел Хюз.

— Даниел *Стратън* Хюз — студено го поправи леля му.

— Приятно ми е — измърмори Моли.

— Вие трябва да сте малката приятелка на Хари — заяви Даниел. — Оливия спомена, че ви е видяла.

— Малката приятелка на Хари ли? — присви устни Моли. В очите ѝ заигра весело пламъче. — Що за израз! Някак си никога не съм

мислила за себе си като „малката приятелка“ на някой мъж.

Не беше нужно човек да притежава интуитивната Дарба на Тревилийн, за да разбере, че тук назрява конфликт.

— Мис Абъруик е мой клиент, Даниел — обади се Хари.

Моли от години не се бе забавлявала така.

— Малка приятелка и клиент.

Даниел многозначително погледна обсипания си с диаманти часовник.

— Не е ли малко късно за бизнес?

— Зависи от бизнеса — отвърна Моли.

Даниел вирна високомерно брадичка.

— Ако ни извините, с племенника ми имаме да обсъждаме някои семейни въпроси.

— Разбира се. Никакъв проблем — Моли отстъпи назад в кабинета. — Изобщо няма да ви безпокоя. Дори няма да разберете, че съм тук.

Успя да смигне на Хари миг преди да затвори вратата. Даниел ѝ хвърли презрителен поглед, насочвайки се към всекидневната.

— За Бога, Хари, нали няма да седнеш да ми разправяш, че тази жена наистина ти е клиентка?!

— Предполагам, че не си дошла тук, за да обсъждаме моите делови контакти.

— Не бъди груб — леля му се настани на дивана. — Нямам настроение за такива неща. Моите проблеми са ми достатъчни.

Той се приближи до прозореца и остана там, загледан в нощта.

— Какво искаш, Даниел?

— Говорил ли си с Брандън?

— Да. И с Оливия също.

— Тогава знаеш за смехотворния план на Брандън да започне свой собствен бизнес?

Хари ѝ хвърли кратък поглед през рамо.

— Да.

— Трябва да го разубедиш, Хари.

— И защо да го правя? Брандън е умен и иска да работи самостоятелно. Остави го да следва мечтите си.

— Това е невъзможно и ти го знаеш — отвърна студено Даниел.
— Баща ми никога няма да му позволи да го направи. Особено след

като ти отказа да се присъединиш към компанията. Брандън трябва да остане в „Стратън пропъртис“. Знаеш това не по-зле от мен.

— Всичко е заради парите, нали? Страхуваш се, че Паркър ще изключи Брандън от завещанието, ако напусне компанията.

— Той ще направи точно това, ти сам го знаеш. Известни са ти чувствата на баща ми, когато става дума за фирмата.

— В този случай чувствата на Паркър не са по-важни от тези на Брандън — отвърна Хари. — Той иска да опита силите си. Остави го да го направи, Даниел. Ако откажеш, той ще те презира заради това, че нямаш вяра в него.

— Не смей да ми казваш как да се държа със сина си! Ти самият напакости вече достатъчно.

— Аз ли? — Хари се извърна рязко с лице към нея. — Какво съм направил аз?

— Знаеш отлично, че ти си внушил тази идея на Брандън.

— Оливия се опита да ми каже същото. По дяволите, Даниел, вината не е моя.

— Преди Брандън бе напълно доволен от мястото си в „Стратън пропъртис“. След като ти напусна и се отказа от наследството си, усетих, че той ти завижда за тази твоя глупава независимост. А след като се ожени за Оливия, стана още по-лошо.

Хари бавно започна да масажира врата си.

— Смяташ, че Брандън напуска компанията, за да докаже нещо? А може би той просто иска да започне свой собствен бизнес. Какво лошо има в това? Той е Стратън. Бизнесът е в кръвта му.

— Той те ревнува, не разбираш ли? — Даниел се изправи рязко. — Само един Господ знае защо, но това е истината. Искане да докаже на себе си и на Оливия, че е не по-малко силен и способен от теб. И в стремежа си да го докаже ще разсипе живота си.

— Мисля, че преувеличаваш.

— Не, не преувеличавам. Истина е. Ако Брандън не остане в „Стратън пропъртис“, баща ми ще го обезнаследи. Знам, че ще го направи.

— Не можеш да бъдеш напълно сигурна.

— Повече от сигурна съм. Той обезнаследи Британи, когато избяга с Шон Тревилиън, нали? Теб също те изключи от завещанието, когато отказа да се присъединиш към компанията. Закле се, че няма да

видиш дори и цент от парите на семейство Стратън. И това не е празна заплаха, Хари.

— Не се и съмнявам, но сега обстоятелствата са малко по-различни.

— Иска ми се да повярвам в това, което казваш, но не мога да рискувам. Трябва да направиш нещо. Това, че ти не искаш парите на Стратънови, не ти дава правото да влияеш на Брандън. Няма да стоя настрана и да гледам как синът ми е лишен от наследство заради теб. Разбираш ли ме, Хари?

— Дори и да приемем, само заради този идиотски разговор, че неволно съм повлиял на Брандън да напусне компанията, какво, по дяволите, очакваш да направя?

— Да го разубедиш — Даниел се завъртя на токчетата на изключително скъпите си обувки и се насочи към коридора.

Хари притвори очи в мълчаливо примирение, докато външната врата се затвори след нея. След малко дочу тихото скръцване на вратата на кабинета. Отвори очи и посрещна погледа на Моли, която идваше към него.

— Не беше възможно да не чуя разговора — тя се облегна на рамката на вратата. — Леля ти говореше доста високо.

— На мен го кажи! — Хари започна отново да масажира врата си. — Съжалявам, че трябваше да чуеш всичко това.

— Наистина ли дядо ти е предложил да те включи отново в завещанието си, ако се присъединиш към семейната фирма?

— Да.

— А ти си му отказал, разбира се.

— Паркър Стратън използва парите, за да контролира хората около себе си. За него това е така естествено като дишането — той отиде в кухнята и извади бутилка от един шкаф до хладилника. — Ще те интересува ли предложението за чаша бренди?

— Разбира се — Моли напусна мястото си до вратата и се приближи. — Сега какво ще стане? Ще се опиташ ли да разубедиш Брандън да не напуска семейната фирма?

— Не — Хари наля напитката в две чаши. — Ще говоря с Паркър. Ще видя дали мога да го убедя да остави Брандън да започне свой бизнес, без да го обезнаследява.

— Мислиш ли, че това е възможно? — тя пое чашата си.

— Може би — Хари се усмихна безрадостно. — С малко късмет мисля, че ще мога да убедя Паркър да направи това, което трябва.

Моли го наблюдаваше над ръба на чашата си с кристално зелените си очи.

— Както убеди чичо си Леон да не притиска повече Джош?

— Нещо такава, да.

— Поправи ме, ако греша, но добивам впечатлението, че всичките ти роднини, и от двете семейства, си мислят, че ти трябва да решаващ проблемите им.

— Не всички. Само някои.

Моли замълча за известно време.

— Как попадна в тази ситуация, Хари?

Той не се опита да се престори, че не разбира въпроса.

— Проклет да съм, ако знам.

— Хари, това съм аз, Моли, не разбираш ли? Не можеш да ми даваш такъв отговор. Аз съм твърде умна, забрави ли?

Той се усмихна неохотно.

— Не съм, разбира се. И освен това притежаваш любопитството на семейство Абъруик. Не трябва да забравям това.

— Виж какво, ако не искаш да ми кажеш защо се примиряваш със сцени като тази, която се разигра тук преди малко, си е твое право. Семеен въпрос. Нямам право да любопитствам.

— Не че не искам да ти обясня — отвърна Хари замислено. — Просто не съм сигурен в отговора. Никой преди не ми е задавал този въпрос.

Вдигна поглед от брендито си и видя, че Моли го наблюдава със смесица от симпатия и съчувствие.

— Забърках се в тази каша, защото имам една шантава идея — да прекратя враждата между двете семейства.

— О! — в очите ѝ проблесна разбиране.

— Единственото нещо, което желяеха родителите ми, бе мир. И това бе единственото, което никой не им даде.

— Значи си решил да изградиш мост между двата рода? Правиш го в памет на родителите си, нали?

Хари разклати брендито в ръката си.

— Нещо такава.

Не бе изненадан, че тя разбира всичко само от няколко думи. Това, което го изненада, бе стаеното чувство на облекчение, което той самият изпитваше в момента, доверявайки й мечтата си.

— Като че ли ти си призван да извършиш това по същия начин, както аз съм неразривно свързана с фондацията на баща ми?

— Така е — кимна Хари. — Но честно казано, мисля, че ти ще имаш много по-голям успех от мен.

— Наистина ли? Защо мислиш така?

— След толкова години напразни усилия хората и от двете семейства виждат в мен само миналото, но не и бъдещето. Искат да направя избор между един от двата рода и няма да престанат да упражняват натиск върху мен, нито пък да бъдат доволни, докато не го направя.

— А ти няма да го направиш.

— Аз съм наполовина Стратън и наполовина Тревилиън. Как мога да направя избор?

— Забелязвам обаче, че враждата не спира никой от двете семейства да те използва — заяви сухо Моли. — Не е ли странно, Хари?

— Кое?

— Това, че въпреки че си отхвърлен и от двете семейства, по някакъв начин ти си успял да застанеш начело?

— Не съм застанал начело — намръщи се той. — Просто съм глупакът, който стои по средата. Разликата е голяма.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Моли не можеше да издържа повече на сладкото мъчение. Беше толкова омаяна от безкрайно прииждащите вълни на удоволствие, че едва можеше да си поеме дъх. Интимното докосване на Хари я караше да потръпва от желание. Той я любеше с жар и неутолима страст. Силните му нежни ръце я галеха и даряваха възторг, чувстваше се като течен диамант в тях.

— Хари! О, Господи, Хари. Моля те! Не! Не мога... Не мога...

— Скачай — прошепна той. — Аз ще те хвана.

Сладкото напрежение експлодира в тялото ѝ. Тя зарови пръсти в тъмната му коса и се предаде с безмълвна въздишка. Той се отдръпна леко встрани, докато тя се носеше във вихъра на оргазма, след това отново рязко проникна в нея.

Моли го прегърна и се притисна до тялото му, докато накрая и той потъна във водовъртежа на собственото си освобождаване.

Когато после се отпусна върху нея, целият плувнал в пот, чак тогава Моли осъзна истината. Всичко беше много хубаво. Прекрасно, фантастично сексуално преживяване. Но този път имаше нещо различно.

Нещо липсваше.

Тя дълго остана будна. Наистина, нямаше голям опит в тези неща, затова и сравнението ѝ бе трудно. Но миналата нощ тялото ѝ се бе настроило към това на Хари по начин, който тя не можеше да обясни. Тази нощ с всеки нерв и мускул се бе опитала да преживее отново същото. Не успя.

Миналата нощ Хари бе отворил една заключена врата и ѝ бе открил някаква своя тайна. Тази вечер вратата беше плътно заключена. Моли знаеше, че няма да е напълно задоволена, докато той не я отключеше отново.

Моли се събуди сама в голямото легло. В първите няколко секунди, докато се намираше в полусънено състояние, това ѝ се стори напълно естествено. След това отвори широко очи и си спомни, че се намира в леглото на Хари и че не би трябвало да е сама. Хари трябваше да е тук, с нея.

Размърда се и погледна часовника. Светещите цифри показваха почти три сутринта. Не бе трудно да се досети, че Хари бе станал, за да се върне отново към купчината предложения.

Тя сложи ръце под главата си и се замисли над всичко, което бе научила за него досега. В съзнанието ѝ започна да се оформя определен образ.

Моли отметна завивките и стана. Загърна се в халата си, излезе боса в коридора и се насочи към кабинета на Хари. През полуотворената врата се процеждаше ивица светлина. Влезе тихо вътре.

Не беше вдигнала и най-малък шум, но той я усети. Седеше зад бюрото, впил поглед във вратата. Очакваше я. Беше облечен в тъмен хавлиен халат. Силната светлина на настолната лампа изостряше чертите му. Гарвановочерната му коса беше разрошена. Кехлибарените му очи блестяха с очакването на хищник, готов да скочи върху плячката си. Моли веднага разбра какво се е случило.

— Намерил си предложението, което търсеше?

— Преди около три минути. Погледни.

Тя прекоси стаята, приближи се до бюрото и погледна към разтворените книжа пред него.

— Спомням си това — наклони глава, за да прочете заглавието на корицата: „Уред за измерване на паранормални мозъчни вълни“ от Уортън Кендъл. — Аз го харесах, но ти го отхвърли. Както и всички останали.

— Паранормални мозъчни вълни? Чакай малко. Кендъл е от този тип хора, които създават лош имидж на изобретателите. Той е класически пример на посредственост. Няма нито солидни научни и технически познания, нито оригинално мислене. И на всичкото отгоре се занимава с този паранормален боклук. Трябваше веднага да се сетя за него.

— Хм — Моли започна разсеяно да почуква с пръст по бюрото. — Какво те кара да мислиш, че Кендъл е човекът, който си е изиграл

лоша шега с мен?

Хари обърна листа така, че тя да види по-ясно един от чертежите.

— Погледни модела на устройството, който Кендъл е искал да използва за шантавия си уред.

Моли започна внимателно да разглежда схемата на сложния механизъм, състоящ се главно от множество жици и електрическо табло, монтирано на подвижна платформа.

— И?

— Ако оставим настрана псевдонаучните аспекти на проекта, цялата машина е тровава, неоригинална и недодялана. Точно като механизмите на револвера и злия дух. А това тук — Хари посочи една част от схемата — е всъщност револверът пред вратата ти. Кендъл е нашият човек, сигурен съм.

— Удивен съм, че помниш такива маловажни подробности, Хари. Това беше едно от първите предложения, които ти показах, а ти го погледна за не повече от десет секунди.

— Значи девет секунди повече, отколкото заслужава — той сви устни в недоволна гримаса. — Това беше в самото начало на съвместната ни работа, когато трябваше да бъде изключително учтив. Тогава все още не знаех, че ще ми се налага заедно с теб да разглеждам многократно и най-подробно всички отхвърлени предложения, постъпили във фондацията, за да ти доказвам неефективността им.

— Искаш да кажеш, преди аз да разбера колко упорит и придирчив си?

— Нещо такова — Хари се облегна на стола си и я погледна замислено. — Сега въпросът е какво да правим с Кендъл? Тук не разполагаме със солидни доказателства. Със сигурност са недостатъчни, за да се обърнем към полицията.

— Тоест, говорим за заключение, направено на базата на всеизвестната ти интуиция?

— Говорим за едно от моите заключения, получено благодарение на богатия ми опит в тези неща — отвърна студено той.

— Забелязал ли си, че веднага ставаш сприхав и раздражителен, когато стане дума за интуиция и паранормални способности?

— Не мога да проявявам търпение за такива глупости.

— Обаче имаш търпение за всичко друго — усмихна се Моли.

— Всяко търпението си има граници.

— Разбирам. Но дори и да имаме убедително доказателство, че Кендъл е поставил онези неща в къщата ми, не се касае за опит за убийство или дори за тежка телесна повреда. Съмнявам се полицията да предприеме нещо повече, освен да му отправи предупреждение.

— Нещо, което мога да направя и сам — тихо, като че ли на себе си, отбеляза Хари.

Тя моментално застана нащрек.

— Виж, Хари...

Той взе чертежа и започна внимателно да го разглежда.

— Питам се дали Кендъл се намира все още на този адрес. Не познавам името на града.

— Този израз в очите ти не ми харесва.

Хари толкова бързо вдигна глава, че Моли се сепна и бе готова да отстъпи крачка назад. Гневният му поглед я прикова на място.

— Какъв израз?

— Спокойно, Хари — тя простря напред и двете си ръце в примирителен жест. — Това беше само обикновената фраза, която често се използва в такива случаи...

— Съжалявам — той наведе глава и замълча за момент. — Бившата ми годеница използваше подобни фрази за изразите на лицето или очите ми. Казваше, че я изнервяли.

— Аз изглеждам ли ти изнервена?

Хари я погледна внимателно.

— Не.

— Винаги имай предвид, Хари, че аз не съм бившата ти годеница.

Той примигна няколко пъти, после загадъчно се усмихна.

— Не се тревожи. Никога не бих те сбъркал с Оливия.

Сега кехлибарените му очи грееха с такъв огън, че Моли почти можеше да почувства топлината, която излъчваша. Изкашля се без нужда и отново насочи вниманието си към чертежа.

— Виж, това, което имах предвид, е, че не одобрявам намерението ти да влезеш в открит конфликт с Уортън Кендъл. Какво по-точно имаш намерение да предприемеш?

— Да го посетя лично и да си поговорим малко за мръсните шегички, които ти изигра.

— Най-вероятно той ще отрече всичко — присви устни Моли.

— Нямам намерение да му давам възможност да отрича. Ще го убедя, че имам доказателство, че той стои зад онези два случая и че ако опита още нещо, ще се отнеса до полицията.

— С други думи, ще се опиташ да го изплашиш?

— Да.

— Мислиш ли, че ще можеш да го направиш?

Хари вдигна поглед от схемата. Топлината в очите му бе изчезнала.

— Да.

Тя изведнъж усети леден полъх. Инстинктивно се загърна поплътно в халата.

— Ще дойда с теб.

— Не, няма — Хари отново насочи поглед към чертежа.

Моли се подпря с ръце на бюрото и присви очи в две тесни цепки.

— Да не се мислиш за някой самотен кръстоносец, доктор Тревилиън? Работиш за фондация „Абъруик“. Това означава, че получаваш нарежданията си от мен. Ще те придружа, когато посетиш Уортън Кендъл. Ясно ли се изразих?

Той я измери с дълъг замислен поглед, ъгълчето на устните му потрепна леко.

— Ясно.

— Добре — Моли се изправи.

— Има обаче един малък проблем.

— Какъв?

— Ще ни отнеме известно време, докато намерим Кендъл. Не е посочен телефонен номер. Адресът му е само пощенска кутия в място, наречено АЙСИ Крест.

— Къде се намира това място?

— Не знам. Първо трябва да намерим града, след това да търсим Кендъл. Ще ни отнеме поне един цял ден, докато попаднем на следите му. Сигурно няма да искаш да отсъстваш толкова дълго от града. Знаем колко е важна за теб работата ти.

— О, не — отвърна бързо Моли. — Няма да се отървеш от мен толкова лесно. Ще оставя Теса в магазина през целия ден.

— Сигурна ли си?

— Напълно, абсолютно сигурна, доктор Тревилиън.

— Никога ли не съм ти казал, че не обичам да ме наричат доктор Тревилиън?

— Не — усмихна се тя в отговор. — Но още преди седмица забелязах, че това направо те вбесява.

Айси Крест се оказа просто едно петънце на картата. Градчето бе разположено високо в Каскейд Маунтин в края на тесен криволичещ път. Намираще се на няколко мили от Междущатска магистрала 90, която свързваше източен със западен Уошингтън.

Моли разглеждаше от прозореца на колата на Хари мръсния малък град и се запита защо изведнъж бе обзета от силно безпокойство.

Селището притежаваше обичайните за такива градчета бензиностанция, мизерен на вид смесен магазин, едно кафене и една кръчма. Малка табела на прашната витрина на магазина известяваше, че вътре се намира и пощата.

Четирима-петима мъже, облечени в износени работни комбинезони, ботуши и избелели шапки, излязоха и застанаха пред магазина. Тя забеляза, че на всички шапки имаше залепени реклами на фирми за селскостопански инвентар. Няколко чифта зловни очи ги наблюдаваха, докато Хари паркираше колата.

— Нещо ми подсказва, че работата няма да се окаже толкова проста, колкото очаквахме — промълви Моли.

Хари насочи поглед към мъжете пред магазина.

— Какво те кара да мислиш така?

— Не съм сигурна. Може би шапките им — тя прехапа долната си устна. — Не знам, Хари. Това не ми харесва.

— Малко е късно да си променяш намеренията. Сама настоя да дойдеш.

— Знам. Обикновено малките градове ми харесват. Но в този има нещо... — Моли замълча, тъй като не можеше да изрази с думи впечатленията си.

— Какво?

Тя го погледна косо.

— Просто се чувствам неловко и имам неприятни предчувствия.

— Напълно естествено предвид обстоятелствата. Тук сме, за да намерим един човек, който се опитва да те изплаши до смърт, спомняш ли си? Защо да се чувстваш комфортно, когато трябва да застанеш лице в лице с него? — той отвори вратата и слезе.

Моли бързо го последва. Хари беше прав. Нямахме нищо странно, че се чувства малко разтревожена. Усмихна се колебливо на мъжете, които я наблюдаваха. Никой от тях не ѝ се усмихна в отговор. Когато обаче Хари леко кимна за поздрав, без да откъсва поглед от лицата им, за нейна изненада един-двама също кимнаха сковано, а останалите се размърдаха неспокойно и отместиха очи встрани. Тя побърза да го хване за ръка и двамата влязоха в магазина.

Рафтовете бяха затрупани от покрити с прах консерви, рула тоалетна хартия и разни домакински принадлежности. На прозорците висяха неоновии реклами за бира. В ъгъла самотно жужеше автомат за безалкохолни напитки. Хари пусна ръката ѝ, извади от джоба си няколко дребни монети и се насочи към него. Пусна монетите в отвора и натисна няколко бутона, избирайки напитките. Автоматът започна да бучи, дочу се тракане на метални кутийки.

В рамката на вратата зад дългия тезгях се появи масивна фигура. Моли видя голям космат корем, провиснал над колана на стари джинси, и бързо отмести поглед встрани.

— Мога ли да ви помогна? — гласът бе неочаквано висок и ясен, но в него се долавяше враждебност.

Хари пое кутийките с диетична кола, които се изтърколиха от автомата.

— Ти ли си собственикът?

— Да.

— Аз съм Хари. А това е Моли.

Мъжът я измери с поглед, а Моли му се усмихна. Той кимна леко, като не преставаше да дъвче дъвка. След това се обърна към Хари.

— Искаш ли нещо, Хари?

— Търсим един човек. Уортън Кендъл. Знаем, че живее тук, в АЙСИ КРЕСТ.

Собственикът продължи да дъвче, гледайки подозрително.

— Живееше.

В тона му имаше предизвикателство, като че ли искаше Хари да му зададе още въпроси. Моли усещаше напрежението във въздуха. Може би всичко това бе просто естественото нежелание на жител от малък град да даде информация на някой непознат, но не беше никак приятно. Хари, изглежда, изобщо не обръщаше внимание на враждебността му. Отвори едната кутийка и отпи голяма глътка.

— От колко време го няма?

— От два дни.

— Наблизо ли живееше?

Мазното лице на собственика придоби израз на магарешко упорство. Беше очевидно, че няма намерение да отговаря. Но Хари търпеливо продължи да се взира в него. Тишината натежа заплашително. Моли изпита непреодолимо желание да излезе оттук.

Накрая изглежда човекът не издържа на напрежението и отвори уста:

— Беше наел едно бунгало от Шортли за известно време.

Хари отпи още една глътка от колата и продължи да го фиксира със студени немигащи очи.

— Имаш ли някаква представа къде е отишъл Кендъл?

Дебелакът се размърда неспокойно. Очевидно не се чувстваше удобно под погледа на Хари. Държанието му напомни на Моли за реакцията на мъжете пред магазина.

— Шортли ми каза, че побърканият кучи син заминал за Калифорния. Никаква загуба, ако питате мен. Човекът беше странен, знаете ли? Да не би да ви е приятел?

— Не. Кой е Шортли?

— Дето държи кръчмата.

— Благодаря.

— Моля. Всичко е наред — мъжът се почеса по дебелия корем, който тениската му не можеше да закрие изцяло.

Хари подаде на Моли неотворената кутийка кола.

— Хайде да посетим Шортли.

— Не мога да повярвам, че го направи — заяви Моли половин час по-късно. Хари тъкмо завиваше пред една порутена барака.

— Какво съм направил? — той облегна ръце на волана и започна да оглежда паянтовата постройка.

— Ами това, че накара тези двамата да ни дадат исканата информация. Предизвикващ интересен ефект върху хората, Хари. Не си ли го забелязал?

— Какво те кара да мислиш, че не са искали да ни дадат сведения за Кендъл?

— Ха! Не ми излизай с това. Забелязах начина, по който заплаши единия и забаламоса другия — тя вдигна ключа и го разклати пред очите му. — И така, ние се интересуваме дали бихме могли да наемем едно бунгало за няколко часа?

— Не виждам нищо лошо в това — той отвори вратата и излезе.

Моли също излезе от колата и го настигна.

— В училище ли са те учили да скалпваш такива истории? Знаеш какво си мисли Шортли сега, нали?

— Мога да предположа — Хари взе ключа от нея и се насочи към вратата на бунгалото.

— Обзалагам се, че можеш, след като направи всичко, за да набиеш тази мисъл в главата му — Моли забърза след него. — Той си мисли, че търсим някое отдалечено място за уикенда, тъй като имаме незаконна любовна връзка.

— Точно така.

— И на всяка цена Шортли трябваше да добие впечатлението, че един от двамата ни е женен.

— Е, ако и двамата сме свободни, нали тогава нямаше да имаме причина да се крием — Хари пхна ключа в ключалката.

— Не съм сигурна, че ми харесва да жертвам репутацията си, само за да надникна в бърлогата на Уортън Кендъл.

— Успокой се — той отвори вратата. — Ако Шортли изобщо някога изтрезнее достатъчно, за да поговори с оня от магазина, ще разбере, че сме се интересували повече от Кендъл, отколкото от любовно гнезденце.

— Това сигурно ще го обърка.

— Вече няма да има значение — отвърна Хари. — Дотогава отдавна ще сме си отишли.

— Знам, но... — Моли рязко спря, вниманието ѝ изцяло бе привлечено от вътрешността на бунгалото. — Боже Господи! Бих

казала, че това тук е бунище, но мисля, че някой преди мен е използвал вече този израз.

Хари се огледа наоколо.

— Изглежда така, като че ли Кендъл се е омел набързо.

— Това — описа кръг с ръка тя — не е просто доказателство за бързо заминаване. Такава мръсотия се натрупва в продължение на седмици, дори месеци. Това е работа на роден мърляч.

— Казах ти, че Кендъл е нехаен — усмихна се Хари.

— Личи си — Моли пристъпи колебливо вътре. — Чудя се къде ли е работел.

— Сигурно точно тук, във всекидневната. Освен ако не е превърнал спалнята си в работилница. Ще погледна все пак — Хари прекоси късия коридор и надникна в спалнята.

— Виждаш ли нещо там?

— Само едно счупено легло. Вероятно някоя отчаяна двойка, принудена от обстоятелствата да прелюбодейства в Айси Крест, би го намерила за романтично.

— Това значи изключва нас от тази схема — Моли се приближи и надникна през рамото му. — Ние не сме отчаяни и със сигурност не прелюбодействаме.

Спалнята не беше по-чиста от всекидневната и кухнята. Матракът бе посивял, мръсните петна по него говореха за години немарливо използване. Вратите на гардероба зееха отворени. В него нямаше нищо, освен една скъсана връзка за обувка и мръсен чорап.

— Той наистина си е заминал — заяви Хари. — Питам се защо.

Тя сви рамене.

— Нали Кендъл е споменал пред Шортли, че се връща в Калифорния? Може би това е чистата истина.

— Може би — той не изглеждаше убеден. — А може и да е в Сиатъл и да подготвя следващата си шега.

— Може пък да смята, че вече достатъчно си е отмъстил — предположи Моли, чувствайки огромно облекчение сега, след като бе очевидно, че Кендъл си е заминал.

— Възможно е — Хари застана в средата на стаята, отпусна се на едно коляно и надникна под леглото. — Или да е разбрал, че прекалено много е разчитал на късмета си. Както и да погледнеш на ситуацията, има много „може би“.

Той се изправи и тръгна към банята.

— Какво търсиш?

— Не съм съвсем сигурен. Ще разбера, когато го намеря.

— Като че ли Кендъл си е взел всичко.

— Така изглежда — Хари излезе от банята и се отправи към предната стая. — Но си е опаковал нещата набързо. А е много нехаен, не помниш ли?

— И какво от това?

— Ами възможно е да е забравил нещо, докато е бързал да се махне от Айси Крест — започна да отваря и затваря един по един кухненските шкафове.

— Например?

— Адрес. Телефонен номер на някого, когото познава в Калифорния. Каквото и да е. Нещо, което да ми даде някаква нишка.

Безпокойството на Моли бе започнало да изчезва, но думите му отново я накараха да застане нащрек.

— Но той си е отишъл. Всичко свърши. Кендъл не може да продължава глупавото си отмъщение от Калифорния.

— Нещо ми подсказва, че не е зле да знаем къде точно се намира. Изобщо не ми харесва възможността да се навърта все още някъде наоколо. Искам да го пипна.

— Мисля, че си прекалено предпазлив — каза Моли.

— Това ми е в природата. Върша работата си логично и методично, спомняш ли си?

— Да, разбира се.

Тя гнусливо вдигна една възглавничка от дивана, за да разбере какви тайни се криеха под нея. Съзирайки няколко парченца гниеци пържени картофи, бързо я пусна на мястото ѝ. По-нататъшното ѝ внимателно търсене в помещението показа, че Уортън Кендъл е преживявал на долнокачествена храна, без да подбира мястото за нейната консумация. Когато накрая коленичи на дивана и надникна в тъмното пространство зад него, забеляза една тетрадка, заклецена между стената и задната дъска на дивана.

— Аха! — възкликна тържествуващо.

Хари вдигна поглед от бюрото в другия ъгъл на стаята, което претърсваше.

— Аха какво?

— Видях нещо — Моли понечи да отмести дивана по-настрани от стената, но тежката мебел не се помръдна.

— Почакай, ще ти помогна — той се приближи и хвана здраво облегалката. Отмести дивана напред толкова лесно, като че ли бе направен от картон.

Моли се мушна в отвора и вдигна тетрадката от пода.

— Може би не съдържа нищо особено. Но си спомням, че баща ми обичаше да си прави работни бележки в такива тетрадки.

Хари застана зад нея и надникна. Намръщи се при вида на грубите чертежи.

— Приличат на смахнатите му схеми за паранормални машини. Този тип наистина е откачен. А ти беше готова да му дадеш десет хиляди долара, за да финансираш шантавия му проект.

— Не е честно! Знаеш много добре, че не възразих, когато ти отхвърли предложението му. Тогава бях още на този етап, когато се опитвах да покажа полагащото се уважение към техническите ти познания.

— Този етап не продължи дълго — отвърна разсеяно Хари. — Почакай, върни тази страница!

Моли се подчини и отгърна. Вгледа се внимателно в чертежа, който бе привлякъл вниманието му.

— Е?

— Не го ли разпознаваш?

— Не. А трябва ли? Изглежда като някаква кутия с цяла купчина пружини в нея.

— Това е кутията с механизма на фалшивия револвер — заяви с абсолютна увереност той. — Това е то! Това е нашето доказателство, че Кендъл е човекът, който стои зад злобните шеги.

Моли изпита огромно облекчение, когато неприятното градче Айси Крест се скри зад един завой на пътя. Тя закопча колана, настани се удобно и отвори тетрадката на Уортън Кендъл. Започна бавно да я разлиства.

— Наистина ли мислиш, че е необходимо да проследим и намерим Кендъл? — попита, докато изучаваше един от чертежите.

— Категорично да. Искам той да знае, че е разкрит и че имаме достатъчно доказателства да се обадим в полицията, ако е необходимо — Хари плавно увеличи скоростта, излизайки от един остър завой. — Но колкото повече мисля за това, толкова повече се убеждавам, че ти си права. Ще бъде трудно да убедим полицията да се заеме с този случай.

— Не е имало истинско насилие, и освен това той е напуснал щата. Не мога да си представя, че някой ще се заеме да го издирва.

— Ако имаме късмет, Кендъл е изоставил отмъщението си, за да се опита да намери пари в Калифорния.

— Мислиш ли, че ще успее да убеди някого да го финансира?

— Говорим за Калифорния — той погледна в огледалото за обратно виждане. Намръщи се леко, след това отново насочи вниманието към пътя пред себе си. — Там не липсват смахнати богаташи, които с готовност ще финансират още по-смахнатите му паранормални изобретения.

— Предполагам, че си прав — Моли въздъхна тихо. — Е, след като екипът Абъруик-Тревилиън изглежда разреши мистерията на зловните шегички, предполагам, че вече мога да се върна вкъщи.

— Апартаментът ми е достатъчно голям.

— Да, знам, но ако остана при теб по-дълго, ще прекрача невидимата граница между гост и съквартирант.

— Чувствай се свободна да я прекрачиш.

— Не мога да остана безкрайно при теб — възрази тихо тя.

— Защо не?

— Защото не мога, затова. Уговорката ни беше да остана при теб, докато открием Кендъл.

— Което все още не сме направили.

— Хари, аз си имам собствен дом.

— Не разбирам... — започна рязко той и изведнъж млъкна.

— Какво има? — вдигна поглед от тетрадката Моли.

— Нищо. Защо?

— Не знам. Стори ми се, че нещо те безпокои — тя отгърна още една страница и започна да разглежда схемата на нещо като шлем с множество стърчащи от него жици. — Това е интересно, Хари. Може би не трябваше така прибързано да отхвърляме предложенията на Кендъл.

— Какви предложения? В тях няма никакви идеи, само фантазмагории — Хари внезапно натисна рязко педала на газта и колата бързо набра скорост.

Моли затвори шумно тетрадката.

— Но какво има?

— Някакъв глупак със син форд се приближава към нас с твърде голяма скорост.

Тя се привдигна леко и погледна в огледалото за обратно виждане. Синята кола наистина се движеше много бързо. Твърде бързо за виещия се тесен път. Заради тъмните стъкла беше невъзможно да се види лицето на шофьора.

— Изглежда не е от търпеливите. По-добре го пусни да мине, Хари.

— Тук няма възможност за задминаване. Всъщност в продължение на десет мили няма нищо друго, освен остри завой.

— Можеш да се изнесеш встрани — Моли бе обхваната от страх, когато фордът наближи още повече. — Направи го, Хари. Този тип може да е пиян.

Хари не каза нищо, но намали. Фордът ги настигна.

— Ще ни заобиколи — въздъхна облекчено Моли.

Само че това не стана. Когато се изравни с тях, синият форд, намалявайки скоростта, изведнъж сви рязко към левия преден калник на тяхната кола. Очевидно шофьорът искаше да ги изблъска от пътя. Нямахше къде да отбият. Вдясно имаше стръмен каменист склон, отделен от шосето само с твърде ниска предпазна мантиanela.

— Хари! — изпищя ужасена Моли.

— Дръж се! — изсъска тихо той.

Тя затаи дъх. Виждаше как следващият опасен завой се приближава със страховита бързина. Всеки миг щеше да последва удар в предпазната мантиanela и сгромолясване в пропастта. Затвори очи и замря.

В този момент Хари натисна рязко педала на спирачките и със зловещо свистене гумите заораха в песъчливата почва встрани от банката. Колкото и неопитен шофьор да бе, Моли знаеше, че сблъсъкът с мантиенелата е неминуем при тази скорост и при разстоянието, което ги делеше от нея.

Това, което се случи по-нататък, остана за нея забулено в мъгла. Очаквайки удара, тя погледна напред, но единственото, което успя да зърне, бе пропусналия целта си син ффорд. Преследвачът им с голямо усилие успя да влезе в завоя и едва овладявайки колата, със сърдито пищене на гумите изчезна напред в дефилето.

Техният Снийт направи няколко зигзагообразни движения по освободеното пътно платно, преди плавно да се закове на място милиметри пред стоманената преграда.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Добре ли си? — дори в собствените му уши гласът му звучеше дрезгав и далечен. Не можеше да го избегне. Осъзнаваше, че Моли можеше да бъде убита в този инцидент, а за да отшуми влиянието на неприятното преживяване, се изискваше известно време. Може би цял живот.

Лицето ѝ носеше белезите на преживяното напрежение, но иначе изглеждаше учудващо спокойна.

— Добре съм. Благодарение на теб — тя обърна глава и го погледна. Очите ѝ бяха огромни. — Шофираш страхотно, Хари. Мислех, че ще се преобърнем.

— Колата е много добра.

Моли поклати глава.

— Ти си много добър. Всеки друг би изгубил контрол. Джош е прав, имаш отлични рефлексии.

— Всеки си има своите дарби и възможности.

— Твоята дарба спаси живота и на двама ни — заяви тя с дълбоко чувство. — Ако не се страхувах да сваля колана, докато сме все още наред този проклет път, щях да ти дам дълга, дълга целувка.

— По-късно ще се върнем и към това — Хари хвърли поглед на огледалото за обратно виждане и запали двигателя.

Можеше да настигне синия форд. Много му се искаше да го настигне. И ако беше сам, щеше да го направи. Без съмнение имаше голямо предимство на път като този с отличната си кола. Но преследването щеше да бъде много рисковано, а не биваше да излага Моли на допълнителна опасност.

— Мислиш ли, че трябва да съобщим за инцидента на пътната полиция? — попита след минутно мълчание тя.

— Съмнявам се, че от това ще излезе нещо — сви рамене Хари. — Опасни разминавания по пътища като този не са нещо необичайно. А и фордът нямаше регистрационни номера.

— Няма ли номера? — впи изненадан поглед в него Моли. — Не съм забелязала. Мислиш ли, че това бе несъмнен опит да ни изблъскат от пътя? Или пък шофьорът е бил пиан и ние просто попаднахме на неподходящо място в неподходящо време?

— Не знам — отвърна откровено Хари. — Но не ми харесват такива съвпадения.

Тя му хвърли подозрителен поглед.

— Не си мислиш това, което си мисля, че си мислиш, нали?

— Че шофьорът на форда е Уортън Кендъл?

— Знаех си — въздъхна Моли. — Мислим за едно и също. Твърде е невероятно, нали? Искам да кажа, предполага се, че Кендъл е в Калифорния.

— Само се предполага, че е там. Но всеобщото мнение за него е, че е абсолютно откачен. Кой би могъл да знае със сигурност къде е сега?

— Но защо ще се навърта около Айси Крест и ще чака да види дали някой ще го посети? Това просто няма смисъл. Кендъл се е изнесъл от бунгалото на Шортли. Къде спи тогава?

— В колата си.

— А къде се храни?

— Може да се е запасил с хамбургери или друг подобен боклук.

— Но откъде би могъл да знае кога ще го посетим, за да ни чака?

В продължение на няколко секунди Хари остана замислен.

— Може би се е криел в гората, откъдето е наблюдавал бунгалото. Или някой от Айси Крест му помага. Може би Шортли или някой от мъжете, които стояха пред магазина, му се е обадил и го е уведомил, че сме пристигнали да го търсим.

Лицето на Моли придоби замислено изражение.

— Това означава, че той има на разположение телефон.

— Клетъчните телефони не са рядкост в наши дни.

Моли се нацупи.

— Имаш отговор за всичко, нали? Но нали гражданите на Айси Крест, всички без изключение, описваха Кендъл като смахнат глупак? Не мисля, че са го харесвали много.

— Дори и смахнатите глупаци имат пари. Някой от града може с удоволствие да е взел парите му в замяна на малко информация.

— Уортън Кендъл едва ли има много пари. Ако имаше, нямаше да кандидатства за спонсорство от „Абъруик“.

— Не мисля, че са нужни повече от петдесет долара, за да изкушат когото и да било от онези мъже пред магазина.

— Може и да си прав. Проклятие! Положението става все по-объркано, не мислиш ли? Нещата могат да продължават така доста дълго време.

— Коего ни подсказва, че без съмнение се налага да останеш в моя апартамент, докато открия Кендъл.

— Ами ако не го откриеш? Ако той просто изчезне?

Подтекстът, който се съдържаше във въпросите ѝ, го накара да затаи дъх и разпали във въображението му образи и картини, които пазеше дълбоко в себе си. Беше ли за добро това, че Моли щеше да остане да живее при него?

Щеше да открие Кендъл, разбира се. Този тип беше твърде нехаен и неорганизиран, за да успее да изчезне без следа. Щеше да го открие и да направи така, че той никога повече да не безпокои Моли.

— Както вече ти казах, преди да се появи фордът, не мога да остана при теб неопределено дълго време — продължи тя, след като не получи отговор.

— Защо не?

— Точно ти ли трябва да ме питаш защо? След като се съсипа да изтъкваш колко много различия имаме помежду си!

— Е, и ти добави едно-две неща към този списък — напомни ѝ той. — Всъщност мисля, че и двамата надценихме дребните несъответствия. Изглежда напълно сме в състояние да се справяме с тях.

Моли извърна бързо глава и любопитно го загледа.

— Да остана при теб за няколко дни е едно, а за неизвестен период от време — съвсем друго. Това означава практически да живеем заедно.

„Да, така е, помисли си той. Всяка нощ ще бъдеш в леглото ми. Всяка сутрин ще седиш срещу мен на масата за закуска.“

— Само докато намерим Уортън Кендъл и се справим с него — каза на глас.

Тя видимо се напрегна.

— Добре, съгласна съм. Щом смяташ, че това е най-доброто, което можем да направим...

„Това е най-доброто, от което имам нужда“, помисли Хари, но се задоволи само да кимне и да промърмори:

— Точно така.

На другата сутрин Хари излезе от асансьора на тридесет и първия етаж на най-високата сграда в центъра на града. Големите блестящи месингови букви на стената отсреща изписваха името на компанията, превърнала Стратънови в едно от най-богатите и влиятелни семейства в Сиатъл:

„СТРАТЪН ПРОПЪРТИС. Търговска компания за недвижими имоти“

Той зави надясно и продължи по покрития с персийски килим коридор към рецепцията. Привлекателната, елегантно облечена млада жена зад гишето вдигна поглед и му се усмихна. Хари не се появяваше много често в офисите на „Стратън пропъртис“, но всички служители там го познаваха. Всяко негово посещение се помнеше дълго.

— Добро утро, мистър Тревилиън. Какво мога да направя за вас?

— Добро утро, Върна. Ще бъдеш ли така любезна да кажеш на дядо ми, че искам да го видя за няколко минути?

— Разбира се — Върна натисна бутона на интеркома на бюрото си. — Мистър Стратън?

— Какво има? — гласът на Паркър Стратън бе вече глас на възрастен човек, но не бе загубил нищо от своята властност и безцеремонност.

— Мистър Тревилиън е тук и иска да ви види.

Настъпи кратка пауза. След това Паркър изръмжа басово:

— Кажи му, че съм зает. Дай му час за следващата седмица.

Хари кимна на секретарката:

— Благодаря ти, Върна. Не го свързвай с никого, докато не си тръгна.

Заобиколи рецепцията и продължи нататък по коридора.

— Но, мистър Тревилиън! — извика разтревожено Върна. — Мистър Стратън каза, че в момента е зает!

— Не може да е вярно. Нали той официално се оттегли от бизнеса.

И без да си даде труда да почука, отвори тежката дъбова врата на кабинета. Паркър седеше зад бюрото си. В голямата си възлеста ръка държеше златна химикалка. Пръстът му все още беше на бутона на интеркома. Погледна към него и се намръщи недоволно.

— Имаш маниерите на онези проклетни Тревилиън.

— Защото съм Тревилиън — Хари затвори вратата и си взе един стол. — За твой лош късмет, също и Стратън.

— Предполагам, че не нахлу като див неандерталец в офиса ми, за да обсъждаме семейната генеалогия. Какво искаш?

— Дойдох, за да поговорим за плановете на Брандън да започне собствен бизнес.

— Дявол да го вземе! — Паркър хвърли настрана златната химикалка. — Знаех си, че рано или късно ще се намесиш в тази каша! Даниел ли дойде разциврена при теб? Или Оливия?

— Говорих и с двете. А също и с Брандън.

— Какво толкова има в теб, Хари, че всички идват да ти се изповядват? Защо трябва винаги да се намесваш в нашите семейни въпроси?

— Може би защото и аз принадлежа към това семейство — Хари протегна напред крака и се загледа замислено в дядо си.

Преди няколко години, когато стана на седемдесет, Паркър постепенно прехвърли оперативното управление на „Стратън пропъртис“ на сина си Гилфърд. Но нищо не можеше да го задържи далеч от офиса. Компанията беше неговият живот.

Паркър бе роден за бизнесмен и винаги се бе занимавал само с това. Изглеждаше поне десет години по-млад от действителната си възраст, благодарение на здравата костна структура на Стратънови. Личният му лекар бе казал, че сърцето и дробовете му са здрави като на двадесет години по-млад човек от него. Използваше само бастун, когато артритът в коленете започваше да го измъчва много, но иначе бе в отлично здраве. „Стратън пропъртис“ беше част от Паркър, необходима му като въздуха, който дишаше. Сигурно смъртта щеше да го намери седнал зад бюрото.

— Ще мина направо на въпроса — заяви Хари. — Мисля, че трябва да дадеш шанс на Брандън. Кажи му, че ще го подкрепиш. Кажи му, че няма да го лишиш от наследство заради това, че иска да бъде самостоятелен.

Паркър насочи гневно пръст към него.

— За Бога, стой настрани от тази работа! Колкото до мен, напълно съм убеден, че само ти си причината Брандън да иска да предприеме такава рискована стъпка.

Хари вдигна и двете си ръце с длани към дядо си.

— Честна скаутска, никога не съм го окуражавал да прави каквото и да е. Решението си е негово.

— Не си мисли, че някога ще повярвам в това! Той видя как ти захвърли наследството си от семейство Стратън и е решил да покаже на всички, че е също толкова твърдоглав и независим като теб.

— Мисля, че ми приписваш твърде голямо влияние.

— Не ти приписвам никакво влияние! — очите на Паркър хвърляха искри. — Изцяло те обвинявам за това глупаво положение! Ако не беше постъпил по този начин, Брандън никога не би си и помислил да напуска компанията.

— Не можеш да бъдеш сигурен в това.

— Сигурен съм, мътните го взели! — настоя старецът. — Ти му повлия лошо.

— Но Брандън просто иска да разкрие собствените си възможности. Защо не го оставиш да опита?

Паркър сви ръце в юмруци.

— Ако започне самостоятелен бизнес, Брандън няма да оцелее и година.

— Не знаеш това със сигурност. В края на краищата, във вените му тече кръвта на Стратънови. Твоята кръв. Кой знае на какво е способен?

— Ти също имаш Стратънова кръв във вените си — Паркър присви подозрително очи. — Но това не бе достатъчно, за да станеш бизнесмен.

— И двамата знаем, че не съм предопределен за деловия свят — отвърна меко Хари. — Не съм се и опитвал.

— Искаш да кажеш, че не си предопределен да застанеш лице в лице с истинския живот. Предпочиташ да се криеш в твоите

въображаеми кули от слонова кост. Днес можеше да си вицепрезидент на компанията, ако бе дошъл да работиш при нас.

— Не е сигурно — възрази Хари. — Двамата с Гилфърд щяхте да ме уволните само след три месеца. Никога нямаше да мога да се приспособя към живота тук.

— Защото ти липсва нужната самодисциплина — сопна се Паркър. — В това ти е проблемът, Хари. Ти си твърде упорит и вината за това е на баща ти. Той те настрои против полагащото ти се наследство. Това беше неговият начин да се меси в работите на семейство Стратън. Това беше неговото отмъщение към мен.

— Мисля, че вече неведнъж сме обсъждали този въпрос.

Старият стисна ядно челюсти. За момент изглеждаше, като че ли е готов да продължи да спори. Но след това се облегна спокойно на стола си.

— Какво чувам, имаш си нова приятелка?

Хари повдигна учудено вежди.

— Новините се разпространяват бързо. Тя се казва Моли Абъруик.

— Даниел казва, че изглежда се е преместила при теб.

— Така е. За известно време поне.

Паркър се намръщи.

— Знаеш, че не одобрявам такива неща.

— Знам — Хари сви нервно пръстите на ръката си. — Но сега говорим за Брандън, не за мен.

— Няма какво да говорим. Не очаквай от мен да го подкрепя в идиотското му начинание. Той има задължения към семейството си.

— Даниел се страхува, че ще обезнаследиш Брандън, ако той започне собствен бизнес.

— Така ще направя — отвърна незабавно дядо му. — Точно това му казах преди няколко дни.

— Недей. Дай му благословията си, Паркър.

— И защо, по дяволите, да го правя?

— Защото той така или иначе ще изпълни намерението си, а Даниел ще бъде много по-спокойна и ще го приеме много по-добре, ако ѝ кажеш, че подкрепяш решението му.

— Защо трябва да улеснявам нещата за когото и да било?

Хари изчака няколко секунди, докато се увери, че е привлякъл пълното му внимание.

— Дължиш на Даниел поне това.

— Дължа ли й? Да не си луд? Дадох на дъщеря си всичко. Дадох на всеки от семейството дяволски много. Това е половината от проблема на всички тук. Всички са разглезени — Паркър сбърчи нос. — И какво й дължа?

— Тя ти помогна да запазиш скъпоценната си компания, след като по-голямата ти дъщеря избяга с баща ми — каза Хари с равен тон. — Тя направи това, което бе длъжна да направи майка ми. Омъжи се за Дийн Хюз. Благодарение на нея ти получи парите, от които навремето си се нуждаел толкова много. Освен това получи и връзките на Хюз. А те струват повече от парите, нали?

Паркър го гледаше с широко отворена от изумление уста. След това ядно скръцна със зъби.

— Как смееш да намекваш, че съм насиллил Даниел да се омъжи за Хюз! Като че ли бих могъл да го направя! Не живеем в Средните векове!

— Що се отнася до теб, може и така да е. Все още се опитваш да управляваш живота на хората, като че ли си някой феодален лорд.

— Имам правото да управлявам някои неща тук. Аз основах тази компания. Ако не бях аз, „Стратън пропъртис“ нямаше да съществува.

— Но си получил и немалка помощ — продължи тихо Хари. — По-специално от дъщеря ти Даниел. Върху нея са паднали всички тежести и отговорности, след като майка ми избягала с татко. Дължиш й благодарност, Паркър.

— Не й дължа нищо!

— Напротив, задължен си й, и го знаеш много добре. Тя понесе един брак, който за нея е бил същински ад, само заради семейния бизнес. Ако не е била тя, „Стратън пропъртис“ щеше да престане да съществува още преди тридесет и пет години. Време е да й отдадеш заслуженото.

— Каква е тази внезапна загриженост дали леля ти е имала щастлив брак, или не? Повечето хора нямат щастливи бракове, мисля, че това ти е известно.

— Родителите ми имаха такъв — отвърна тихо Хари.

Паркър целият се зачерви от гняв.

— Шон Тревилиън открадна моята малка Британи от семейството ѝ! Той я съблазни, за Бога! Промъкна се като среднощен крадец. Отне я от дома ѝ и от наследството ѝ, както и от всичко, което по право бе нейно.

— Но я направи щастлива.

— Никога не ѝ даде това, което тя трябваше да има, което заслужаваше!

Погледите им се срещнаха.

— Ако искаш да разбереш какво би се случило с майка ми, ако се бе омъжила за Дийн Хюз, само трябва да погледнеш леля Даниел.

— Как смееш! — изрева Паркър. — Поне щеше да бъде жива!

Хари се почувства така, сякаш изведнъж някой изпомпа въздуха от стаята. *Бе отишъл твърде късно. И двамата бяха мъртви. А сега и той също щеше да умре. Никога нямаше да достигне повърхността. Твърде късно. Твърде късно.*

Студен северен вятър зави в душата му. За един миг бариерите, които го предпазваха от пропастта, се разтресоха, заплашвайки да се срутят. Те откриваха път към безкраен мрак, който омайно го приканваше да потъне в него. Щеше да бъде толкова лесно да се остави да падне в дълбините и да се изгуби завинаги.

После пред него се появи образът на Моли. Тя му се усмихваше от отсрещната страна на бездната. Хари отново се върна в реалността. Погледна Паркър твърдо.

— Както вече ти казах, длъжник си на леля Даниел. Дай ѝ единственото, което иска и от което има нужда. Което само ти можеш да ѝ дадеш.

— Какво е то?

— Спокойствие и увереност относно бъдещето на Брандън. Самият Брандън не се нуждае от това, но тя да. В своя живот Даниел не е имала много спокойствие и сигурност. Била е твърде заета да се старае да ти доставя удоволствие.

Паркър впи пръсти в страничните облегалки на стола.

— Кой, по дяволите, ти е дал правото да бъдеш ангел-отмъстител в това семейство?

— Проклет да съм, ако знам — Хари стана и се запъти към вратата.

— Ти можеш да бъдеш истински досаден, Хари, известно ли ти е?

Хари хвърли поглед през рамо и срещна този на дядо си.

— Това си е характерна семейна черта. И в двата рода.

С тези думи излезе и тихо притвори вратата след себе си.

Не беше особено изненадан, когато зърна чичо си Гилфърд Стратън да го чака отпред в коридора. Гилфърд бе на четиридесет и девет години, най-младият от трите деца на Паркър. С аристократичните си черти, руса коса и лешникови очи той бе красив и представителен, както и останалите членове на семейство Стратън. Преди петнадесет години се бе оженил за Констънс Хийли, дъщеря на известно семейство от северозапада, занимаващо се с корабостроене. Имаха две деца.

За късмет на Стратънови Гилфърд бе наследил много повече неща от изисканата външност. Притежаваше истински талант и усет за бизнеса. „Стратън пропъртис“ процъфтяваше под негово ръководство.

— Какво целиш сега, Хари? — запита чичо му с хладна предпазливост. Блясъкът в очите му издаваше, че е напълно наясно за какво става въпрос. — По дяволите, пак си разстроил Паркър!

— За това не се иска много. Знаеш не по-зле от мен, че Паркър се разстройва само като ме види. Но не се притеснявай, ще преживее и тази наша среща.

Гилфърд пристъпи заплашително крачка напред.

— Говорил си с него за откачената идея на Брандън да напусне компанията, нали?

— Да.

— Стой далеч от това. Знаеш как се чувства старият, когато някой от семейството напусне компанията.

— Знам.

— Предупреждавам те, Хари, не се намесвай! Остави Паркър да оправи нещата.

— Заплахите му да обезнаследи Брандън разкъсват душата на леля Даниел.

Изражението на чичо му стана напрегнато.

— Знам. Съжалявам, но не може да се избегне. Това не е твой проблем. Поне веднъж опитай се да не се месиш в семейния бизнес — той се завъртя на пети и се отправи към офиса си.

Хари го наблюдава известно време, докато Гилфърд се скри от погледа му, след това се насочи към асансьора. Единственото хубаво нещо този ден бе, че Моли щеше да дойде при него вкъщи за обяд.

Моли скръсти ръце на бюрото и се загледа в сериозните лица на леля си и Кътър Латъридж. Знаеше, че и двамата ѝ мислеха доброто, но въпреки това загрижеността им бе дразнеща.

— Не се тревожи за мен, лельо Вениша. При Хари ще съм добре.

— Но, скъпа, ако не се чувстваш удобно в собствения си дом, можеш да останеш при мен — Вениша, облечена в яркооранжева рокля, изглеждаше ярка и пищна като декоративна рибка. Но очите ѝ издаваха тревогата ѝ. — Наистина не знам дали е редно така да се преместиш при Хари Тревилиън. Та ти едва го познаваш.

— Повярвай ми, опознавам го с всеки изминал ден — отвърна племенницата ѝ.

Вениша изправи решително рамене. Хвърли бърз поглед към Кътър, после отново към Моли, и се намръщи.

— Скъпа, ние с Кътър си говорихме за твоя доктор Тревилиън и мислим, че нещо не е съвсем наред в цялата тази ситуация.

— Какво не е съвсем наред?

Кътър многозначително прочисти гърлото си.

— Знам, че това не е моя работа. Все още не съм член на семейството ви — той се пресегна и леко докосна ръката на Вениша. — Но все пак се чувствам почти като такъв и мисля, че трябва да ти кажа какво мисля по този въпрос.

— Моля те, Кътър — отвърна Моли, — не се тревожи.

— Не мога да не се тревожа, скъпа — той възприе важен тон, което му се удаваше толкова лесно. — Изключително съм загрижен заради цялата тази история. Ако напоследък ти се случват странни неща и си сигурна, че това не е работа на някой от приятелите на сестра ти, настоятелно бих те посъветвал да уведомиш полицията.

— Всъщност Хари още вчера говори с полицията — каза Моли. — Не могат да направят кой знае какво, особено ако Уортън Кендъл е

заминал за Калифорния.

— Но сигурно могат да направят нещо относно онази кола, която е искала да ви изблъска от пътя — обади се Вениша.

— Не могат да направят нищо, освен да протоколират произшествието и да бъдат нащрек за син форд, който се движи с опасно висока скорост — обясни Моли. — Двата с Хари дори не сме сигурни, че има връзка между опита да ни изтласкат от пътя и Уортън Кендъл. Лично аз, колкото повече си мисля за това, толкова повече се убеждавам, че няма такава. Вероятно щяхме да станем жертва на пиян шофьор.

Кътър я погледна замислено.

— Защо си мислиш, че няма връзка?

— Защото досега представата на Кендъл за отмъщение бе да ме плаши с детински зловни шегички — отвърна тя. — Със сигурност не се опита да ме нарани или убие.

Кътър присви подозрително очи.

— Ако Уортън Кендъл е отговорен за това, той очевидно е болен, скъпа. Злобата му може да ескалира. В такъв случай ще стане много опасен. Леля ти е права. Най-добре ще е да се преместиш при нея, докато всичко това свърши.

— При Хари съм в безопасност.

Вениша изпусна дълбока въздишка.

— Скъпа моя, не искам да изглеждам старомодна, но наистина трябва да помислиш как изглежда това отстрани. Хората ще се питат какви са намеренията на доктор Тревилиън.

Моли извъртя отегчено очи към тавана.

— Лельо Вениша, моля те. Не живеем в миналия век.

— Мисля, че можем да предположим какви са намеренията на Тревилиън — Кътър изглеждаше мрачен и загрижен.

— Какво трябва да означава това? — намръщи се Моли.

— Това означава — започна Кътър, — че има нещо повече, отколкото се вижда на пръв поглед. Разбирам, че си увлечена по него, скъпа, но трябва да преценяваш правилно ситуацията. Носиш отговорност за много пари.

Моли разтвори ръце и се облегна на бюрото.

— Все още ли си се безпокоиш, че Хари се интересува от мен, защото възнамерява да измъкне големи суми от фондацията?

— Не се ядосвай, скъпа — намеси се бързо Вениша. — Двамата с Кътър просто много се безпокоим заради тази необичайна връзка, която възникна толкова бързо между теб и доктор Тревилиън.

— Не ми е приятно да го казвам, но не можех да не забележа колко удобно се възползва той от ситуацията с Уортън Кендъл — добави Кътър.

— Но това е просто безсмислено! — възпротиви се Моли.

— Така ли? — годеникът на леля ѝ не изглеждаше убеден. — На мен ми изглежда, че той те оплита все повече и повече в мрежата си. Тревилиън те е убедил, че освен от професионалните му умения се нуждаеш и от защитата му. Започваш да се обвързваш емоционално, скъпа.

— За последен път ви казвам, знам какво правя! — процеди през зъби Моли.

Кътър поклати глава.

— Всеки, който е попечител на такава богата фондация, трябва да поставя под съмнение каквато и да било лична връзка с човек, който може да извлече печалба от нея. Не, скъпа, както аз виждам нещата, теб определено те заплашват две неща: вероятността някакъв откачен изобретател да те преследва с цел отмъщение и не по-малко неприятната възможност да работиш с безскрупулен консултант.

Моли започна да се задушаваш от гняв.

— Ако Хари е толкова заинтересуван да присвои пари, както го подозираш, Кътър, то не би обърнал гръб на наследството си от семейство Стратън.

Кътър я измери със съчувствен поглед.

— Той не му е обърнал гръб по собствена воля, скъпа. Според това, което ми е известно, Паркър Стратън го е изключил от завещанието си не защото Хари отказва да работи за фирмата, а заради нещо друго, което ти не знаеш.

— Какво е то?

Той се поколеба за момент.

— Не ми е приятно да ти го кажа, но до мен достигнаха слухове, че Хари Тревилиън може би не е съвсем добре умствено.

— Какво?! Къде, по дяволите, си чул това?

— Един мой познат преди работеше за „Стратън пропъртис“ — въздъхна Кътър. — Той познава хората там. Годеницата на Тревилиън

развалила годежа, когато разбрала, че той има някакво психично отклонение. Тя е психоаналитик, така че разбира от тези неща.

Моли скочи на крака.

— Това е чиста, абсолютна лъжа! Хари не е луд!

— Моля те, Моли — обади се Вениша успокоително. — Трябва да подходим разумно.

Моли я изгледа намръщено.

— Какво имаш предвид?

— Имам идея, скъпа.

— Каква?

— Можеш да прехвърлиш попечителството на фондацията на мен. Знам, че от самото начало фондацията ти е в тежест. Позволи ми да поема нещата в свои ръце. Ако го направя, можеш спокойно да се оттеглиш.

Моли се втрени невярващо в нея.

— Да ти прехвърля попечителството?

— Това е само една възможност — намеси се Кътър. — Уортън Кендъл ще разбере, че ти вече не дърпаш конците, и това ще охлади страстта му към отмъщение. Тогава и доктор Тревилиън ще престане да бъде риск за теб.

— Но той не представлява риск за мен! — прошепна Моли.

— Погледни на нещата от този ъгъл — продължи Кътър. — Ако романтичната му любов към теб е истинска, за него няма да има значение, че вече не си попечител на фондацията.

— Така съвсем скоро ще разбереш дали намеренията му са сериозни — допълни Вениша.

Моли поклати глава.

— Лельо Вениша, няма да ти хареса онова, с което искаш да се захванеш, повярвай ми. Работата съвсем не е лесна, освен това е свързана с много неприятности.

— Наистина, така е, лично аз не искам тази работа — отвърна откровено леля й. — Но заради теб съм готова да поема известна отговорност. Това е най-малкото, което мога да направя. Кътър може да ми помага. Той има сериозни технически познания. Би могъл да разглежда предложенията за спонсориране и да избира най-добрите.

— Трябва да призная, че би ми било интересно — отбеляза замислено годеникът й. — Ще поддържам във форма умствените си

способности.

— И двамата вече не работим — напомни Вениша. — Имаме достатъчно време за благотворителна дейност.

— Все пак обмисли тази възможност, Моли — Кътър стана от мястото си и хвана Вениша за ръка. — Прехвърлянето на управлението на фондацията на леля ти може да реши всичките ти проблеми. А сега трябва да ни извиниш. Двамата с Вениша имаме уговорена среща с представителя на туристическата агенция. Трябва да правим планове за медения си месец.

— Това ми напомня да те подсетя, че обеща да дойдеш с мен, за да изберем заедно сватбената ми рокля — обади се Вениша. — Нали няма да забравиш, Моли?

— Няма да забравя.

Вениша и Кътър се насочиха към вратата на офиса и се стъписаха, когато забелязаха, че е отворена, а в рамката ѝ, нехайно облегат, стоеше Хари.

— Като че ли искате да ме отстраните от пътя си, прав ли съм?

Кътър ядно стисна устни.

— Напълно.

След това изведе Вениша навън. Само миг по-късно входната врата на магазина се захлопна зад тях.

Моли преглътна мъчително.

— Не те чух да влизаш.

— Как става така, че колкото пъти вляза в офиса ти напоследък, намирам някого, който настоятелно се опитва да те убеди, че съм заплаха за „Абъруик“? Първо Гордън Брук, после пък леля ти и годеникът ѝ.

— Съжалявам, че стана свидетел на това и чу думите им. Те просто са много разтревожени, това е всичко. Заради Уортън Кендъл.

— Имаше и нещо повече — отвърна Хари. — Дочух нещо за „сериозните ми намерения“...

— Леля Вениша и Кътър са с малко старомодни разбирания.

— Какво съвпадение! — изразът на очите му беше неразгадаем. — Пристигам от среща с един човек, който също има старомодни разбирания за двама души, живеещи без благословията на брака.

Моли му отправи най-широката си и приветлива усмивка.

— За наш късмет, и двамата имаме съвременни разбирания.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Името му е Уортън Кендъл — Хари крачеше напред-назад из кабинета си, притиснал с рамо телефонната слушалка към лявото си ухо. — Искам да разбереш къде се намира сега и ако е възможно, къде е бил вчера.

— Ще направя всичко възможно. Изпрати ми по факса информацията, която имаш от предложението за спонсориране, както и всичко друго, което може да представлява интерес.

— Ще го направя.

Настъпи кратка пауза. Хари знаеше, че човекът отсреща си води бележки на компютъра.

Фъргюс Райс беше частен детектив. Един от най-добрите. Хари използваше услугите му от време на време, когато се нуждаеше от текуща информация в добавка към собствените му логически заключения в процеса на разследването на някоя научна фалшификация.

— Това ли е всичко? — попита след малко Фъргюс.

— Засега да. Ако науча още нещо, ще те уведомя. Побързай с тази работа, Фъргюс. С всеки изминат ден този човек става все поткачен. Първите му две деяния не бяха нещо особено, но ако вчера е бил в синия форд, определено започва да става опасен.

— Ще се заема веднага.

Хари остави телефонната слушалка на мястото ѝ и застана пред огромния аквариум. Наблюдаваше рибките, които кръжаха около миниатюрния риф вътре, и се питаше колко още хора ще идват и ще убеждават Моли, че не трябва да му се доверява.

Имаше репутацията на безпогрешен експерт, що се отнасяше до разкриването на научни измами и фалшификации. Големи корпорации, включително и правителството, търсеха услугите му. Бе написал книга по този въпрос и още една книга за рисковете от фалшификациите. Струваше му се, че целият му живот бе посветен на разследването на измами и илюзии. Дарбата, която притежаваше по рождение, му

позволяваше да надушва веднага лъжците, фалшификаторите и измамниците. От семейство Стратън бе наследил някои основни инстинкти, отнасящи се до бизнеса. Образованието му бе дало необходимите познания.

Винаги бе заставал на страната на истината. Винаги той беше този, който разобличаваше измамниците и ясно бе посочвал с пръст онези, които мамеха и лъжеха.

Сега хората казваха на Моли, че той най-вероятно има намерение да я измами. И с нищо не можеше да докаже колко много грешат. До този момент тя му имаше доверие. Но Хари не можеше да не се запита колко пъти щеше да чуе да го обвиняват, че спи с нея, само за да сложи ръка на фондацията, преди да започне постепенно да вярва на тези обвинения. Запита се също колко ли пъти тя щеше да чуе да го обявяват за луд, преди да започне да вярва и на това.

Откъм коридора долетя тихо шумолене.

— Отново ли си се отдал на мрачно настроение? — Моли влезе весело усмихната.

Хари се обърна бързо с лице към нея.

— Не те чух да влизаш.

— Пристигнах точно когато Джини си тръгваше — тя прекоси кабинета и обви ръце около врата му.

Той я притисна плътно до себе си и приведе глава да я целуне. Хубаво беше да я има до себе си в края на един дълъг ден като този. Точно така трябваше да бъде. Не искаше дори да си помисли какво щеше да се случи, ако тя се вслушаше в обвиненията и предупрежденията.

Моли отметна глава назад и го погледна с кристалночистите си зелени очи.

— Искаш ли да си поговорим за вечерята?

— Какво си намислила? — усмихна ѝ се той.

— Мисля, че тази вечер трябва да излезем. Изглеждаш ми прекалено потиснат. Причината вероятно е в пълнолунието. Една вечеря навън може да те накара да се отърсиш от мрачните мисли.

— Добре.

Прониза го остро безпокойство. Запита се дали периодичните му мрачни настроения не бяха започнали да я тревожат. Тази мисъл

развали още повече настроението му. Опита се гласът му да звучи по-оптимистично, отколкото се чувстваше в действителност:

— Ти избираш ресторанта.

— Нека отидем в онова заведение на отсрещната страна на улицата, там храната е чудесна... — Моли замълча, тъй като един от двата телефона на бюрото иззвъня. — О! Частната линия. Сигурно е някой от семейството — тя свали ръце от врата му и отстъпи крачка назад.

— По дяволите!

Хари погледна телефона с лошо предчувствие. В продължение на няколко секунди обмисляше възможността изобщо да не отговори. Днес не искаше да се занимава с никакви семейни проблеми. Но след това посегна към слушалката.

— Хари Тревилиън.

— Хари, аз съм Джош.

Тревогата в гласа на момчето беше неописуема.

— Какво се е случило?

— Дядо е в болницата тук, в Хидън Спрингс. Катастрофирал с камиона си преди час.

Хари притвори очи.

— В какво състояние е?

— Лошо. Докторът ни предупреди, че следващите няколко часа са решаващи — Джош беше отчаян, очевидно бе, че още не може да повярва на случилото си. — Каза също, че дядо може и да не изкара нощта.

Хари погледна часовника си.

— Тръгвам веднага. Не се отчайвай, Джош. Леон е от стара коза яре, няма да се предаде толкова лесно.

— Не е чак толкова стар. Дори няма седемдесет. Доста хора живеят много по-дълго.

— Успокой се, Джош.

Братовчед му замълча за момент. Когато проговори отново, гласът му бе отчаян и слаб.

— Имало е и пожар, Хари. Също както когато татко беше убит.

— Тръгвам, момче.

— Благодаря.

Той затвори и погледна Моли.

— Съжалявам. Трябва да отида тази вечер в Хидън Спрингс. Леон катастрофирал с новия си камион.

— Ще дойда с теб — отвърна тихо Моли.

Хари се изненада от реакцията си на нейното предложение. Толкова беше свикнал да се справя сам със семейните кризи, че не разпозна веднага чувството на облекчение, което го завладя.

Моли стоеше до прозореца на болничната стая и слушаше тихото бръмчене на машините, които поддържаха живота на Леон Тревилиън. Той самият не осъзнаваше присъствието ѝ, тъй като вниманието му бе раздвоено между постоянната болка и Хари.

Хари седеше сам до леглото му. Всички представители на семейство Тревилиън, включително Джош и Еванджелин, се бяха събрали в чакалнята, намираща се в другия край на коридора. Медицинската сестра бе отказала да ги пусне всичките накуп при Леон.

Когато преди малко двамата с Хари влязоха в болницата, Моли видя как цялата фамилия се обърна към него. Очакваха той да поеме всичко в свои ръце. И по някакъв начин, несъзнателно, но без всяко съмнение, Хари направи точно това. Първо поговори тихо с доктора. След това съобщи, че иска да остане няколко минути насаме с Леон. Моли понечи да седне до Джош, но Хари я погледна настойчиво и тя разбра, че иска да го придружи.

— Е, Леон, този път почти успя, а?

— По дяволите! Кой те повика, Хари? — гласът на Леон бе дрезгав и слаб. — Нямам нужда от теб тук.

— Повярвай ми, има доста места, на които бих искал да бъда в този момент.

— Аз също — Леон спря да говори, като че ли искаше да събере достатъчно сили, за да продължи. — Къде е Джош?

— Отвън в чакалнята.

— Повикай го да дойде тук, по дяволите!

— Ще го направя, но след малко. Трябва преди това да поговорим.

— Защо?

— Говорих с полицаите — продължи Хари. — Те ми казаха, че си ударил камиона в едно дърво. Валяло е силно, а ти си шофирал твърде бързо за тези неблагоприятни условия.

— Кучи син — измърмори Леон. — Аз тук може би умирам, а ти ми четеш още една от твоите лекции за безопасност!

Изражението на Хари си остава твърдо и непоколебимо. Моли разбираше, че той гони някаква определена цел и щеше да направи всичко възможно, за да я постигне.

— Не ти чета лекция — отвърна му бавно. — Искам да сключа с теб една сделка. Не ме карай да си мисля, че греша, но мисля, че ще преживееш и това. Само един Господ знае как си го постигнал.

— Благодарение на добрите стари Тревилиънови рефлексии — прошепна дрезгаво Леон.

— Точно така. Старите Тревилиънови рефлексии. Но тъй като някой път няма да успееш да се справиш, ще ти кажа нещо, което трябва да знаеш.

Леон отвори едно око и се вгледа напрегнато в него.

— Какво е то?

— Не очаквай от мен след смъртта ти да поддържам у Джош илюзията, че си герой. Не и преди с теб да достигнем до някакво споразумение.

— Исусе, та той ми е внук! Той е всичко, което имам.

— Знам. Но ще му кажа всичко, Леон, ако не се съ согласиш на моите условия.

— Проклет изнудвач! Ето какво си ти!

— Двамата с теб взаимно се изнудваме в продължение на години, Леон.

— Глупости — чичо му си пое с мъка въздух. — Това бе нечестна игра. Ти винаги държеше козовете в ръцете си.

— Става дума за още една сделка, Леон. Само още една сделка и можеш да умреш като герой в очите на Джош. Разбира се, той би предпочел ти да живееш, но това зависи само от теб.

— Исусе Христе! Какво искаш от мен?

Хари постави ръце на облегалката на високото болнично легло и сплете пръстите на ръцете си. Погледна измъченото лице на чичо си. От мястото, където стоеше, Моли можеше да види очите му. Те гледаха с непоколебима решителност и блестяха като полиран кехлибар, но тя

можеше да се закълне, че забеляза болка под привидно безстрастното му изражение. Това, което правеше, не му се харесваше, но знаеше, че не може да постъпи по друг начин. Джош беше първата му грижа.

— След няколко минути ще повикам Джош. Когато го направя, искам да го освободиш от миналото.

— Какво трябва да означава това?

— Това означава да му кажеш, че времената са се променили. Че дните на глупави рискове и неразумен живот са отминали безвъзвратно. Кажи му, че баща му никога не би искал от него да следва примера му. Кажи му, че и ти не го искаш. Кажи му, че трябва да продължи по пътя, който вече си е избрал. Че се гордееш с него. Дай му благословията си, Леон.

— Господи, Хари, искаш да му кажа, че нямам нищо против да стане като теб? Искаш да го подтикна да обърне гръб на наследството си?

— Искам да му кажеш — продължи Хари неумолимо, — че през всичките тези години не си бил прав. Че сега разбираш, че е време да се появи ново поколение от семейство Тревилиън, което да разчита на ума си, а не на безсмислената смелост и рефлексите си.

— Защо да правя това? — изсъска Леон. — Ти вече го убеди да завърши колеж. Не ти ли е достатъчно?

— За него не е достатъчно. Той те обича, Леон. Джош иска твоето одобрение. Има нужда да чуе от теб, че не мислиш, че се е провалил като истински мъж само защото е избрал път, съвсем различен от бързите коли и несигурния живот.

— Джош пет пари не дава за мен — гласът на стареца бе изпълнен с горчивина. — От години ти си за него героят и примерът за подражание. Откакто го отведе от семейството му.

— Грещиш. Ти си негов дядо и нищо не може да промени този факт. Той има нужда от нещо, което само ти можеш да му дадеш, Леон. Джош има нужда да знае, че одобряваш бъдещето, което си е избрал. Това ще го улесни много.

— Мога да се обзаложа, че знам какви условия ще ми поставиш. Хари сви рамене.

— Същите, както винаги. Ако направиш за Джош това, което те помолих, няма да му разкажа за Уили.

— Проклятие! Знаех си, че ще кажеш точно това! — лицето на чичо му се изкриви от болка. Когато се пое въздух, гърдите му свистяха. — Как да разбере дали мога да ти се доверя?

За момент Хари не отговори.

— Някога лъгал ли съм те, чичо Леон?

Отговорът на стария се изгуби в раздираща кашлица. Когато пристъпът премина, той впи насълзени от усилието очи в Хари.

— Печелиш, досадник такъв. Доведи момчето и изчезвай оттук. Сам ще свърша тази работа.

— Разбира се — Хари си изправи.

В продължение на няколко секунди продължи да фиксира Леон с поглед. Като че ли искаше да каже още нещо. Нещо, което не представляваше заплаха или принуда. Нещо, което би могло да представлява жест на помирение или предложение да прекратят тази очевидно стара война. Но в този кратък миг Моли, наблюдаваща смаяно отстрани, осъзна, че Хари не знае как да поиска мира, който желае. Беше помолил Леон да освободи Джош от миналото, но не бе в състояние да измоли и за себе си такъв подарък.

Без да каже и дума повече, Хари извърна поглед от леглото. Очите им се срещнаха и Моли протегна ръка. Той я пое, а пръстите му здраво се заключиха около нейните.

Излязоха от болничната стая хванати ръка за ръка.

— Беше много странно — Джош взе подноса и го понесе към една малка маса. Намираха се в кафенето на болницата. — Като че ли дядо се опитваше да ми каже сбогом. Никога не го бях виждал такъв. Не бе вече толкова упорит. Изглеждаше по-стар, ако разбираш какво искам да кажа.

— Тази вечер той преживя доста — Моли зае мястото си и взе пластмасовите чашки от подноса. — Сигурно катастрофата му е дала повод за доста размишления.

— Да.

Моли добре разбираше, че не катастрофата с почти фатален край, а Хари бе причината за промяната в житейската философия на Леон. Хари не я бе предупредил да не казва нищо за сцената, на която бе

присъствала в болничната стая, но тя добре разбираше, че Джош не трябва да научава за разговора им.

Беше станало почти полунощ. Моли бе поканила Джош да отидат да се подкрепят с нещо, след като преди няколко минути младежът излезе от стаята на дядо си. Хари бе зает с документите, които трябваше да се оформят. Изглежда всички приемаха за нормално, че той трябва да свърши тази работа. Другите представители на семейството разговаряха тихо помежду си в чакалнята, докато се сменяха поред да бдят над леглото на болния.

— Горещата глава, Джош! Дядо ти ще живее — Моли отпи глътка от чая, който бе поръчала и който смяташе за долнокачествен боклук. Мразеше да пие чай от пакетче. Нищо не можеше да се сравни с прясно сварените чаени листа. — Докторът каза, че състоянието му се стабилизира и има всички шансове да се възстанови напълно.

— Но той ми говореше така, като че ли очаква да умре. Каза, че искал да ми каже някои неща, за които си бил мислил от дълго време — момчето разбърка кафето си с пластмасова пръчица. — Каза ми, че през всичките тези години не е бил прав, когато се е опитвал да ме накара да се състезавам на всяка цена.

— Наистина ли? — Моли се опита гласът ѝ да звучи нормално.

— Каза, че мъжете от семейство Тревилиън винаги са живели, разчитайки на смелостта и рефлексите си, но и че много от тях не са живели твърде дълго. Каза, че светът се е променил. Сега това, което има най-голямо значение, са умствените заложиби. Каза също, че аз имам повече ум, отколкото баща ми и той самият взети заедно, и че не бива да го прахосвам напразно.

Моли кимна замислено.

— Очевидно дядо ти иска за теб различно бъдеще, съвсем различно от живота, който са водили двамата с баща ти.

— Да, така е — Джош се поколеба. — Винаги съм искал да завърша колежа и да взема докторска титла. Искам да се занимавам с такъв вид работа, откакто навърших тринадесет години. Но дядо винаги е казвал, че един мъж трябва да се докаже като такъв, като гледа смъртта в очите и плюе презрително в лицето ѝ. Казваше, че мъжът трябва да живее постоянно с риска, иначе се размеква. Казваше, че Хари в това отношение е някакво недоразумение на природата.

— Хм.

Младежът вдигна поглед от кафето си.

— Говореше така за Хари дори след като научи какво е станало, когато бяха убити родителите му.

Моли остави чашата си на масата и се втренчи в Джош.

— Какво точно се е случило?

Джош се смути.

— Значи Хари не ти е разказал?

— Не.

— Не трябваше тогава да казвам нищо. Всички, и от двете семейства, знаят само основните факти. Но Хари никога не говори за това.

През тялото ѝ премина студена тръпка.

— Мога да го разбера. Но вече не можеш да ме оставиш в неведение. Какво се случи?

Джош впи поглед в кафето си, като че ли там можеше да види отдавна отминали събития.

— Единствената причина, за да знам цялата история е, че една нощ, когато бях на четиринадесет години, чух Хари да вика в съня си. Помислих си, че се е случило нещо ужасно. Изтичах по коридора до стаята му. Той седеше на ръба на леглото си и бе вперил поглед през прозореца. Изглеждаше така, сякаш се бе събудил от някакъв кошмар.

— Продължавай.

— Не бях сигурен дали изобщо ме видя. Попитах го какво се е случило — Джош стисна по-силно чашата си.

— Какво ти каза тогава?

— Измина дълго, много дълго време, преди да каже нещо. Ако искаш да знаеш истината, това доста ме изплаши. Никога не бях го виждал такъв. Винаги е изглеждал силен. Непоколетим. Винаги в състояние да овладее всяка ситуация. Но онази нощ имах странното чувство, че той се опитва да се вземе в ръце, да се овладее. Като че ли събираше различни парченца от душата си и ги залепваше на мястото им, ако разбираш какво искам да кажа.

Моли си спомни нощта, когато бе намерила Хари, впи поглед в непрогледната нощ през прозореца си, като държеше в ръка механизма на Кеудъл. Спомни си колко бе шокирана от безпомощността и уязвимостта в погледа му, нещо толкова чуждо за него.

— Мисля, че разбирам.

— След известно време започна да говори. Поради някаква причина, може би защото бях отишъл при него точно след като се беше събудил, той ми говори по начин, по който никога не ми бе говорил. Никога няма да го забравя. Седеше там, на леглото, взираше се в нощта и ми разказа какво се е случило в деня, когато бяха убити чичо Шон и леля Британи.

Моли почувства как я обзема ужас.

— Хари е бил там?

— Леля и чичо имаха магазин за водолазна екипировка на един от по-малките острови на Хаваите.

— Да, знам.

— През този ден решили да затворят по-рано магазина и да отидат да се гмурнат. Искали да изследват една подводна вулканична пещера, която открили няколко седмици по-рано. Оглеждали входа, когато били изненадани и убити от двама мъже.

— Мили Боже! — прошепна Моли. — Но защо?

— Чичо Шон и леля Британи попаднали на неподходящо място в неподходящо време. Три дни преди това в Хонолулу бил извършен въоръжен грабеж. Крадците скрили откраднатото в пещерата. Планът им е бил да изчакат нещата да се уталожат и търсенето да се прекрати, преди да извадят плячката от скривалището. Междувременно наблюдавали пещерата, преструвайки се на туристи. Били наели лодка и водолазна екипировка.

— И когато видели родителите на Хари да се гмуркат близо до пещерата, решили, че са или ченгета, или други крадци, попаднали на скривалището им?

— Точно така — Джош потри врата си уморено движение, което странно ѝ напомни за Хари. — Те последвали родителите на Хари под водата, открили ги в пещерата и ги застреляли с харпуни. Чичо Шон и леля Британи изобщо не са имали шанс да оцелеят.

Моли притвори очи.

— Колко ужасно!

— Да, така е — Джош замъча за момент. — Хари пристигнал няколко минути след като били убити.

— О, не!

— Току-що бил дошъл на острова, за да ги посети. Отишъл право в магазина и съседите му казали, че родителите му щели да се

гмуркат до пещерата. Хари решил да ги изненада. Взел една лодка и водолазен костюм и тръгнал да ги търси.

Моли едва можеше да си поеме дъх от вълнение.

— Той също е можел да бъде убит!

— Да. Но станало така, че били убити двамата въоръжени крадци.

— Как?

Джош вдигна очи и срещна погледа ѝ.

— Хари ги убил.

— Какво? — Моли зяпна, поразена. — Сигурен ли си?

— Да. Сигурен съм. През онази нощ Хари ми разказа, че когато открил лодката на родителите си и видял другата лодка закотвена наблизо, разбрал, че нещо не е наред. Бързо облякъл водолазния костюм, взел един харпун и се гмурнал да разбере какво става. Точно в този момент убийците излизали от пещерата. Очевидно са се надявали, че акулите ще се погрижат за телата на жертвите им. Хари каза...

— Какво каза той? — попита тихо Моли.

Джош се намръщи, като че ли не можеше да намери подходящите думи.

— Каза, че изведнъж му се сторило, сякаш цялото море се обагрило в червено. Чувствал се така, като че ли плувал в океан от кръв. Каза ми, че знаел какво се е случило преди още да открие телата на родителите си.

Моли почувства присвиване в стомаха.

— Не мога дори да си представя колко ужасно е било.

— Хари попаднал точно на убийците. Но за разлика от чичо Шон той бил подготвен. Знаел, че нещо не е наред. Започнала неравна борба. Но Хари е бърз. Много бърз.

— Значи е убил онези двамата?

— Да. За малко не загинал и той. Единият от убийците успял да среже въздухопровода на неговия шлем. Все пак успял да изнесе телата на родителите си, преди акулите да успеят да се докопат до тях. Но било твърде късно. И двамата били мъртви.

— Боже Господи! — Моли примигна няколко пъти, опитвайки се да сдържи сълзите си.

— Мисля, че Хари никога не успя да си прости — продължи Джош. — Мисля, че затова понякога изпада в мрачни настроения.

Оливия му каза, че това е посттравматичен стресов фактор или нещо такова.

— Не разбирам. Било е ужасна трагедия. Но защо Хари се обвинява за това?

— Защото е пристигнал твърде късно, за да спаси родителите си — Джош изпи и последната глътка от кафето си. — Онази нощ, когато го заварих в това състояние, той ми каза, че ако бил пристигнал само няколко минути по-рано, е можел да ги спаси. И досега продължава да повтаря, че е пристигнал твърде късно.

В пет и половина сутринта Хари усети нечие присъствие и отвори очи. На вратата на чакалнята стоеше лекуващият Леон лекар.

— Събуди се — нежно отмести главата на Моли от рамото си.

Тя отвори очи и на свой ред погледна доктора.

— Случило ли се е нещо?

Хари вече знаеше какво се е случило. Беше изненадан от огромното облекчение, което изпита в този момент. Леон щеше да живее. Старият негодник беше здрав като бик.

Лекарят погледна към изтощените, полузадрямали членове на семейството и се усмихна.

— Добри новини. Радвам се да ви съобщя, че състоянието на мистър Тревилиън се подобри и сега мога да го определя като задоволително. Вече няма опасност за живота му.

Последваха слаби радостни възгласи. Джош погледна Хари и се усмихна. Еванджелин изпусна шумна въздишка на облекчение.

— Знаех си, че Леон няма да се предаде така лесно.

— Винаги е казал, че има девет живота като котките — изпъшка уморено Ралей. — Но по мое мнение вече е използвал осем от тях.

— Можеш да бъдеш сигурен в това — промърмори сънено бременната му жена. — Един ден старият глупчо здравата ще загази.

— Очевидно и този път му се размина — обади се тихо Хари.

Докторът насочи вниманието си към него.

— Той пита за вас.

Хари се изправи и се протегна. Моли също се изправи и застана до него, поглеждайки го въпросително, но той поклати глава.

— Всичко е наред. Ще видя какво иска. След това ще закусим в кафенето и тръгваме за Сиатъл.

— Ще почакам тук — кимна тя.

Хари тръгна по коридора към стаята на Леон. Когато влезе, една сестра тъкмо се отдалечаваше от леглото на чичо му. Усмихна му се, когато мина покрай него. Той я изчака да се отдалечи, след което насочи поглед към Леон.

— Поздравления. Имах чувството, че ще се справиш, така и стана.

Леон обърна глава.

— Така ли? Бих искал и аз да бях толкова сигурен. Ако знаех, че няма да ритна камбаната, нямаше да ти позволя да ме изнудиш. Ти се възползва от слабостта ми.

— Сделката си е сделка.

— Да, да. Получи, каквото искаше — старият замълча за момент.
— Как е Джош?

— Добре е. Разказа на всички какво си му казал миналата нощ. За това, че е време мъжете от семейство Тревилиън да започнат да използват главите си, а не други части от анатомията си.

— Мислиш ли, че го направих щастлив?

— Да. Смъкна голям товар от раменете му. Даде му нещо, което аз не можех да му дам. Нещо, което той ще има до края на живота си.

— Какво?

— Съзнанието, че се гордееш с него и че баща му също би се гордял с него. Вече не се чувства предател на традицията в семейство Тревилиън.

— Е да, може би си прав. Може би е време за нова традиция.

Хари се усмихна.

— Какво е това? Не ми казвай, че лекият допир със смъртта те е накарал да промениш жизнената си философия.

— Не. Накара ме да бъда малко по-практичен. Никога не съм печелил много пари по състезанията, а колкото до Уили, и двамата знаем какво се случи с него. Ще бъде добре, ако Джош опита нещо друго.

— Изненадваш ме, Леон. Не знам какво да кажа, освен „благодаря“.

Леон присви очи.

— След като вече го спомена — има нещо, което можеш да направиш в израз на благодарността си.

— Какво е то?

— Ще имам нужда от нов камион.

Моли хвърли удивен поглед към Хари, докато закопчаваше колана си.

— Чичо ти иска да му купиш друг камион?

— Леон никога не е бил от тези, които ще изпуснат такава златна възможност.

Леката спортна кола плавно се измъкна от паркинга на болницата. Беше седем и половина. След час щяха да бъдат в Сиатъл. Моли щеше да има достатъчно време да си почине, преди да отвори магазина.

— Чичо ти е наистина голям чешит. Не можех да не забележа, че действаш твърдо с него.

— Ако това е учтив начин да ми кажеш, че го уплаших до смърт снощи, когато си мислеше, че ще умре — признавам се за виновен. От опит знам, че с Леон не можеш да се оправиш по никакъв друг начин.

— Знам, че не е моя работа, но би ли ми казал с какво го заплаши? — обади се след известно колебание Моли. — Да не би да се страхува, че ще го очерниш в очите на Джош?

— Да.

— Какво го кара да мисли, че можеш да го направиш?

Хари облегна ръце на волана. „Тя има право да знае“ — помисли си. Всъщност това бе истинската причина, поради която снощи я помоли да го придружи в стаята на Леон. Искаше тя да разбере истината.

— Двамата с Леон пазим една тайна. Само той и аз знаем, че бащата на Джош загина, защото механикът, който се грижеше за мотора му, пропусна да прегледа отново двигателя в нощта преди каскадата. Имало е някаква повреда в бензинопровода. Нещо, което механикът трябваше да забележи, ако си бе свършил работата.

Моли се размърда неспокойно на мястото си.

— Господи! Да отгатна ли кой е бил механикът на Уили?

— Точно така. Леон.

— Но защо не е проверил двигателя?

— Защото беше зает да чука жената на шерифа в една мотелска стая.

Тя остана поразена.

— Но ти ми каза, че Леон е бил в затвора в деня, когато е загинал Уили?!

— Наистина беше. Шерифът го арестува около десет часа същата сутрин. Уили умря в един на обяд.

— Как си разбрал, че чичо ти не си е свършил работата?

Хари съсредоточи вниманието си в пътя.

— Прегледах останките от мотора и установих причината за инцидента. Знаех си, че има нещо нередно.

— Знаел си? — Моли го погледна изненадано. — Искаш да кажеш, че си получил нещо като прозрение?

— Може и така да се каже.

— Това ли се случи и в деня, когато са били убити родителите ти? — попита тя много тихо. — Когато си намерил лодката им и тази на убийците? Знаеше ли, че се е случило нещо ужасно, за да слезеш под водата с харпун в ръка?

Хари остана без дъх от смайване.

— Говорила си с Джош?

— Да.

Той впи пръсти във волана толкова силно, че никой от двамата нямаше да се изненада, ако той се счупеше.

— Ако бях пристигнал само няколко минути по-рано...

— Не! — прекъсна го тя със спокойна увереност. — Ти нямаш никаква вина за тяхната смърт. Не си отговорен за това, което се е случило, Хари. Животът е пълен с много такива „какво би станало, ако...“, но такива въпроси са безсмислени. Като човек, посветил се на научни изследвания, където решаваща е единствено логиката, не може да не знаеш колко безплодни са такива размишления. Хипотезите не променят нищо — Хари не можа да измисли веднага как да възрази и тя продължи: — Има някои неща, които не можеш да контролираш, Хари. Трябва да приемеш тази проста истина, в противен случай ще полудееш.

— Понякога се чудя дали наистина това няма да се случи.

За пръв път изказваше гласно най-кошмарните си страхове.

— Не ставай смешен — Моли леко се усмихна. — Не говорех буквално. Самият факт, че се питаш дали не полудяваш, означава, че не си луд. Онзи, който наистина е луд, не поставя под въпрос лудостта си. Той си мисли, че е единственият нормален човек. И точно заради това е луд.

— Интересен поглед върху съвременната клинична психология — отвърна сухо той.

Моли докосна рамото му.

— Спомняш ли си какво написа в книгата си „Илюзиите на сигурността“? Абсолютната сигурност е най-голямата от всички илюзии.

— Спомням си. Но какво общо има това с мен?

— Пълният контрол е илюзия, Хари. Бих казала най-голямата от всички. Ти не си отговорен за всичко и за всички. Ти си само един обикновен човек, Хари.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Веднага щом пристигнаха, Хари отиде в кабинета си. Моли, която копнееше за горещ душ и чаша освежителен чай, го последва, прозявайки се. Постепенно започваше да научава какво представлява животът на Хари.

Застана на прага на кабинета със скръстени пред гърди ръце и го загледа как проверява телефонния секретар на частната си линия. Имаше три съобщения, направени по някое време през нощта. Не беше кой знае колко изненадана, когато разбра, че и трите бяха от Стратънови.

„Хари, Брандън е. Къде си, по дяволите? Обади се веднага след като се прибереш. Искам да поговорим.“

„Хари, обажда се леля ти Даниел. Обади ми се веднага.“

„Хари, Гилфърд е. Ако в момента проверяваш съобщенията си, веднага набери моя номер. Ако не си вкъщи, обади ми се веднага след като чуеш обаждането ми. Къде си, по дяволите? Едва седем и тридесет сутринта е.“

Телефонният секретар издаде продължителен равен звук, което означаваше край на съобщенията. Хари погледна часовника си, след което взе лист и химикалка.

— Искаш ли един съвет? — попита тихо Моли.

Без да вдига поглед от бележките, които водеше, Хари повдигна въпросително вежди.

— И какъв е той?

— През последните няколко часа се занимава достатъчно със семейни проблеми. Дай си малко почивка.

Устните му се изкривиха в горчива усмивка.

— Това е друго семейство.

— Не, не е. Същото е. *Твоето семейство*. Хари, прекара дълга безсънна нощ. Изкъпи се. Изпий чаша кафе. Можеш и по-късно да им отговориш. Много по-късно. Например следобед или утре. А най-добре следващата седмица.

Той бавно остави химикалката и я погледна.

— Какво трябва да означава това?

— Означава, че имаш пълно право да поставиш себе си на първо място, поне от време на време — Моли протегна ръка. — Хайде. Нека да отидем да си вземем един душ.

За нейно голямо облекчение и задоволство, двоумението в погледа му не трая повече от секунда.

В пет часа същия следобед Моли обърна табелата на вратата с надписа „Затворено“ навън и издаде глуха въздишка.

— Това е, Теса. Приключих за днес. Ще се отбия до вкъщи, за да проверя как стоят нещата там и да си взема други дрехи. След това веднага се връщам в апартамента на Хари. Очаквам с нетърпение да легна и да вдигна нагоре краката си, защото вече не ги усещам. С не по-малко нетърпение очаквам и чаша ледено шардоне.

— Наистина ли? — Теса полагаше тъмнокафяво червило на устните си.

— Вече съм твърде стара да прекарвам на крак нощта, а след това да изкарам още един цял работен ден. Не знам ти как се справяш.

— Музиката ми помага — Теса хвърли червилото в огромната си кожена чанта. — Изпълва ме с енергия. Колко още възнамеряваш да останеш с Ти Рекс?

— Не знам — погледът на Моли попадна на шумна група туристи, които се изкачваха по широките стъпала към Първо авеню. — Да ти призная истината, започвам вече да се безпокоя от това положение. Чувствам се като в затвор.

— Аз също започвам да се безпокоя. Разбирам, че не искаш да останеш в къщата си, но защо не се преместиш при леля си? Не ми харесва това, че живееш с Тревилиън. Това просто не си ти.

Моли я погледна изненадана.

— Та нали ти самата от месеци ми опяваш, че нямам личен живот?

— И това ли имаш с Тревилиън? — очите на Теса под тежкия грим придобиха морализаторско изражение, което влизаше в крещящо противоречие с халката на носа ѝ, неоновозелената коса и подрънкващите гривни. — Да не би да става дума за секс? Или ми говориш за любов?

Въпросът имаше странен ефект върху Моли. Сякаш внезапно бе пристъпила в откритото космическо пространство. Цялата потрепери.

— И аз бих искала да знам отговора на този въпрос.

— По дяволите! Точно от това се страхувах.

— Теса, минава пет часа. Тръгвай си.

— Виж какво, ако искаш да поговорим...

— Не искам. Благодаря ти все пак.

Теса се поколеба.

— Разбира се, както кажеш, шефе. Аз съм налице, ако имаш нужда от мен.

— Знам. Благодаря.

Помощничката ѝ тръгна към входната врата и изведнъж се извърна:

— Хей, почти бях забравила.

— Какво?

— Една моя приятелка от групата иска да говори с теб. Работи върху някаква странна машина. Казах ѝ за твоята фондация и тя страшно се ентусиазира. Няма достатъчно пари да осъществи проекта си.

Моли моментално забрави личните си проблеми.

— Тази твоя приятелка изобретател ли е?

— Да. Казва се Хелоиз Стикли. Свири на бас китара в групата. Но главните ѝ интереси са насочени към променящите се нива на съзнанието.

— Звучи интересно. Но какви са тези променящи се нива на съзнанието?

— Е, ще трябва да питаш нея. Според теорията ѝ, доколкото аз я схванах, някои хора могат да чувстват неща, които другите не могат. Например цветовете, излизащи извън нормалния и видим за човека спектър. Такива неща. Хелоиз работи върху машина, която улавя специални мозъчни вълни или нещо такова.

Моли направи недоволна гримаса.

— Може би е по-добре да не я окуражаваш да подава молба за спонсорство във фондация „Абъруик“. Хари е малко предубеден към изобретатели, които работят в областта на паранормалните явления. Казва, че тези неща са пълен боклук.

— Но ти не зависиш от разрешението на Ти Рекс за всеки постъпил проект, нали?

— Разбира се, че не. Обаче плащам солидна сума за съветите му и ще бъде глупаво, ако не ги следвам.

— Просто поговори с Хелоиз, става ли? В това няма нищо лошо.

— Разбира се, че няма — усмихна се уморено Моли. — Кажи на Хелоиз, че ще се радвам да поговорим.

— Чудесно. До утре.

Моли изчака, докато вратата се затвори след Теса. Обиколи магазина, извършвайки обичайния ритуал. Преподреди някои кутийки с чай. Провери папката със специалните поръчки. Свали щорите на страничните прозорци.

След като свърши всичко това, излезе и заключи входната врата. Стълбищата пред магазина все още бяха пълни с хора, но тълпата бе започнала да оредява. Фонтаните блестяха на залязващото слънце.

Моли се отправи към автобусната спирка на Първо авеню. Когато се изравни с входа на отсрещното кафене, отвътре изскочи Гордън Брук.

— Моли! — подвикна той. — Вкъщи ли си отиваш?

— Да.

— Виж, искам да ти се извиня за държанието си онзи ден. Не исках да те поставям в неудобно положение пред Тревилиън.

— Забрави за това.

Гордън въздъхна.

— Наистина, държах се безобразно, но това е, защото съм загрижен за теб. Ако не друго, поне сме приятели. Не ми харесва, че сериозно си хлътнала по човек като Тревилиън.

— Виж ти! Откога го познаваш толкова добре, че си се загрижил за мен? Знам какво правя, Гордън, затова бъди така добър да запазиш мнението си по този въпрос за себе си.

— Да, но аз наистина се тревожа... — той пхна ръка в джоба на панталоните си.

— Извини ме, Гордън. Трябва да хвана автобуса.

Моли премина тичешком останалата част от стълбите, прекоси улицата и скочи в току-що пристигналия претъпкан автобус за Кепитъл хил.

Преминаха покрай безбройните книжарници, кафенета, разкошни къщи и магазини за кожени облекла, които придаваха на района неговото особено очарование. Когато навлязоха в старата част на града, където се намираха жилищните квартали, Моли слезе.

Продължи пеша по тихите улици, потънали в зеленина, до къщата Абъруик. Гледката на старата сграда зад железните врати я изпълни с прилив на обич. Келси грешеше. Не можеше да продаде къщата. Това бе нейният дом.

Масивните врати от ковано желязо плавно се отвориха, когато Моли набра кода. Продължи по алеята, отбелязвайки, че всичко изглежда наред, поне що се отнася до градините. Напоителната система, създадена от баща ѝ, работеше безотказно.

Изкачи стъпалата и влезе в коридора. За миг остана неподвижна в сенките, отдавайки се на спомени. В тази къща имаше призраци, но те бяха част от семейството ѝ, част от самата нея. Не можеше да ги изостави.

Сведе поглед към краката си. Дървеният под блестеше. Роботът чистач бе свършил работата си. Влезе в предния салон. Лавиците с книги бяха наскоро почистени от „Машината на Абъруик за бърсане на прах“.

Моли излезе от салона и се изкачи по стъпалата до втория етаж, зави надясно и се отправи към спалнята си. „Не, определено няма да продам къщата“, помисли си, докато измъкваше дрехи от гардероба и ги слагаше в специалния куфар, също дело на баща ѝ, в който дрехите не се мачкаха. „Мога да живея тук и сама“. Неизброимите изобретения на баща ѝ щяха да се грижат за по-голямата част от домакинска работа, свързана с поддръжката на къщата.

Това, от което къщата наистина имаше нужда, беше семейство. Едно много специално семейство, с един необикновен баща, чиито блестящи очи имаха цвят на кехлибар.

Тази мисъл се появи сякаш от нищото. Моли стоеше неподвижна като статуя в средата на спалнята, стиснала силно червеното си яке. От мрака се материализираха образите на две тъмнокоси деца, момче и момиче с кехлибарени очи. Те се смееха в радостно очакване. Като че ли с нетърпение очакваха да им позволят да изтичат долу в работилницата на дядо им и да си поиграят с автоматичните играчки, които Джаспър Абъруик бе направил преди години за Моли и Келси.

В продължение на няколко секунди Моли не бе в състояние да си поеме дъх. *Децата на Хари!*

Видението избледня, но чувствата, което то предизвика у нея, не можеха да избледнеят толкова лесно. Мина доста време, преди да се наведе над механизма за сгъване на дрехи и да затвори капака на куфара. Бързо обиколи останалите стаи на втория етаж, за да се увери, че всичко е наред. След това слезе на долния етаж.

Остави куфара в коридора, за да хвърли един поглед на стайте там. Нищо не липсваше. Всичко беше в пълен порядък. Оставаше ѝ само да провери в мазето, където бяха акумулаторите, хранящи домашните роботи.

Моли слезе по стълбите, които водеха към подземната част на къщата. При отварянето на вратата лампите над главата ѝ светнаха. В другия край на дългото помещение блещукаха лампичките на контролното табло, което регулираше всички електронни и електрически системи в къщата. Тръгна към тях.

В този момент долови слабо скръцване. В стара къща като нейната такива шумове бяха съвсем естествени, но кой знае защо инстинктът ѝ за самосъхранение мигновено ѝ подсказа, че не е сама. Някой я беше последвал. Някой се криеше в един от разположените от двете страни на подземния коридор складове, покрай които току-що беше минала.

Ослуша се напрегнато. Ето, отново изскърца една дъска на пода. Моли бе обхваната от паника. Погледна назад към стълбите и разбра, че няма шанс. За да се измъкне, трябваше да мине покрай няколко врати, зад една от които я причакваше някой.

Изскриптяха панти и в дъното на коридора изникна фигурата на мъж. Лицето му бе закрито от скиорска шапка и очила. Той вдигна едната си ръка и Моли веднага забеляза револвера в нея.

Избра единствения възможен начин за отстъпление — вмъкна се бързо в най-близкото помещение, което се оказа работилницата, затвори вратата зад себе си и сложи резето. Глухите стъпки на непознатия се приближиха. Старата брава се разтресе. Моли инстинктивно се отдръпна. Осъзна, че е твърде опасно да стои непосредствено до вратата. Нападателят можеше да стреля и да я улучи през тънката дървена преграда.

Направи още няколко крачки назад, докато достигна средата на работилницата. В следния миг ужасен удар разтърси вратата, която се разклати на пантите си. Непознатият с револвера очевидно имаше намерение насила да проникне в помещението. Беше само въпрос на време да постигне целта си.

Моли отчаяно се огледа наоколо. Заобикаляха я голи тухлени стени. Нямаше къде да се скрие. Чувстваше се като хванато в капан животно.

Тогава погледът ѝ попадна на покритите с платно играчки. Образът на двете тъмнокоси деца отново изплува във въображението ѝ.

Децата искаха да играят с хвърлящите светкавици електронно механични играчки, които Джаспър Абъруик бе направил за дъщерите си!

Последва втори удар. Вратата потрепери, като че бе получила смъртоносна рана. Сега вече Моли бе сигурна, че мъжът иска да я убие. Чувстваше зловещата заплаха, усещаше я като нещо реално. Трябваше да направи нещо или щеше да умре тук, в мазето на къщата.

Хари! Хари, имам нужда от теб!

Безмълвният зов за помощ проехтя само в съзнанието ѝ. Нямаше смисъл да вика на глас. Никой нямаше да я чуе.

Децата с кехлибарени очи искаха да играят с играчките!

Моли събра, доколкото можа, силите си и прекоси бързо помещението. Достигна първата завита с платно фигура, застана за момент неподвижна, след това с едно движение отметна платното. Под него се намираше играчката, която Моли някога наричаше „Съществуването от Лилавата Лагуна“. То беше високо колкото нея, с голяма зейнала зъбата муцуна и дълга опашка. Когато го получи като

подарък за осмия си рожден ден, Моли беше много горда от това, че може да управлява такъв огромен звяр.

Изправи чудовището на масивните му крака и натисна един бутон на контролното табло. Специалното ѝ внимание и старателната поддръжка на батериите сега бяха възнаградени.

Очите на съществото заблестяха. Със силен съскащ звук чудовището бавно започна да се пристъпва напред с огромните си крака, завършващи с дълги закривени нокти. Дебелата опашка метеше пода ту наляво, ту надясно. Вратата се разтресе от поредния удар. Моли свали платното от втора играчка. Тази представляваше космически кораб с две големи кукли-астронавти на борда, облечени в чудати костюми. Астронавтите бяха въоръжени с лазерни бластери. Тя натисна друг бутон и корабът оживя, фалшивите оръжия започнаха да изпращат свистящи кървавочервени лъчи в полумрака.

Нов мощен удар разтърси вратата. Моли отвиваше още и още играчки. Привеждаше в движение работи, чудовища и кораби. Те представляваха сега малката ѝ армия.

Тъкмо пускаше един миниатюрен безмоторен самолет, прототип на този, който бе убил баща ѝ и чичо ѝ, когато вратата се разби с трясък. Тя се приближи до контролното табло и натисна бутона, който контролираше цялото осветление в къщата.

Точно когато мъжът с маска на лицето прекрачи прага, работилницата потъна в непрогледна тъмнина. Механичните защитници на Моли започнаха да стенат, да реват и да бръмчат в мастиления мрак, изпълвайки го с мигащи снопове светлина. Играчките се движеха из помещението, като се блъскаха сляпо една в друга, в стените във всичко, което им попаднеше. Моли се сви под една пейка и затаи дъх.

Работилницата заприлича на сцена от някакъв кошмарен екшън със специални ефекти. Тъмнината бе пронизвана от светлини и дивашки звуци. Една какофония от резове, съскане и ръмжене се сливаше в оглушителен вой.

— Какво, по дяволите, става? — изтръгна се от гърлото на нападателя дрезгав вик на изненада и искрен ужас.

В мрака проехтя изстрел. Моли се прилепи още по-плътно до пода. Непознатият беше стрелял напосоки.

— Проклятие! — изрева още веднъж той.

Този път в гласа му се долавяше болка. Тя разбра, че мъжът се е сблъскал с някой от военните й кораби. Последва звук като от удар на метал с метал и Моли предположи, че нападателят бе избегнал втори сблъсък и две от играчките бяха се натъкнали една на друга. Нещо тежко с ръмжене се сгромоляса на пода, пулсиращите му светлини обаче продължиха налудничавия си танц по стените.

Космическият кораб насочи лъчите на главния си прожектор към вратата и откри огън с бутафорните плазмени оръдия. Моли зърна за миг нападателя си, когато зелените снопове светлина попаднаха върху него. Разбра, че той отчаяно се мъчи да избяга. Видя го как се спъна в една динозавърска опашка, изкрещя диво от ярост и болка, причинена от твърдите й шипове, но след това бързо се изправи на крака и се насочи право към изхода, осветен за миг от алените светкавици на бластерите. Успя да се измъкне и хукна по тъмния коридор. Червените лъчи се изместиха и Моли отново изгуби ориентация, но скоро с облекчение долови вибрации на дървения под над главата си. Непознатият тичаше по посока на антрето.

Тя остана така дълго време, неподвижна зад фланговете на механичните си защитници. След известно време си проправи път към голямото контролно табло. Включи осветлението с треперещи пръсти и се пресегна за телефона.

Първо се обади на 911. След това на Хари. Телефонът му даваше свободно, но никой не отговори.

Защото само две минути по-късно самият Хари влетя в къщата.

— Било е онова побъркано копеле, Кендъл — Хари крачеше напред-назад пред прозорците, гневен и безпомощен като лъв в клетка. — Сигурно е той. Дотук с теорията за заминаването му за Калифорния. Проклет кучи син! Наистина премина всякаква граница. Трябва да го намерим.

Моли, свита в едно кресло с подвити под себе си крака, отпи глътка от шардонето си.

— Хари, спри да кръстосваш така. Като те гледам, направо ми се завива свят — той изобщо не й обърна внимание. — Продължавам да си мисля, че трябваше да направя и нещо друго.

— Даде на полицията всички сведения, с които разполагаме, обади се и на частния си детектив, Фъргюс Райс. Какво друго можеш да направиш? Опитай се да се успокоиш.

— Да се успокоя ли? — Хари се обърна рязко с лице към нея. — И как да стане това?

— Можеш да започнеш, като направиш като мен — Моли посочи чашата с виното си. — Налей си едно питие. И двамата се нуждаем от малко почивка.

Знаеше, че тя е права. Но целият трепереше от безпомощна ярост.

Кендъл без малко щеше да я убие!

Тази мисъл смразяваше кръвта в жилите му. Беше в отвратително настроение. От пет следобед беше в това състояние. Разяждаше го ужасно безпокойство. Някакво неопределено чувство на обреченост го връхлетя мощно като приливна вълна, докато работеше в кабинета си, очаквайки щракането на ключа ѝ в ключалката на входната врата. Скочи и позвъни в магазина, но там никой не отговори. Каза си, че може би си е отишла къщи, за да си вземе дрехи. Започна да набира домашния ѝ номер, когато внезапно изпита непреодолим импулс да скочи в колата и незабавно да се отправи към Кепитъл хил.

Отворените врати от ковано желязо бяха живо доказателство, че имаше основание за тревогата му. Чу в далечината приближаващи се полицейски сирени, точно когато преминаваше през входната врата.

От Моли нямаше и следа. Но откъм мазето долиташе ужасна врява и това привлече вниманието му. Първата му мисъл бе, че някоя от машините на Джаспър Абъруик се е развилняла.

До края на живота си нямаше да забрави гледката, която се откри пред очите му — Моли, заобиколена от механичните си чудовища. По ужасеното ѝ лице веднага разбра, че тя едва не бе загинала в тази работилница.

Бе разбрал също, че щеше да пристигне твърде късно, за да я спаси.

Застана пред Моли, наведе се и като сложи ръце върху облегалките на креслото, я принуди да го погледне в очите:

— От този момент нататък, докато не хванат Уортън Кендъл, няма да ходиш никъде сама. Ясно ли е?

— Хари, разбирам, че си разстроен от това, което се случи, но няма нужда да реагираш толкова остро.

— Ще те придружавам на работа сутрин. Ще те вземам на обед. Ще идвам, когато свършиш работа, и заедно ще се прибирате тук. Разбра ли?

— Обещавам, че повече няма да се прибирам вкъщи сама — опита се да го успокои Моли.

Той се наведе още по-близо към нея.

— Никъде няма да ходиш сама.

— Хари, ще полудея, ако се опиташ да ме направиш твоя затворничка.

— Не използвай лекомислено тази дума. Не знаеш какво значи да си луд.

— А ти знаеш ли?

— Някои хора — започна Хари, като натъртваше на всяка дума — определено смятат, че съм запознат с това понятие.

— Мисля, че вече се разбрахме по този въпрос. Ти не си луд... — тя настойчиво се вгледа в лицето му и изведнъж разбра. — О! Имаш предвид Оливия, нали?

— Тя е специалист в тези неща — отвърна той през стиснати зъби.

— Може би. Но ако бях на твое място, не бих се доверила на нейната диагноза.

— Лесно ти е да го кажеш — измърмори Хари. — Мога със сигурност да заявя, че едва не полудях този следобед, когато не се прибра навреме, а и нямах никаква представа къде си.

Моли присви устни, а лицето ѝ придоби замислено изражение.

— Кога разбра, че съм в беда?

Той изведнъж застана нащрек.

— Когато осъзнах, че вече доста закъсняваш. Беше около пет и половина.

— Точно толкова трябва да е било, когато си пожелах да си до мен. Спомням си, че виках мислено името ти няколко пъти.

— Моли, за Бога, не се опитвай да ми кажеш, че виждаш тук някаква телепатична връзка!

— Може би отново се е проявила твоята интуиция.

Хари се изправи рязко.

— Но това е несериозно! Така става от много четене на разни долнопробни романи.

Тя не обърна внимание на иронията в гласа му.

— Каж ми, как разбра, че съм отишла вкъщи да си взема дрехи?

— По дяволите! — Хари отново започна да крачи напред-назад.

— Не благодарение на някакви паранормални сили, мога да те уверя в това. Беше съвсем логично предположение.

— Хм!

— Не казвай това!

Моли го погледна изненадано.

— Какво да не казвам?

— Не казвай „хм“ с такъв тон.

— Добре. Но, Хари, говоря съвсем сериозно, започвам да се питам дали няма нещо вярно в тези паранормални явления.

— За последен път ти казвам, не притежавам свръхестествени способности. Дори онези от семейството ми, които вярват в съществуването на Дарбата на Тревилиън, не твърдят, че тя се проявява под формата на някаква телепатична връзка. Дори и първият Хари Тревилиън не е вярвал, че може да направи това.

— Хм!

Той ѝ хвърли пълен с укор поглед.

— Извинявай — вдигна ръце тя. — Просто размишлявах. Връщаме се към интуицията, значи.

— Интуиция — повтори мрачно Хари. — Понякога най-логични и разумни предположения създават илюзията, че дадено заключение представлява нещо повече, отколкото всъщност е.

— Значи по логически път си стигнал до заключението, че се намирам в опасност?

— Разбира се — той затвори очи и остави голата истина да се появи пред вътрешния му взор. — Но закъснях, за да я предотвратя. Закъснях твърде много. Ако не те бе осенила чудесната идея да се скриеш в работилницата на баща си и да използваш за защита онези стари играчки, щях да те намеря... — млъкна, тъй като не бе в състояние да довърши останалото на глас.

— Да. Идеята беше чудесна, нали? — Моли отново отпи от виното си, лицето ѝ имаше далечно, неразгадаемо изражение.

— Какво, по дяволите, те накара да постъпиш така?

— Как ще го приемеш, ако ти кажа, че се сетих да използвам играчките заради две деца?

Хари леко се намръщи.

— Какви деца? Ти не спомена нищо за деца нито пред полицията, нито пред мен.

— Нямаше смисъл — отвърна тя и необяснимо защо се натъжи. — Децата все още не са родени.

Той впи настойчиво поглед в нея. „Моли преживя много този ден, напомни си виновно. Може би преживява ефекта на някакъв закъснял шок.“

— Моли, по-добре да ти помогна, да си легнеш. Имаш нужда от почивка.

В отговор тя загадъчно се усмихна.

— Хари, мислил ли си някога да имаш деца?

Хари спря рязко пред прозореца. Във въображението му изникна образът на Моли, закръглена, в напреднала бременност. Бременна с неговото дете. Изпълни го неистов копнеж.

— Мисля, че виното започва да ти действа. А може би е и заради стреса. Хайде. Ще ти помогна да се съблечеш. Имаш нужда от един хубав сън.

— Хм!

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Твърде късно!

Думите, изговорени с болка и отчаяние, бяха едва доловими, но изтръгнаха Моли от съня ѝ, в който тя бе заобиколена от огромни, злобни електронни играчки. Отвори очи и погледна спящия до нея Хари. На призрачната лунна светлина голите му рамене блестяха от ситни капчици пот.

— Твърде късно — промърмори още веднъж Хари, заровил лице във възглавницата, и се размърда неспокойно. — Не мога да дишам. Не мога да дишам!

— Хари, събуди се.

— Не мога да дишам. Твърде късно е.

Тя леко го докосна. Като че ли през тялото му премина електрически ток. Той моментално се събуди, претърколи се до края на леглото и с едно гъвкаво движение се изправи на крака. Обърна се с лице към Моли и се взря напрегнато в нея.

— Хари, ти сънуваше.

— Да — Хари примигна няколко пъти, като че ли по този начин искаше да прогони злите духове от съня си. През тялото му премина тръпка. Пое си дълбоко дъх. — Съжалявам.

— Кошмари ли имаше?

Той прокара пръсти през косата си.

— От дълго време не бях сънувал този кошмар. Почти бях забравил колко зле се чувства човек след подобно преживяване.

Моли отметна завивките и стана. Заобиколи бързо голямото легло и се приближи до Хари. Обви с две ръце кръста му и се притисна към него, предлагайки му по този начин единствената утеха, която можеше да му даде.

— Всичко е наред, Хари. Няма нищо.

Един дълъг миг той остана неподвижен, след това с дрезгав стон я прегърна и я притегли още по-силно към себе си. Дълго време

останаха така, без да проронят дума, облени от сребрилата лунна светлина.

— Всичко стана заради мен, нали? — най-накрая се осмели да предположи тя. — Случката от снощи е причина за съня ти. Чувстваш се виновен, защото пристигна, когато Кендъл вече си бе отишъл.

— Пристигнах твърде късно — гласът му бе безмилостно твърд. — Можеше да загинеш.

— Както майка ти и баща ти?

Тялото му се стегна.

— Да.

— Това, което се случи с мен, е върнало старите спомени, нали?

— Вероятно.

— Не можеш да спасиш всички, Хари. Животът не ни дава такава възможност. Самата аз научих този урок по особено болезнен начин. Престани да мислиш за това.

— Не мога. Не мисля, че бих могъл да го направя. Никога.

— Тогава сподели с мен. Разкажи ми какво си изпитал в деня, когато са загинали родителите ти — не бе сигурна, че има право да се рови в миналото му, но нещо я подтикваше да настоява въпреки очевидното му нежелание да отговаря на въпросите ѝ. — Каза, че тогава си пристигнал твърде късно, за да можеш да ги спасиш.

— Наистина, така беше. Прекалено късно — изведнъж гневът и болката отново се надигнаха в него на мощни талази. Като че ли някъде вътре в него се бе отприщил някакъв бент. — Така, както закъснях и днес. Пристигнах твърде късно. Винаги става така.

Моли го притисна в здрава прегръдка.

— Самият ти едва не си бил убит, така ли е?

— Исусе Христе! И това ли ти каза Джош?

— Да — тя вдигна глава и го загледа очаквателно.

— Те ме видяха, когато излизаха от пещерата — думите му звучаха така, като че ли идваха от царството на Хадес, такъв непоносим студ лъхаше от тях. — Тогава разбрах какво се бе случило. Идваха право към мен. Убих първия с харпуна. Вторият ме нападна, стреля по мен, но не улучи. Тогава извади нож и срязва маркуча ми за въздух.

— О, Господи, Хари! — тя се притисна още по-плътено към него.

— Аз също имах нож. Подарък от баща ми. Успях да убия копелето с него. Но въздухът ми свършваше. Тогава взех бутилката на единия от убийците и слязох долу в пещерата. Беше твърде късно. И майка ми, и баща ми бяха мъртви.

Моли взе лицето му в двете си длани. Усещаше, че още нещо оставаше недоизказано. И за да се освободи от кошмарите си, той трябваше да ѝ разкаже всичко. Зададе много внимателно следващия си въпрос.

— Как си разбрал още с пристигането си, че се е случило нещо ужасно?

Хари отправи поглед към нощта навън.

— Видях втората лодка, закотвена до тази на родителите ми. Пресегнах се и докоснах корпуса ѝ. Усетих опасност. Усетих много силно, че нещо не е наред. Че се е случило нещо ужасно, неизразимо болезнено и страшно.

— Разбирам.

— Намерих ги. Изнесох ги на повърхността. От болка и мъка едва можех да си поема дъх — той разтърка очи. — И водата беше обагрена в червено. Отначало помислих, че това е от лъчите на залязващото слънце. Но в действителност беше кръв.

— Нищо чудно, че още продължаваш да сънуваш кошмари. Хари, ти не си могъл да спасиш живота на родителите си през онзи ден. Но не бива никога да забравяш, че баща ти е спасил твоя.

Думите ѝ привлякоха вниманието му, той извърна поглед от прозореца и го впи в нея.

— Какво?

— Баща ти те е научил как да използваш ножа, нали? Той ти е подарил този, който винаги носиш със себе си. Същият, който си използвал в онзи фатален ден.

— Баща ми ме научи на всичко, което знаеше.

— Уменията, на които те е научил баща ти, са ти спасили живота тогава, точно както играчките, които баща ми направи за мен, спасиха моя живот снощи.

Хари помълча замислено, после кимна.

— Да, така е.

— Понякога не е зле да си спомняш такива неща, Хари. Всички ние сме свързани един с друг. Понякога спасяваме другите, понякога те

спасяват нас. Такъв е животът. Но никой не е вездесъщ, Хари. Баща ти е изпълнил своята отговорност към теб, като те е научил на онези неща, които си имал нужда да знаеш, за да можеш да оцелееш в онзи ужасен момент.

— Моли, не разбирам какво се опитваш да постигнеш, но ако това е твоята представа за психотерапия, по-добре се откажи — устните му се изкривиха в горчива усмивка. — Оливия вече ми постави диагноза и ми назначи лечение, което не ми помогна. А тя е голям специалист.

— И какво каза Оливия?

Хари сви рамене.

— Тя ми говори много за разрушителната сила на вината. Каза, че има специални лекарства за този род посттравматичен стресов фактор. Казах ѝ, че не искам да променям гледната си точка спрямо събитията или да се самозалъгвам с хапчета, които ще ме накарат да се чувствам по-добре.

Моли го разтърси леко.

— Това, което аз ти казвам, не е никакъв опит за терапия, а самата истина. Нали ти самият си експерт по въпросите на отделянето на истината от илюзията и измамата? Сега ще ти кажа едно нещо и искам честно да ми кажеш дали мислиш, че е лъжа.

— И какво е то?

Тя не се стресна от гнева, който гореше в погледа му. Интуитивно разбираше, че единственото лекарство за него е да се освободи от измъчващото го чувство за вина. Бе таил в себе си прекалено много горчилка прекалено дълго време.

— Изслушай ме, Хари. През онзи ден баща ти е спасил живота ти и, сигурна съм, че би искал да е точно така. Бил е твой баща, а ти си негов син. През онзи ден той се е погрижил за теб. Било е негово бащино задължение. Така и трябва да бъде. Ти му се отплащал, като на свой ред предаваш знанията си.

Челюстта му видимо се стегна.

— Не разбирам.

— Какво би станало, ако през онзи ден Джош бе слязъл в пещерата? Ако той беше този, който бе срещнал убийците?

Хари се взираше в нея, но не каза нищо. Нямахше нужда. Моли знаеше съвсем точно какво си мисли той. Беше отгледал момчето като

свой син и проявяваше бащински инстинкти към него.

— Съгласна съм, че човек като теб никога не би взимал хапчета, за да се чувства по-добре — продължи тихо тя. — Не това е начинът, за да постигнеш душевно равновесие. Ти го правиш, като уравниш ценностите и положителните неща в живота си. Това не е терапия, а карма.

— Карма ли? Изобщо не вярвам в такива глупости.

— Добре, ти си човек на науката, тогава погледни на въпроса от научна гледна точка. Според закона на Нютон на всяко действие има равностойно противодействие. Баща ти е спасил твоя живот, а ти си направил същото за Джош.

— Примерът ти с Нютон е съвсем неподходящ, ако правилно разбирам накъде биеш. Но и не виждам какво общо има това с Джош? Аз никога не съм спасявал живота му.

— Напротив, направи го. Спаси го от тежкото наследство на миналото. Такова наследство можеше лесно да разбие живота му или да го превърне в озлобен и огорчен от живота човек като дядо му. Ти му даде изпълнено с обещания бъдеще. Това е безценен подарък, Хари.

— Всичко, което направих, бе да му осигуря образование.

— Не, дал си му много повече. Ти си за него истински баща. Бори се с онзи дявол Леон за душата му и победи.

Хари облегна влажното си от пот чело на нейното, жест на безкрайна умора.

— Не мислиш ли, че това е твърде странен разговор за дванайсет и половина през нощта?

— Джош не е единственият, когото си спасил — не се остави да бъде отклонена Моли.

— Сега пък за какво говориш?

— Например за Брандън. Помагаш му да започне свой самостоятелен живот, свой бизнес, без да бъде лишен от наследство заради това.

— Брандън няма да ми благодари за това, бъди сигурна.

— Може би не, но това си е негов проблем. Известно ми е, че помогна също на братовчед си Ралей и на жена му. Подозирам, че имаш нещо общо с възможността Еванджелин да купи „Смоук енд мирърс амюзмънт къмпани“. Имам предчувствието, че този списък е безкраен.

— Това са различни неща.

— Не, не са. Важни са, защото са били от полза — Моли вдигна поглед към него и се усмихна. — И знаеш ли какво? Ти днес спаси и моя живот, макар и косвено.

Лицето му застина в твърд израз.

— Не се шегувай с тези неща, Моли.

— Не се шегувам — тя не откъсваше очи от неговите, като желаше той да види истината. — Казах ти, че идеята за старите играчки ми дадоха две деца. Децата бяха твои, Хари.

— Мои?! — възкликна той, поразен. — Мислех, че аз съм смахнатият тук!

— Бяха твоите деца. Видях ги много ясно. Момче и момиче. Имаха твоите очи.

Хари сложи ръце върху раменете ѝ и я разтърси леко.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че си получила видение или нещо подобно?

Моли се усмихна несигурно.

— Така беше, но не е изключено и да се лъжа. Имам много богато въображение.

— Моли...

Тя докосна устните му с върха на пръстите си.

— Мисля, че е време да помислиш за собствени деца. От теб ще излезе фантастичен баща, Хари.

Той остана с отворена от изумление уста. Не можа да пророни нито дума. После я притисна силно и я целуна с такъв копнеж, че Моли направо се разтрепери от желание. Беше удивена от тази остра, мъчителна жажда, която струеше от него и се вливаше в тялото ѝ. Почувства как силите ѝ я напускат и едва успява да си поеме дъх. Цялата бе изпълнена с очакване.

Хари я целуваше по същия начин, както през онази първа нощ. Имаше чувството, че е цвете, понесено във вихъра на ураган. Потрепери от сблъсъка си с бурята и усети мрака в самото ѝ сърце. Сякаш от много далеч до нея достигна нетърпеливият му стон. Усети ръцете му на хълбоците си. Обляната в лунна светлина стая се завъртя пред очите ѝ. Всичките ѝ чувства и възприятия се сляха в невероятен хаос.

Когато след известно време дойде на себе си, се намери легнала по гръб в леглото, нощницата ѝ бе вдигната високо, а Хари внимателно отпусна тялото си върху нейното. Усети натиска на твърдата му мъжественост върху вътрешната страна на бедрото си. Устните му се отлепиха от нейните само за да дарят с милувките си меката ѝ шия. Моли се помъчи да събере мислите си, но те бяха в пълен безпорядък. Чувстваше се потопена в море от наслада. Въпреки всичко успя да осъзнае, че част от тези усещания не произлизаха от нея.

Усещаше дълбок, неистов копнеж, толкова отчаян, че не можеше да го сравни с нищо, просто защото до този момент никога не бе изпитвала нещо подобно. Имаше опасност всеки момент да бъде погълната от този вулкан от чувства, който очевидно е бил сдържан и потискан твърде дълго. Този копнеж бе изпълнен със сексуално желание, но то беше само част от целия чувствен ураган, който се вихреше около нея.

Ръцете на Хари се движеха бавно по тялото ѝ, докосвайки я навсякъде. Зъбите му нежно дразнеха розовите ѝ зърна. Жаждата му за нея просто струеше на вълни от него. Това не беше просто секс, осъзна замаяна Моли. Това беше... нещо друго. Нещо повече.

Мрачна буря зави и затрещя в най-съкровениите дълбини на нейната женска същност. Тя усети, че има опасност да бъде погълната от водовъртежа на един мощен несподелян копнеж.

Копнежът на Хари.

Изведнъж, шокирана, Моли разбра. Със заслепяваща яснота осъзна, че това, което изпитваше, идваше от Хари. Чувствата, които я разкъсваха, неутолената жажда, непоносимата самота, отчаянието — всичко идваше от него.

И намираше отговор някъде дълбоко в нея.

Тя реагира инстинктивно. Притисна се до него, разтвори се, предлагайки се цялата. Можеше да задоволи жаждата му за нея, но трябваше да му покаже, че и тя се нуждае от него, за да угаси собствения си копнеж.

— Аз съм тук, Хари.

— *Не!* — Хари рязко се изправи, като че ли искаше да разкъса невидимата връзка, която ги свързваше здраво. Лицето му носеше отпечатъка на мъка и страдание. — По дяволите, изобщо не исках това да се случва! Заклех се, че никога няма да рискувам отново! Не мога.

И тогава Моли разбра, че страхът ѝ от онова, което се случваше между тях, изобщо не можеше да се сравни с неговия. Странно, но това прозрение вля нови сили в нея.

— Всичко е наред — прошепна. — Хари, ти не си сам.

Погали влажните му от пот рамене с върховете на пръстите си и отново го привлече върху себе си. Покри мъжествено красивото му лице с горещи, трескави целувки.

Тялото му потрепери и той се предаде.

— Моли!

Устните му се сляха с нейните. Тя му се отдаде напълно, дари го с всичко от себе си. Усещаше, че Хари от години се бе борил с този тъмен копнеж, влагайки цялото си самообладание. Но тази нощ силата на волята му се прекърши. *Точно както когато се любиха за пръв път.* Сега Моли вече знаеше какво бе онова, което бе чувствала по-различно.

— Заедно — прошепна тя. — Ще го постигнем заедно!

— Моли! Господи, Моли!

Хари проникна в нея с дълга, отчаяна въздишка. Започна да се движи в нея бавно, с мощни тласъци, в чудесен упойващ ритъм. Сякаш тялото ѝ бе отворена книга за него, той можеше да го прочете, да го разбере. Неговото тяло се настройваше в синхрон с нейното.

Оргазмът я връхлетя така внезапно, че дори не можа да извика. Посрещна огромните чувствени вълни и им се отдаде изцяло. Смътно долови дрезгавия стон на Хари, израз на собственото му освобождение.

Той се отпусна тежко върху нея. От него се излъчваше удовлетворение, което далеч надхвърляше границите на физическото. Моли разбираше състоянието му, защото самата тя изпитваше същото. *Цялост. Завършеност. Съвършенство.*

Часове скука, разнообразявани от мигове на истински ужас.

Думите вибрираха безмилостно в съзнанието на Хари, докато накрая той се събуди. Отвори неохотно очи. Непоколетимо стоеше на страната на истината, но в този момент би продал душата си за някоя правдоподобна лъжа.

Бяха се сбъднали най-лошите му кошмари. Моли бе видяла мрака в него. Целият, без остатък. Беше стояла до него, бе го държава за ръка и бе погледнала в бездната. В съзнанието му отново прозвучаха думите на Оливия: „И сексът между нас стана... някак странен, Хари...“

Но Оливия никога не се бе приближавала до истината. Не бе усетила нищо повече от лек полъх на това, което бе изпитала Моли. И все пак дори онази бледа сянка на истинския мрак бе повече от достатъчна, за да я изплаши до смърт.

Тази нощ бе изложил Моли на мрака, бе й показал бездната. Обзе го страшно отчаяние. Бе изгубил всичко.

Тя се размърда до него. Хари обърна лице към нея и се насили да я погледне в лицето, обляно от лунна светлина. Щеше да открие в него израз на отвращение и страх. Така или иначе тя щеше да го отхвърли. И разбираше, че трябваше да обвинява само себе си.

Моли му се усмихна със сънлива, но топла усмивка.

— Е, мисли ли по въпроса за децата?

Хари се почувства така, сякаш светът се разпадна под краката му. Всичките му рефлексии блокираха. Можеше само да се взира в нея смаян, удивен, като не се осмеляваше да се надява, че е чул добре. Измина доста време, преди да придобие отново дар слово.

— Децата ли? — успя да изрече накрая.

— Наистина трябва да помислиш за такава възможност.

— Децата.

— Да. С мен.

— С теб?

Тя му хвърли поглед, изпълнен с очакване.

— Може би е най-добре да не чакаме твърде дълго. Никой от двамата ни няма да стане по-млад.

— Децата. С теб — въпреки отчаяните си опити, той изглежда не бе в състояние да събере мислите си.

Моли докосна страната му с нежни питащи пръсти. Очите й блестяха на лунната светлина.

— Знам, че не съм точно твоят идеал за съпруга. Помня списъка съвсем точно.

Гърлото му бе пресъхнало и Хари преглътна с мъка.

— Какъв списък?

— Списъкът с всички онези неща, които показват колко неподходящи сме един за друг. Аз например обичам мидена супа с домати, а ти без.

Хари поклати смаян глава.

— Доматите са в твоя списък, не в моя.

— Наистина ли? Да, като се замисля, май че е така. В твоя списък има други неща. Скучни. Имаме различни характери, никакви общи интереси, освен взаимната ни работа с предложенията за спонсориране. Просто два кораба, които се разминават в нощта, така каза ти.

— Не — Хари се привдигна се облегна на лакът. Погали нежно голото й бедро, наслаждавайки се на копринената кожа. — Никога не съм казвал нищо за кораби, разминаващи се в нощта. Не бих забравил.

Моли протегна ръка и уви около пръста си кичур от косата му.

— Тогава вероятно имаше нещо общо с факта, че нямам диплома за докторска степен, която да виси на стената до твоята.

— Не. Никога не съм казвал нищо за това, че нямаш докторска степен.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

— Напълно, абсолютно сигурен?

— Да — отвърна Хари. — Напълно, абсолютно сигурен. Моли, преди да заговорим по този въпрос, ти спомена нещо за деца.

— Беше само лек намек.

Хари трябваше да си поеме дълбоко дъх.

— Значи ме молиш да се ожения за теб?

— Ето това харесвам в един добре образован мъж. Когато обмисли очевидното достатъчно дълго, накрая схваща какъв намек е получил — разсмя се Моли. — Хари, ще се ожениш ли за мен?

— Ами... — той отчаяно търсеше подходящите думи.

— Ами какво?

Хари стисна здраво зъби.

— Ами часовете скука, разнообразявани от мигове на истински ужас?

— Какво за тях? Досега не съм изпитала никаква скука.

— Ами... другото? — много му беше трудно да се осмели да повдигне този въпрос. — Моли, кълна се в Бога, не разбирам какво

стана, когато преди малко се любихме. Не искам да разбирам. Само знам, че понякога, в момент на слабост... нещо става твърде силно, интензивно, или нещо такова.

— Знаеш ли какво си мисля? Това има нещо общо с интуитивната дарба на Тревилиънови.

Хари притвори отчаяно очи.

— Не говориш сериозно.

— Хари, един интелигентен човек трябва да е готов да приеме всякакви възможности. Един авторитет в историята на науката веднъж бе писал, че е опасна илюзия да вярваш, че човек винаги може да различи възможното от невъзможното.

— Аз написах това.

— Да де, нали това казах — писател с авторитет. Съгласна съм с теб. Произхождам от семейство на изобретатели, които са успявали, защото не са се обвързвали с илюзиите на сигурността. Мисля, че не трябва да отхвърляме възможността да имаш някаква следа или проблясък на паранормално шесто чувство.

— Не.

Тя обаче не му обърна внимание.

— Възможно е, когато някое особено силно чувство — като сексуалното желание например — вземе връх, повишената интензивност на чувствата да добавя енергия към екстрасензорните ти способности.

— Моли...

— В такива моменти на повишена чувствителност може би става възможно да се случи нещо необичайно. Може би някои от най-съкровените ти мисли могат да минат в съзнанието на този, който е интимно свързан с теб.

— Но това е лудост! Изобщо няма научна основа за такива твърдения.

— Излагам ти едно просто и логично обяснение на нещо, което не може да бъде обяснено по друг начин. Сега ще спреш ли да мърмориш и ще отговориш ли на въпроса ми?

Хари с върховно усилие се опита да се вземе в ръце и отново да овладее чувствата си. Претърколи я и я постави върху себе си. Зарови пръсти в чудесната ѝ разрошена коса, притегли главата ѝ към себе си

за една дълга целувка. В нея се съдържаха отговорът му, но в случай че тя все пак не бе разбрала, изговори думите гласно:

— Да, ще се ожения за теб.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ще се омъжваш за Хари Тревилиън? — Вениша ритна настрана поръбеният с дантела шлейф на бухналата бяла булчинска рокля. Откъсна поглед от огледалото и се втренчи в Моли с нямо удивление. — Не може да говориш сериозно!

— Напротив. Говоря напълно сериозно — отвърна Моли, която се бе настанила на един стол и нервно потропваше по облегалката.

Знаеше, че продавачката зад щанда чува всичко. Една клиентка учтиво извърна поглед, но беше очевидно, че тя също се бе превърнала в слух. Бутикът, който предлагаше булчински рокли и официални облекла за сватбени тържества, не беше много голям. Изненаданото възклицание на Вениша не остана незабелязано.

— Но, скъпа, нали ти сама каза, че двамата с Тревилиън нямате абсолютно нищо общо! — продължи леля й, без да обръща внимание на знаците на Моли да запази дискретност. — Каза също, че той е съгласен с теб.

— Според мен Хари е стигнал до извода, че все пак имаме повече общи неща, отколкото е смятал първоначално — тя огледа с критичен поглед роклята от горе до долу. — Сигурна ли си, че искаш да се появиш с този дълъг шлейф?

— Какво? О, шлейфът. Винаги съм искала да нося рокля с шлейф — очите на Вениша заблестяха, докато сваляше сатенената долна част на роклята. — В тази рокля се чувствам различна жена. Бог ми е свидетел, че когато се оженихме с чичо ти, не можех да си позволя дори нова рокля. Този път ще направя всичко както трябва. Кътър също настоява.

— Радвам се за теб — Моли изведнъж бе осенена от една мисъл. — Знаеш ли какво? Ще направя същото.

— Но за какво говориш, за Бога?

— За моята сватба аз също няма да се ограничавам. Разкошна рокля, много гости, такива неща. Мога да си го позволя, а ще е добре и за Хари.

— Ще е добре и за Хари? — радостта в погледа на Вениша изчезна. — Подозирах, че може да се случи нещо подобно. Кътър също беше много разтревожен. И двамата се страхувахме, че твърде много се обвързваш с Тревилиън.

— Точно така, обвързана съм.

— Моли, изслушай ме, моля те. Много добре разбирам какво означава да изпитваш романтични чувства. В края на краищата Кътър е изключително романтичен. Но ти си достатъчно голяма да знаеш, че има разлика между внезапно пламнала страст и истинска любов.

— Точно така.

— Ти искаш за себе си това, което имаме Кътър и аз — погледът на Вениша се замъгли. — Искрена любов.

— Разбира се.

— Скъпа, не мисля, че можеш да намериш такива неща с мъж като Хари Тревилиън. Той изобщо не е твоят тип. Трябва да погледнеш реалистично на връзката си с него.

— Но аз гледам реалистично, лельо Вениша.

„Далеч по-реалистично, отколкото някой би могъл да предположи“, помисли си тъжно.

„Реалистично“ означаваше да приеме факта, че Хари е различен. „Реалистично“ означаваше да приеме, че той трябва да извърви дълъг път, преди да бъде в състояние да признае, че е влюбен, ако се приеме, разбира се, че изобщо го направи. Хари се отдръпваше и проявяваше упоритост към всичко, което не може да се обясни с помощта на логиката и науката. Нямаше съмнение, че той трябва да се пребори с много неща в себе си, преди да бъде в състояние да се справи с такова нелогично чувство като любовта.

„Реалистично“ означаваше да приеме, че Хари е човек, който води борба със собствената си природа.

Миналата нощ, в най-сублимния момент на страстта им, Моли бе осъзнала най-съкровената истина за него. Хари бе преследван не от спомена за смъртта на родителите си, както мислеше Оливия. Въпреки че без съмнение щеше да страда от време на време от кошмари до края на живота си, той бе намерил начин да се справя с ужасните спомени. Силната му воля и самоконтрол бяха доказателство за това. Както и че бе успял да постигне толкова успехи в живота си. Травмата от този случай не му бе попречила да си изгради завидна кариера, нито пък му

бе повлияла дотам, че да не може да се грижи за Джош. Хари се справяше еднакво добре и с трудната си и взискателна работа, и с не по-малко трудните си роднини. Самият той дори бе споменал, че през последните няколко години кошмарите му са намалели значително.

Не! Въпреки че винаги щеше да го преследва чувство за вина, не в това се състоеше истинският му проблем. Истинският му проблем се състоеше в това, че бавно бе разкъсван на парчета от противоречивите сили на собствената си природа. Моли бе осъзнала това с болезнена яснота.

За човек като Хари, който се отличаваше със забележителен аналитичен ум и който се гордееше с интелектуалните си способности и възможности за самоусъвършенстване, нямаше нищо по-ужасно от мисълта, че е възможно да притежава някакви паранормални способности. Той просто отхвърляше съществуването на нещо, което не можеше да се обясни или разбере.

„Реалистично“ означаваше да бъде търпелива, докато Хари се бореше да обедини противоположностите, разкъсващи душата му. Каквото и да представляваше шестото чувство на Хари, то бе нещо много повече от интуиция, основана на знанията му и на миналия му опит. Той осъзнаваше този факт. Точно с това не можеше да се примири, точно това разкъсваше душата му.

О да, Моли бе изключително, болезнено реалистична, що се отнасяше до връзката ѝ с Хари. Това означаваше също да приеме, че каквото и да представляваше талантът или дарбата му, тя можеше да му попречи да изрази любовта си по начина, по който другите правеха това.

Моли бе абсолютно сигурна, че между тях двамата съществува невидима връзка. Бе убедена, че Хари също го знае. Не можеше да се отрече дълбокия копнеж у него, нито удовлетворението, което намираха заедно. Би дала много, за да получи поне малко от малко романтика от всичко, което се случваше между нея и Хари. В края на краищата, щеше да се омъжи за човек, който нито веднъж не ѝ бе казал, че я обича. Разбира се, тя също не му го бе казала.

Изглежда Вениша не осъзнаваше, че Моли бе потънала дълбоко в мислите си.

— Най-същественото е, че ти съвсем не си бедна, скъпа — продължи упорито тя. — Не ми е приятно да ти го кажа, но жена в

твоего положение трябва сериозно да обмисли и да прецени какъв точно е интересът на мъжа към нея, преди да се реши да встъпи в брак. Несъмнено си научила този урок, тъй като преживя доста неприятности с Гордън Брук.

— Ти също не живееш на границата на социалния минимум, лельо Вениша. Но не ми изглежда да се тревожиш за интереса на Кътър към теб.

— Това е различно и ти го знаеш. Кътър е доста заможен. Сама видя яхтата и къщата в Мърсър айлънд. Кътър е финансово осигурен.

— Хари също.

— Знам, че е от семейство Стратън, но нали чу, когато Кътър обясни, че Хари няма достъп до парите им.

— Хари няма нужда от техните пари. Има си свои.

— Имаш предвид книгите и хонорарите, които получава като консултант? Скъпа, тези доходи едва ли ще го направят богат! Той пише академични трудове, а не бестселъри. Сигурна съм, че според стандартите на много хора тези хонорари са съвсем приличен доход, но в никакъв случай не може да се сравнява с твоя собствен. Ти си много богата жена, Моли.

— Само ако вземеш предвид парите на фондация „Абъруик“.

— Човек трудно може да не ги вземе предвид. Ти контролираш тези пари, скъпа. Питам се дали не се жени за теб, за да сложи ръка на приходите от фондацията.

— Можеш да се успокоиш — отвърна Моли. — Ако искаш да знаеш истината, той никога не ме е молил да се омъжа за него.

Вениша я погледна смаяно.

— Не е ли?

— Аз бях тази, която предложи брак. Изобщо не беше лесно. Трябваше с много труд да измъкна от него утвърдителен отговор.

„Хари може и да притежава необикновена дарба да усеща нещата под повърхността, помисли си Моли, но в някои отношения не вижда по-далеч от носа си.“

— Не мога да повярвам! Ще се омъжиш за него? — изражението на Теса бе не по-различно от това на Вениша. — Мислех си, че става дума само за любовна връзка.

— Нещата се променят — Моли отвори един брой на „Поуст Интелиджънсър“, който лежеше на бюрото ѝ, и огледа критично рекламата на „Абъруик тий енд спайс“. — Изглежда страхотно. Мястото също е избрано подходящо. Точно до статията за ползата от чая за здравето на човека.

Помощничката ѝ хвърли един поглед на статията.

— Приятелката ми, която работи във вестника, ми каза, че тази статия е предвидена за днешното издание. Обадих се в отдел „Реклами“, за да поставят нашата реклама до нея.

— Много добре. Напомни ми някой от идните дни да ти повиша заплатата.

— Готово. Виж какво, сигурна ли си, че постъпваш правилно? Какво всъщност знаеш за Хари Тревивиън?

— Достатъчно!

— Как не! Знаеше много повече за Гордън Брук и видя как свърши всичко.

— Сериозно се съмнявам, че ще заваря Хари да чука някоя продавачка върху чували с кафе.

— Сигурна ли си?

— Напълно, абсолютно сигурна.

— Но как можеш да бъдеш толкова сигурна?

Моли се замисли. Не можеше по никакъв начин да опише връзката, която съществуваше между нея и Хари. Нямахше как да обясни, че ако тази връзка се разклати, тя веднага щеше да разбере. Но дори и без това интуитивно чувство знаеше, че логиката е на нейна страна. Отношенията на Хари с трудните му роднини бяха доказателство, че той поемаше отговорности и ги спазваше, дори когато не получаваше подкрепа и благодарност от тях. От нея обаче щеше да получи цялата подкрепа, която можеше да му даде.

— Хари е лоялен — отвърна просто.

Халката на носа на Теса леко потрепна.

— Обади ли се вече на Келси, за да ѝ кажеш?

— Не. Не искам да отвличам вниманието ѝ от курса. Ще ѝ кажа, когато се прибере — Моли внезапно се усмихна весело. — Знаеш ли, двете с Келси можете да ми бъдете шаферки!

— Само не ми казвай, че планираш голяма традиционна сватба!

— Точно такава планирам — отвърна уверено Моли.

Хари вървеше бавно по мрачните коридори на Аквариума. Спираше поглед ту на един, ту на друг осветен басейн. Отвсякъде го гледаха студени безизразни очи.

По тялото му премина ледена тръпка. Струваше му се, че съществата от другата страна на стъклото го наблюдават преценяващо. За тях той, както и всичко друго, представляваше само една от двете възможности — храна или опасност.

Светът е прост за онези, които притежават прост разум и са движени от първични инстинкти, мислеше си Хари. В такъв случай не е трудно да вземеш решение. Възможностите за избор са ограничени. Сложни емоции и чувства не съществуват.

Когато човек е попаднал в капана на черната бездна, няма нужда от сложни, разяждащи душата чувства. Необходими са му само простите. Гняв. Страх. Глад. За надежда място нямаше.

Спря пред огромен аквариум, обитаван от няколко големи риби, които го фиксираха с немигащите си студени очи. Пое си дълбоко дъх и остави спомените от изминалата нощ да го завладеят и да го изпълнят с надежда и топлина.

Моли го желаше. Тя не се страхуваше от мрака в него. Беше го помолила да се ожени за нея. Искаше да има деца от него. Позволи на тази мисъл да проникне в душата му. В тъмнината избухнаха пламъци.

Остана пред огромния аквариум още известно време, след това с твърда крачка излезе от полумрачните коридори на сградата.

Отвън, обляна от слънчева светлина, го чакаше Моли. Хари спря на изхода и я загледа, като не преставаше да се удивлява. Тя се бе облегла на една колона, лекият бриз развяваше разкошната ѝ коса с цвят на мед. Усмихна му се щастливо, когато го забеляза сред тълпата от туристи и забързани за обяд служители, помахаше с ръка и забърза нетърпеливо към него.

— Ето ме, Хари. Умирам от глад — беше останала без дъх.

— Аз също — той я хвана за ръка и я поведе към един малък крайбрежен ресторант.

— Случило ли се е нещо? — попита Моли.

— Не съм сигурен.

— Какво трябва да означава това? — погледна го разтревожено тя. — Хари? Какво има?

— Може би нищо.

— Аха! Получил си още някое видение, нали?

— Може би. Ще ти съобщя подробности, след като приключим с мидите и пържените картофи.

Хари осъзна, че точната ѝ реакция вече бе престанала да го удивлява. Очевидно бе приел факта, че тя почти винаги безпогрешно улавяше променливите му настроения. Моли наистина чувстваше кога той потъва в размисъл и кога бе сериозно разтревожен. Дори родителите му не го бяха разбирали така, както тя. Никой никога не бе го разбирал толкова добре.

Две минути по-късно двамата седяха на една малка кръгла маса, отделена от движението по тротоара с ниска, красиво изработена бариера.

Хари поля обилно с оцет пържените миди в чинията пред себе си, обмисляйки откъде да започне.

— Прегледах отново тетрадката на Кендъл.

— Намери ли нещо интересно?

— Нищо повече от това, което вече ни е известно. Прочетох внимателно всяка страница. Няма никакъв друг намек за плановете му да те плаши, освен онези чертежи на механизмите, които вече познаваш.

— И никакви бележки, свързани с желанието му за отмъщение?

— Не, нищо подобно. Кратките описания на механизмите на револвера и на злия дух са стегнати и делови.

Моли остави вилицата си с набодена пържена мида обратно в чинията.

— Делови?

— Знаеш какво имам предвид — махна неопределено с ръка той.

— Хм — Моли замислено продължи да се храни. — В тях няма страст, така ли?

Хари се замисли над думите ѝ. Моли бе изрекла на глас това, което го безпокоеше.

— Може би точно тук се крие загадката. Човек би си помислил, че този, който се е отдал на отмъщение, ще прояви повече чувства към

творението си. Такива чертежи и скици са строго индивидуални. На тренираното око те говорят много.

Тя кимна в знак на съгласие.

— Наистина, улавяла съм разликата в скиците на сестра ми, когато наистина е ентузиазизирана за някой проект. Линиите са направени със замах. В тях се чувства нетърпение и оптимизъм.

— Точно така. Веднъж ме помолиха да прегледам едни скици, направени от човек, който имал намерение да вдигне във въздуха една лаборатория, защото си мислел, че компанията му е откраднала идеите. Беше направил някои скици на малка бомба, която да изпрати анонимно в изследователския отдел. В тях забелязах нещо, което не присъстваше в другите му работи. Някакво напрежение и гняв. Имах чувството, че този гняв направо струи от чертежите му.

— Това интуиция ли беше или видение?

Хари се намръщи.

— Нито едното, нито другото. Беше все едно да оценяваш почерка на някого. В такива неща е възможно да се открият и гнева, и лудостта.

— Ти можеш да ги видиш, но се обзалагам, че много малко хора са способни на това. Какво стана с побъркания изобретател?

— Хванаха го, когато се опитваше да изпрати бомбата по пощата.

— Хванали са го, защото ти си си направил правилно заключение от чертежите му, така ли е? — усмихна се Моли.

В отговор той сви рамене.

— Помолиха ме само да дам мнението си. Казах на ченгетата, че без всякакво съмнение този тип възнамерява да извърши атентата и е способен да извърши убийство. Казах им също, че, съдейки по изпитаните подробности по схемите, бомбата ще подейства безотказно.

— Господи, животът ти наистина не може да се нарече скучен, Хари.

— Всъщност, животът ми си вървеше съвсем монотонно, докато не се появи ти.

— Дори за миг не го вярвам — засмя се тя.

— Ако трябва да бъда напълно откровен — продължи Хари, като натъртваше на всяка дума, — с удоволствие бих минал и без някои

вълнения, които внесе в живота ми. За нещастие, не им виждам края, преди да хванат Кендъл.

— Ще го хванат — заяви уверено Моли. — Нали си спомняш какво каза детективът, с когото говорихме вчера. Сега, след като знаят, че наистина е опасен, лесно ще го проследят. Искаш ли да поговорим за сватбата?

Хари едва не се задави. За пръв път от снощи тя споменаваше за предложението, което му бе направила. Стисна здраво чашата и отпи жадно от чая с лед.

— Хари, добре ли си?

— Да — той отпи още една глътка чай и постави много внимателно чашата на масата. След това се покашля леко. — Мислех си за съвсем скромна сватба. Може би в Лас Вегас.

— Аз пък си мисля за нещо голямо и тържествено — обяви Моли.

Хари я погледна предпазливо.

— Имаш ли много приятели, които би искала да поканиш?

— Да. А освен това не бива да забравяме семействата Стратън и Тревилиън.

— Шегуваш ли се? Стратънови и Тревилиънови няма да останат заедно в едно помещение дори само колкото свещеникът да изрече сакралните думи.

— Хм!

— Забрави за голямата и тържествена сватба. Ще трябва да се задоволим с обикновена церемония или пътуване до Вегас. Сама избери — той замълча за момент. — Ако разбира се, все още не си се отказала и приемаш сериозно този въпрос.

— О, нямаш представа колко сериозно го приемам! — отвърна тя.

Хари не можеше да отрече облекчението, което изпита в този момент.

На следната вечер Моли стоеше сама във всекидневната на Хари. Въздухът в апартамента направо вибрираше от напрежение. Оливия се намираше в кабинета от около двадесет минути, а иззад плътно затворената врата не долиташе нито звук.

Веднага се бе оттеглила, след като Оливия ясно даде да се разбере, че желае да разговаря насаме с Хари. Той изобщо не изглеждаше очарован, но прие положението с обичайния си стоицизъм.

Моли наблюдаваше как летният полумрак постепенно се стопява, отстъпвайки място на нощта, и си мислеше за двамата в кабинета. Никак не бе лесно да разбере какво бе намерил Хари в бившата си годеница. Хвърли поглед на часовника. Бяха минали още пет минути. Отново се върна към книгата, която се опитваше да чете.

Вратата на кабинета се отвори и Оливия се запъти право към нея. От Хари нямаше и следа.

— Свършихте ли? — учтиво се осведоми Моли.

— Да. Беше семеен въпрос.

— Обичайно за Хари — кимна тя.

— Моля? — намръщи се Оливия.

— Нищо. Просто шега.

Оливия хвърли поглед към вратата на кабинета с израз на гняв и раздражение.

— Хари отново е изпаднал в лошо настроение.

— Може би просто размисля. Да ти направя ли чаша чай?

— Не, благодаря. Обадиха му се по работа, точно когато се готвех да си тръгвам. Все още говори по телефона.

Моли понечи да се изправи.

— Ще те изпратя.

— Не е необходимо — усмихна се хладно Оливия. — Знам пътя.

— Сигурна съм, че е така.

— Хари ми каза, че двамата ще се жените.

— Точно така — не можа да скрие победоносната си усмивка Моли. — Между другото, планирам голяма сватба.

— Така ли?

— Всички ще бъдат поканени, и от двете семейства, разбира се.

— Това би било наистина интересно — Оливия се поколеба за миг. — Бих искала да ти задам един личен въпрос, ако нямаш нищо против.

— Нямам. Въпреки това не мога да ти обещаая, че непременно ще ти отговоря.

— Сигурна ли си, че знаеш какво правиш?

— Да, благодаря ти.

Оливия сви ядно устни. Отново погледна към затворената врата на кабинета.

— Може би не трябва да ти казвам това, но професионалното ми мнение е, че Хари има сериозни проблеми. Трябва да се подложи на психотерапия.

— Хари е различен от всички останали, по това две мнения няма. Но не мисля, че се нуждае от психоаналитик.

— Съжалявам, че трябва да ти кажа това, но аз го познавам много по-добре от теб и мисля, че ще е грешка, ако се ожените. Този брак е обречен на провал.

— Ти да не си се побъркала?

Оливия я погледна студено.

— По професия съм психоаналитик. Смятах, че знаеш.

— Знам. Хари ми каза. Моите уважения към професионализма ти, Оливия, но мисля, че не познаваш добре Хари. Той е изключителен човек.

— Хари е дисфункционален, не изключителен — сряза я Оливия.
— По всяка вероятност страда от посттравматичен стресов фактор и периодични пристъпи на депресия. За да бъда съвсем откровена, ще ти кажа, че се нуждае от специализирано лечение.

— Нуждае се от лечение ли? — Моли сбърчи нос. — Не мисля, че такава възможност ще го заинтересува.

— Аз не се шегувам, Моли. Въпросът е сериозен. Не бих те посъветвала да се омъжваш за човек с проблемите на Хари.

— Успокой се, нямам и намерение да искам съветите ти.

— Виж какво, Моли, двамата с Хари не се познавате от дълго време. Отношенията ви са още в най-ранна фаза. Трябва да знаеш, че рано или късно Хари ще покаже някои клинично значими аномалии в сексуалните си отношения с теб.

Моли вдигна повелително ръка.

— Спри дотук! Не съм някоя от твоите пациентки, Оливия. Нямам намерение да обсъждам сексуалния си живот с теб!

— Опитвам се да те спася, за да не направиш ужасна грешка.

— Няма нужда да се притесняваш за това. Изобщо няма нужда да ме спасяваш от Хари.

Оливия присви подозрително очи.

— Известно ти е, че той е изключен от завещанието на семейство Стратън, нали? Хари е в постоянен конфликт с дядо си. Няма да види и цент от парите му.

— Парите нямат нищо общо с това. Лека нощ, Оливия.

— Ти си или много глупава, или много лековерна.

— Невероятно! Искаш да кажеш, че имам избор? — усмихна се Моли.

Оливия се завъртя на токчетата си и бързо се отправи към изхода. Дори не си направи труд да се сбогува. Вратата се хлопна зад гърба ѝ.

Когато се обърна, Моли видя Хари, застанал на рамката на вратата на кабинета си. Гледаше замислено в посоката, в която бе изчезнала Оливия. После извърна поглед към Моли и очите им се срещнаха.

— Клинично значими аномалии? — повтори бавно той.

— Чул си какво каза тя, нали?

— Само последната част. Оливия съобщи ли ти пълната си диагноза?

— Да, но ако бях на твое място, не бих ѝ обърнала внимание. Тя е просто една обсебена от фиксидея жена. Може би точно заради това е станала психоаналитичка. Тя самата търси отговор на собствените си проблеми.

— Разбирам — процеди през зъби Хари.

— Което не означава, че отричам възможността човек да получи помощ от добър терапевт — продължи Моли с обезоръжаваща откровеност. — Просто трябва много внимателно да избере специалист, на когото да се довери.

— Да се довери...

— Точно така. Трябва да се намери такъв терапевт, чиито методи не влизат в противоречие с мислите, чувствата, характера, манталитета на пациента.

— Говориш като експерт.

— След като майка ми почина, известно време се консултирах с психоаналитик — отвърна тя. — Всъщност, консултирах се с половин дузина некадърници, преди да попадна на истинска специалистка, с която можех да говоря открито. Тя ми помогна да се справя с някои проблеми.

— Какви проблеми?

Моли се поколеба, спомените ѝ се върнаха към онези трудни дни, когато бе само на двадесет години и изпитваше ужасен страх.

— Имах чувството, че отговорностите, с които трябваше да се заема, ще ме пречупят. Страхувах се, че няма да се справя. Изпитвах гняв, че трябваше да се изправя съвсем сама срещу толкова трудности. Психоаналитичката беше наистина много добър специалист. Посетих я само няколко пъти, защото не можех да си позволя повече. Но помощта, която получих, беше безценна.

Хари се усмихна закачливо.

— И мислиш, че това те прави компетентна в тази област?

Тя го изгледа замислено.

— Не се изискват специални знания, а само здрав разум, за да се разбере, че Оливия не е в състояние да ти постави обективна диагноза. Тя си има собствени проблеми, които са свързани с теб.

В очите му проблесна интерес.

— Какви по-точно?

— Не е ли очевидно?

— Не и за мен.

— Бих казала, че тя се чувства виновна за развалянето на годежа. Търсейки благовидна причина да обясни постъпката си, тя се опитва да убеди околните, а най-вече себе си, че имаш психически отклонения, поради които е невъзможно да имаш нормална връзка с някоя жена.

— И ти мислиш, че тя може би не е права?

— Разбира се, че не — усмихна се Моли. — Ти наистина си различен, Хари. Различен от всички, които познавам. Затова от теб ще стане чудесен съпруг и баща.

Хари остана замислен за момент.

— Може би имаш обяснение и за клинично значимите аномалии?

— Може би наистина имам. Кой ти се обади?

— Фъргюс Райс.

— Открил ли е нещо?

— Преди два часа Уортън Кендъл е катастрофирал със синия си форд. Паднал от една скала по магистрала номер едно в Орегон на път за Калифорния. Загинал на място.

Изминаха няколко секунди, преди Моли да осъзнае цялата значимост на този факт. После скочи възбудено от дивана и се хвърли в

прегръдките на Хари.

— Значи всичко свърши!

Той безмълвно я притисна към гърдите си.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— О, по дяволите, това е вече прекалено! — Моли седна рязко в леглото. — Ще ми кажеш ли накрая какво има? Защо не спиш?

Изпод спуснатите си ресници Хари я погледна изненадано. Бе скръстил ръце под главата си. Лицето му имаше израз на дълбока концентрация.

— Мисля — отвърна просто.

— От твоето мислене получавам безсъние.

— Съжалявам. Не подозирах, че ти пречи да заспиш.

— И как да заспя, когато ти лежиш, впил поглед в тавана?

— И защо фактът, че лежа, впил поглед в тавана, ти пречи да заспиш? — искрено се изненада той.

— Нямам представа, но е така. Все едно в ума ми има някакво неясно жужене, което ми пречи да заспя.

— Не мога да го спра. Когато размишлявам, е така.

— Не. Това определено не е лекото жужене, което чувам, когато просто размишляваш. То не ми пречи да спя. Това сега е изпълнено с някаква тревога. Като че ли чувам някакъв глас, който постоянно повтаря следното — „имаме проблем, имаме проблем“...

Очите му се присвиха подозрително.

— Какво, по дяволите, означават тези приказки за жуженето в ума ти?

Тя сви рамене.

— Не мога да го обясня. Това е някакво усещане, което започнах да изпитвам напоследък. Ти не го ли чувстваш?

— Не — Хари хвана края на завивката и понечи да я отметне встрани. — Виж, ако заради мен не можеш да заспиш, ще отида в другата стая.

— Не, няма да го направиш! — сложи ръка тя на рамото му и го принуди отново да легне на възглавницата. — Ще стоиш тук!

Той се отпусна назад, без да протестира, само повдигна леко едната си вежда. Моли удари възглавницата си няколко пъти леко с

юмрук, за да ѝ придаде желаната форма, и я облегна на таблата на леглото.

— А сега ми кажи какъв е проблемът.

Хари си поколеба само секунда, но изглежда вече бе решил да ѝ каже.

— Проблемът е тетрадката на Кендъл.

— Все още ли се тревожиш за това? А аз си мислех, че проблемите ни са свършили, след като Кендъл е мъртъв.

— Има нещо в тази тетрадка, което не е както трябва — той също застана в седнало положение и се облегна на възглавницата си. — Просто бих искал да разнищя този случай докрай.

— И какво точно те тревожи?

— Начинът, по който е действал онази вечер в къщата ти. Не се връзва с нескъпосните му механизми и уреди от тетрадката.

— На мен опитът за убийство ми се стори изпипан много добре — Моли цялата потрепери.

— Точно това е — продължи тихо Хари. — Бил е изпипан както трябва. Направо. Просто. Ефикасно. Без много въображение, но сигурно.

— О! Мисля, че разбирам накъде биеш.

Хари потрепваше нервно с дългите си грациозни пръсти по чаршафа.

— Ако човек като Кендъл се реши на убийство, най-вероятно ще го направи, като използва някой изобретен от него уред.

— Хари, не мислиш ли, че въображението ти отива прекалено далеч?

— Но той използваше различни механизми, опитвайки се да те уплаши. Логично е да се предположи, че ще използва същия принцип, ако е стигнал до там, че да се опита да те убие.

— О, Хари...

— Същото се отнася и за опита му да ни изтласка от пътя. Просто не се връзва със стила му.

Моли протегна ръка ѝ докосна рамото му.

— Хари, спри дотук. Синият форд принадлежеше на Кендъл. Нали сам каза, че частният детектив, мистър Райс, е установил, че е регистриран на името на Уортън Кендъл?

— Така е.

— Значи единственото логично обяснение е, че онзи ден именно Кендъл се опита да ни изтласка от пътя.

— Може някой друг да е използвал колата на Кендъл, за да се опита да ни убие.

— Но никой друг няма причина да ни убива!

— Поне засега не познаваме друг — Хари отправи поглед в нощта, простираща се зад стъклената стена. — Лежах и си мислех дали все пак няма такъв.

Моли придърпа завивката до брадичката си.

— Добре, нека за момент приемем, че е замесен още един човек. Какъв би могъл да бъде неговият или нейният мотив? Кендъл е искал да си отмъсти, тъй като отхвърлих молбата му за спонсориране. А другият?

Хари отметна завивките и стана от леглото.

— Ами ако има още някой със същия мотив?

Моли не откъсваше поглед от него, докато той крачеше из стаята. Можеше да почувства напрежението, което се събираше в него. Беше гол, с изключение на тесните бели боксерки, които плътно обхващаха мускулестите му хълбоци. От тялото му се излъчваше сила и увереност, макар че самият той едва ли осъзнаваше това.

— Но кой би могъл да бъде? — продължи тихо тя. — Отхвърлила съм почти сто предложения. Предполагам, че си имаме работа с повече от един недоволен изобретател. Но ми изглежда съвсем невероятно двама от тях едновременно да са склонни към убийство.

— Кой знае? — Хари продължаваше да крачи неспокойно из стаята, като преминаваше последователно от ивицата сребърна светлина в полумрака на стаята.

— Това предположение може да означава — продължи да разсъждава Моли, — че по някое време Кендъл и другият неизвестен за нас изобретател са работили заедно.

— Или пък някой е знаел за плановете за отмъщение на Кендъл и го е използвал за прикритие.

— Господи! — тя присви колене до брадичката си. — Искаш да кажеш, че е замесен друг човек, много по-опасен, който е знаел за недоволството на Кендъл? И който е щял да припише цялата вина на Кендъл, след като бъда убита?

— В това определено има логика — Хари достигна до рафта с книги, обърна се и се насочи към противоположната стена. Силата на концентрацията му бе толкова голяма, като че самият въздух в помещението бе зареден с електричество.

— Не знам — обади се несигурно Моли. — Всичко е толкова невероятно. Би трябвало, след като Кендъл е мъртъв, цялата тази работа да приключи.

Той застана неподвижно пред прозорците.

— Но аз не мисля, че всичко е приключило, Моли. Не го чувствам по този начин.

— Имаш ли някаква идея?

— Може да е от полза, ако изследвам нещо друго, което принадлежи на Кендъл — отвърна бавно Хари. — Може да ми помогне да разбере дали съм прав да смятам, че той предпочита сам да измисля оръжията, които използва.

— Хрумна ми и нещо друго, Хари. Ако наистина има още някой, замесен в тази каша, смъртта на Кендъл може и да не е случайна.

— По дяволите! — на студената лунна светлина тя забеляза как лицето му се вкамени. — Права си. Толкова се бях замислил над възможността да са замесени двама души, че не успях да обмисля какви последствия носи този факт. Ако Кендъл е имал партньор, или е бил използван като някого за мръсната работа, този човек може да се е отървал от Кендъл, защото последният вече се е оказал пречка за плановете му.

— Ситуацията става все по-заплетена, да не говорим, че вече взема заплашителни размери.

Хари се извърна рязко от прозореца.

— Трябва да хвърля един поглед на оня син форд. Райс може да разбере къде е откаран след катастрофата.

— Един часът е, Хари. Фъргюс Райс най-вероятно спи дълбоко. По това време няма да може да направи нищо. Защо не се върнеш в леглото? — Моли се прозина.

— Не ми се спи.

Тя му отвърна с многозначително усмивка.

— В такъв случай можем да обсъдим някоя от твоите клинично значими аномалии.

Хари, който бе прекосил почти половината разстояние до телефона, рязко се извърна. Очите му блестяха със странен блясък.

— Какво каза?

— Не ти ли харесва, когато ти правя неприлични намеци?

— Моли...

— Връщай се в леглото, Хари — потупа леко мястото до себе си тя. — В момента не можеш да направиш абсолютно нищо. Ако не можеш да заспиш, ще намерим друг начин да запълним времето.

Той се приближи до ръба на леглото и я погледна замислено.

— Сериозни аномалии, значи?

— Какво бих могла да кажа? Умирам от нетърпение. Да, сър, подарете ми няколко от онези скучни часове, разнообразявани от моменти на истински ужас, тогава ще се почувствам истински щастлива.

Устните му се извиха в прелъстителна усмивка. Отпусна се на едното си коляно в леглото и като се приведе над нея, сложи ръцете си от двете ѝ страни.

— Ами ако наистина се съглася да го направя?

— Нямам търпение, както вече имах случай да отбележа — тя обви ръце около врата му и го привлече надолу.

Той се засмя гърлено и я претърколи няколко пъти, докато стигнаха ръба на леглото. Тогава спря и отново я хвана в капана между двете си ръце. Зачервена и останала без дъх, Моли го погледна в очите и видя веселите пламъчета в тях. Хари бавно се отпусна върху нея, покри тялото ѝ със своето. След това леко се плъзна надолу между краката ѝ.

Моли чувства топлия му дъх по вътрешната страна на бедрото си и задиша на пресекулки, когато той нежно раздели копринените гънки на женствеността ѝ.

— Хари?!

В следния миг чувства устните му в най-нежната и интимна целувка, която някога бе получавала.

Светът около нея избухна в хиляди блестящи светлини.

Моли затвори вратата на хладилника и сложи кутията с пресни малини на шкафа до мивката.

— Знаеш ли, Хари, напоследък си мисля по един въпрос. Този твой апартамент е много хубав и гледката е страхотна, но не е много функционален.

— Не е функционален ли?! — повтори разсеяно Хари, който държеше телефонната слушалка в едната си ръка, а с другата набираше номера на Фъргюс Райс.

— Знаеш какво искам да кажа. Липсват ми домакинските уреди къщи. Роботите чистачи, автоматичната съдомиялна машина, всичко останало в кухнята. Машината за съхраняване и приготвяне на храна. Ако трябва да съм откровен, не знам как се оправяш с всичките тези старомодни уреди.

— Имам си икономка, забрави ли?

— Да, знам, но въпреки това всичко тук ми изглежда примитивно.

Хари се намръщи, защото детективът не вдигаше телефона и след третото позвъняване.

— Остави този нож.

— Просто се готвех да нарежа няколко френски кифлички.

— Аз ще нарежа кифличките, когато приключа с разговора.

— Охо! Винаги ли си толкова кисел сутрин?

— Само когато те видя с нож в ръка.

Телефонът отсреща продължаваше да не отговаря. Моли остави ножа настрана и се облегна на барплота.

— Какво ще кажеш да се преместим в моята къща, след като се оженим?

— В старата къща Абъруик? — Хари хвърли един поглед на часовника. Наближаваше осем. Фъргюс обикновено пристигаше рано в офиса си. — Искаш да живеем в онази огромна смахната сграда?

— Тя е чудесно място за деца. Ще играят с играчките, които татко направи за мен и Келси. А ти ще имаш достатъчно място за книгите си. Можеш дори да ползваш цяло крило за офисите си и библиотеката. Разбира се, децата постоянно ще ни се пречат в краката, но не мисля, че ще имаш нещо против.

Той мигновено забрави за слушалката в ръката си, тъй като цялото му внимание се насочи към Моли.

— Деца ли? И колко?

— Поне две.

— О!...

В този момент дочу гласа на Фъргюс:

— Райс на телефона.

— Фъргюс, Хари е.

— Хари, току-що влизам. Осем без две минути е, за Бога! Дори не съм си изпил втората чаша кафе.

— Обаждам се по случая Кендъл.

— Мислех, че катастрофата в Орегон го приключи. Човекът е мъртъв.

— Знам. Но искам да разгледам по-подробно колата му. Къде е тя сега?

— Сигурно днес по някое време ще я откарат в автомобилно гробище. Нещо не е наред ли?

— Не знам още. Полицията приключи ли следствието по случая?

— Разбира се. Още вчера. Всичко беше толкова ясно. Нищо подозрително, фордът е напълно смачкан, разбира се. Така се случва, когато някоя кола падне от висока скала.

— Можеш ли да уредиш да й хвърля един поглед?

— Не виждам защо да не може — Фъргюс замълча за момент, за да си запише нещо. — Още сега ще се свържа със собственика на автомобилното гробище и ще уредя нещата.

— Благодаря, Фъргюс. Обади ми се веднага, щом получиш информация. Ще взема самолет до Портланд, след което ще наема кола до крайбрежието.

— Добре.

Хари остави слушалката на мястото й.

— Какво очакваш да узнаеш? — попита Моли, която използва времето да измие плодовете.

— Не знам. Може би нищо.

Тя му хвърли многозначителен поглед.

— Може пък да откриеш нещо.

— Ченгетата вече са приключили с разследването, но след като нямат причина да подозират, че Кендъл е убит, може и да са пропуснали нещо.

— Какво например?

— Не знам. Повредени спирачки. Доказателство за сблъсък с друга кола.

Моли ухапа замислено долната си устна.

— Предполагаш, че някой е изтласкал Кендъл от пътя?

— Тази мисъл да те подсеца за нещо познато? — в този момент извън интеркомът. — Кой, по дяволите, може да е дошъл по това време?

— Мога да ти предложа две възможности — Моли внимателно изсипа малините в една купа. — Или е някой от семейство Стратън, или от Тревилиън. Можеш да си избереш.

Хари натисна бутона.

— Да?

— Мистър Тревилиън, обажда се Джордж. Мистър Хюз е тук и иска да ви посети.

Джордж беше другият портиер във фоайето, който бе на смяна. Хари изпусна глух стон.

— По това време?

— Да, сър.

— Кажу ми, че е важно — чу се гласът на Брандън.

— Пусни го, Джордж.

— Искаш ли да изчезна? — попита Моли.

— Не — Хари си спомни разговора с Оливия предишната вечер. — Остани, където си.

Няколко минути по-късно звънецът на входната врата звънна. Хари неохотно стана и отиде да отвори. Тази сутрин изобщо не бе в настроение да се разправя с някой от роднините си, тъй като други, по-неотложни неща, занимаваха ума му.

Изражението на Брандън беше мрачно. Влезе в апартамента, без да отговори на краткото кимване на Хари. Очите му блестяха заплашително.

— Искаш ли кафе? — попита Хари.

Брандън продължи да го фиксира с гневен поглед.

— Снощи Оливия е идвала тук.

— Да.

— По дяволите, казах и да не се замесва в това! Казах същото и на майка си. Защо, за Бога, не стоят настрана от тази работа?

— Вероятно защото се тревожат за теб.

— Нямам нужда никой да се тревожи за мен. Мога да се справя сам — Брандън влезе във всекидневната и се закова на място, когато

забеляза Моли зад барплота. — Коя сте вие? Новата икономка на Хари ли?

— Не — отвърна Моли. — Аз съм годеницата му.

— Годеницата му? — той се втренчи невярващо в нея. — Оливия спомена нещо за това, че Хари се е сгодил за попечителката на фондация „Абъруик“, но аз не повярвах.

— Това е Моли Абъруик — заяви Хари, раздразнен от учуденото изражение на Брандън. — Моли, това е братовчед ми Брандън Хюз. Синът на леля Даниел. Съпругът на Оливия.

Тя кимна приветливо.

— Приятно ми е да се запозная с теб, Брандън. Тъкмо се канехме да закусим. Ще се присъединиш ли към нас?

— Да. Благодаря — очите му се присвиха, след това хвърли замислен поглед към Хари. — Значи наистина си се сгодил, така ли?

— Разбира се, че е истина — Хари зае мястото си зад барплота.

— Не е ли малко... прибързано? — осведоми се Брандън.

— Времето е относителна категория — отправи му захаросана усмивка Моли. — Дватамата с Хари смятаме, че се познаваме достатъчно дълго, за да се оженим. Нали, Хари?

— Така е. Защо не седнеш, Брандън?

— Бих предпочел да поговорим в кабинета ти.

— Аз пък бих предпочел да закуся — Хари погледна многозначително към купата с малини, която Моли бе сложила пред него. — Подай ми тези кифлички и един нож.

Моли мълчаливо му ги подаде. Той започна да разрязва кифличките.

— Щом не искаш кафе, какво ще кажеш да ти направя чай, Брандън? — попита Моли. — Аз самата го предпочитам.

— Не, благодаря. Виж, Хари, въпросът е личен — братовчед му хвърли бърз поглед към Моли. — Семейен въпрос.

— Отсега нататък — отвърна тихо, но твърдо Хари — искам да имаш предвид, че Моли принадлежи към семейството ми. Каквото и да имаш да ми кажеш, можеш да го кажеш и пред нея.

Брандън стисна устни.

— Двамата сте сгодени, не женени.

— Колкото до мен, това е едно и също — Хари подаде на Моли нарязаните на филийки кифли. — Ако искаш да говориш, говори. В

противен случай можеш да си вървиш. Предстои ми труден ден.

Брандън пристъпи крачка напред.

— Хари, въпросът е деликатен. Нека отидем в кабинета ти.

— Не.

— Едва ли очакваш от мен да обсъждам лични въпроси пред чужд човек! — избухна Брандън.

— Вече ти казах, Моли не е чужда. Тя ще стане моя жена.

Младият мъж се изчерви.

— Не и според Оливия. Тя мисли, че този годеж няма да трае по-дълго от предишния. А Оливия би трябвало да знае най-добре.

— Така ли мислиш?

— Тя познава хората, Хари. Това ѝ е работата, забрави ли?

Това вече преля чашата на търпението. Хари пристъпи заплашително напред, с което принуди братовчед си бързо да се отдръпне.

— Брандън, ти дойде тук, защото искаше да говориш с мен — каза с тих, но стоманен глас. — Кажи за какво си дошъл или си тръгвай.

— Добре, щом предпочиташ така — отвърна сковано Брандън. — Ще дойда по-късно.

— По-късно няма да ме намериш — заяви Хари. — Ще бъда зает през целия ден.

— Правиш го нарочно, нали? Опитваш се да направиш нещата колкото е възможно по-трудни за мен. Какво искаш? Да пълзя в краката ти, само защото убеди дядо да ме остави да развивам самостоятелен бизнес?

— Защо не попиташ Оливия? Тя изглежда мисли, че е експерт по въпросите, отнасящи се до мотивировката на моите действия — Хари седна отново на мястото си и взе една лъжица.

— Хайде, стига. Таим аут — намеси се Моли с жест на съдия на боксьорски мач. След това сложи на барплота чашка и чинийка. — Ето, сега ще ти наля кафе, Брандън. Най-доброто кафе на фирмата „Брук“. Марка „Дарк Сиатъл роуст“.

Хари вдигна поглед от малините. Изражението му бе мрачно.

— Не знаех, че прием кафе от Гордън Брук.

— Ти пиеш. Аз не. Не обичам кафе. И престани да ме гледаш така. Твоята икономка е купила кафето.

— Напомни ми да кажа на Джини отсега нататък да купува друга марка — Хари отново се върна към малините си. — Или седни, или си тръгвай, Брандън. Не ми харесва да стоиш прав, докато се храня.

Брандън се поколеба, но накрая се отпусна на един стол. Пое чашата с кафе и отпи дълго и жадно. След това постави чашката в чинийката малко по-силно, отколкото бе нужно.

— Слушам те.

— Дойдох, защото исках да поговорим за финансирането на проектите ми. Дядо се съгласи да ме остави да действам сам, без да ме изключва от завещанието си, което е голямо облекчение за майка ми и Оливия, но няма да ми помогне.

— Чакай малко — прекъсна го Хари. — Аз не съм банка. Говорих с Паркър в твоя полза, но не мога да направя нищо повече.

— Не е истина. Ти познаваш много хора, Хари. Знам, че си уредил нещата, когато една от роднините ти от семейство Тревилиън реши да си купи онова забавно шоу.

— Това беше различно.

— Така ли? Как така е била различно? Роднините ти от семейство Стратън нищо ли не означават за теб?

— Роднините ми от семейство Стратън са богати. Всичките.

— Не всички. Когато напусна „Стратън пропъртис“, няма да разполагам с много пари.

— Хонорарите, които Оливия взема от пациентите си, не са по-малки от тези на някой добър адвокат. Няма да гладуваш.

— Така е, ще живеем от приходите на Оливия, докато стъпя на крака — отвърна Брандън. — Но тя не може да си позволи да финансира операцията, която съм замислил.

— И какво? — Хари усещаше погледа на Моли върху себе си.

— Ами банките няма и да ме погледнат, ако „Стратън пропъртис“ не гарантират заема. Дори да можех да убедя дядо или чичо Гилфърд да ме подкрепят, бих предпочел да не го правя. Знаеш, че ако те се намесят, ще се опитат да поемат нещата в свои ръце.

— Така е.

— Мисля, че сега най-добре разбирам защо ти никога не се съгласи да работиш за компанията — намръщи се Брандън.

— Моите интереси са в съвсем друга сфера.

— Каж ми нещо. Знаеше ли, че когато дойде тук, в Сиатъл, цялото семейство беше убедено, че ще се опиташ да вземеш от нас всичко, до което успееш да се докопаш?

Хари остави внимателно лъжицата на барплота.

— Това беше ясно от самото начало.

— Дядо каза, че причината е в кръвта на Тревилиън, която тече в жилите ти. Каза също, че ти ще се опиташ да измамиш семейство Стратън, за да вземеш всичко, което смяташ, че ти се полага по право. Каза също, че няма да ти даде и цент, докато не докажеш, че си истински Стратън.

— Което означаваше да се присъединя към компанията — довърши Хари уморено. — Брандън, това е стара история. Какво искаш от мен?

Брандън изправи рамене.

— Ти имаш контакти и връзки с известни финансисти, банкери и инвеститори. Искам да ме представиш на хора, които разполагат с много пари. Ще се стремя да си създам връзки. Оттам ще започна.

Хари хвърли поглед към Моли. Тя му отвърна с разбираща усмивка, но не каза нищо. Отново насочи вниманието си към Брандън.

— Ще видя какво мога да направя.

В погледа на братовчед му можеше ясно да се прочете облекчение.

— Благодаря — той стана от стола. — Няма да съжаляваш, Хари. Както ти казах, ще представя финансовите си разчети на банките и ще се заема упорито с работата. Само ме свържи с хора, които се интересуват от сериозни инвестиции.

— При едно условие.

— Какво?

— Дай ми честната си дума, че ще направиш всичко възможно да накараш Оливия да престане да ми прави психологическа характеристика когато и пред когото ѝ хрумне. Започва да става наистина досадно.

Брандън бе наистина изненадан. Понечи да се намръщи, но не можа да сдържи веселите пламъчета в очите си.

— Ще опитам, но няма да е лесно.

— Знам — Хари погледна бързо към Моли и очите им се срещнаха. — Ще оценя високо жеста ти, ако успееш да я убедиш да

запази диагнозите за себе си. Просто ѝ кажи, че някои хора нямат нищо против изпълнени със скука часове, разнообразявани от моменти на истински ужас.

Брандън го изгледа смаян. Но след това реши да не се задълбочава в неща, които не разбира, и тръгна към изхода. На вратата спря и се обърна усмихнат към Моли.

— Благодаря за кафето.

— Няма защо. О, между другото, Брандън, двамата с Хари планираме голяма сватба. Ще поканим всички роднини. И от двете семейства. Очакваме и вас с Оливия, разбира се.

— Оливия и аз ще дойдем — отвърна бавно Брандън. — Но не мога да гарантирам за никой друг Стратън, докато вие не гарантирате, че никой Тревилиън няма да присъства.

— Всички ще присъстват — повтори упорито Моли.

Брандън хвърли поглед към Хари, но той не каза нищо. Знаеше не по-зле от Брандън, че нямаше надежда двете семейства едновременно да се съберат на сватбата. Рано или късно Моли щеше да застане лице в лице с този факт.

— Е, аз по-добре да си тръгвам.

Брандън се отправи към асансьора с походката на човек, смъкнал тежък товар от раменете си.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Как, по дяволите, може да си толкова сигурна, че Тревилиън не се жени за теб, за да сложи ръка на приходите от фондацията? — изръмжа Гордън Брук, докато събираше книгата, които бе разпръснал на щанда. — Ето това искам да знам. Как е възможно да си толкова сигурна?

Моли го изгледа с нескрито раздражение и досада. Беше малко след пет. Теса беше в склада и слагаше етикети на една пратка, която щяха да изпратят по пощата. Хари щеше да се появи всеки момент. Беше време да затвори магазина и да си отиде вкъщи.

Вкъщи. Порази я мисълта, че наистина се чувстваше у дома, когато беше с Хари. Запита се дали и той се чувства по същия начин. Надяваше се да е така. Той се нуждаеше от дом и уют повече от всеки мъж, когото бе познавала.

Гордън се появи на вратата на „Абъруик тий енд спайс“ точно когато Моли обръщаше табелата „Затворено“ с лице към улицата. Опита се отново да я убеди да го финансира. Тя го остави да изчерпи всичките си аргументи, след което категорично му отказа.

Лицето на Гордън се бе зачервило от напрежение и яд. Изглежда не можеше да приеме нито нежеланието ѝ да му даде заем, нито годежа ѝ с Хари. В съзнанието му изглежда двете неща бяха неразривно свързани и поради някаква причина второто го ядосваше повече.

— Просто не разбирам защо си толкова сигурна, че можеш да му имаш доверие?

— Не е твоя работа.

Гордън положи всички усилия да изглежда обиден и наранен.

— Ние се познаваме от дълго време. Естествено е да съм загрижен за теб.

— Нека да бъдем откровени — Моли се облегна на щанда с подправките и го загледа с нетърпение, което не се опитваше да скрие. — Това, което искаш да ме попиташ, е как така съм сигурна, че Хари

не е като теб? Откъде мога да знам дали няма вкус към сексапилни млади продавачки?

— Не извъртай думите ми — Гордън се изчерви.

— Не ти дължа никакви обяснения — продължи тя. — Но истината е, че съм напълно, абсолютно сигурна, че Хари не е втори Гордън Брук. Откъде знам ли? Не питай, защото нямам намерение да ти отговарям.

— Просто се опитвам да те предпазя да не направиш сериозна грешка. Грешка, която би ти струвала цяло състояние.

— Съмнявам се дали ще ми струва толкова, колкото да финансирам няколко нови кафенета.

— Кафенетата биха били една добра инвестиция — възпротиви се той. — Това е съвсем различно. Загрижен съм за бъдещето ти. Чрез фондация „Абъруик“ ти контролираш много пари. Как можеш да си сигурна, че ще си в състояние да ги опазиш от Тревилиън? Ти си го направила технически консултант, за Бога!

— И какво от това?

— Той ще взема всички важни решения.

— Не, няма. Аз ще вземам важните решения — Моли кипеше от гняв. — Защо всеки си мисли, че съм пълна идиотка, когато стане дума за „Абъруик“? Какво те кара да мислиш, че ще предоставя контрола на приходите на фондацията на Хари или на когото и да било друг?

Гордън протегна успокоително ръка.

— Успокой се, Моли. Просто се опитвах да ти посоча фактите.

— Друг път! Опитваш се развалиш отношенията с годеника ми. Нямам намерение да те слушам повече. Нито дума!

— Добре, добре. Щом така си решила, така да бъде. Но не ме обвинявай, че не съм те предупредил, когато се събудиш някоя сутрин и откриеш, че приходите от фондацията са изчезнали безследно.

— Вън! Веднага!

— Тръгвам си — Гордън взе папката си и се отправи към вратата. — Но ако имаш поне капка здрав разум, ще... — не успя да довърши, тъй като се сблъска силно с Хари, който тъкмо влизаше. — О!

Хари дори не трепна, но Моли забеляза, че Гордън се олюля.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Брук? — изръмжа Хари.

— Гордън тъкмо си тръгваше — побърза да се обади Моли. — Нали така?

— Да, да. Тръгвам си — промърмори Гордън.

— Е, тогава да не те бавя — Хари учтиво му направи път.

В този момент откъм склада се появи Теса.

— Всичко е готово, Моли. Тръгвам си.

Изведнъж Моли се сепна, сетила се за нещо:

— Гордън! — подвикна към бившия си годеник.

— Какво? — той се обърна, смръщен като градоносен облак.

— Искаш ли един съвет?

— Какъв по-точно? — повдигна подозрително вежди Гордън.

Тя се облегна с лакът на щанда.

— Ти излизаш на пазара с хубав продукт. Не харесвам кафе, но знам, че твоето е едно от най-добрите в града.

— Е, и?

— Ако наистина искаш сериозно да разшириш бизнеса си, трябва да обърнеш по-голямо внимание на основните принципи на управление във фирмата си. Имаш нужда от професионални съвети в областта на маркетинга, опаковката и рекламата.

— Така ли? — попита предизвикателно той, но наистина бе заинтригуван. — И откъде предлагаш да получи такива съвети?

— От Теса.

Настъпи гробна тишина. Теса реагира първа.

— За какво говориш, Моли? Да не искаш да кажеш, че предлагаш да предоставя на Гордън всичко, което съм научила от теб?

— Само ако той е готов да заплати добре за това — отвърна Моли.

Помощничката ѝ тропна ядосано с крак.

— Искаш да помагам на конкуренцията? Искаш да му покажа как да подобри рекламната си стратегия? Как да промени дизайна на опаковката? Да му кажа как да се справя с доставчиците? И като каква ще върша всичко това?

— Като консултант — най-неочаквано се обади Хари.

Теса примигна изненадано.

— Консултант! — повтори думата, наслаждавайки се на самото ѝ звучене.

— Ама вижте... Що се отнася до хонорара, не бих могъл да си позволя да плащам големи суми — предупредително вдигна ръка Гордън.

— Няма проблем — заяви бодро Теса. — Ще вземам процент от печалбата.

— Такава в момента няма — измърмори Гордън с горчивина.

Теса погледна ухилено към Моли.

— И това ще стане.

— Значи си съгласен? — обърна се Моли към Гордън.

Той се поколеба за кратко.

— Искаш да се заемеш с тази работа, така ли?

— Разбира се — отвърна Теса. — Какво имам да губя? Ела да си поговорим — грабна голямата си чанта и го изтика навън.

Хари вдигна учудено вежди, след като вратата се затвори след тях.

— Трябва ли да се тревожа от тази внезапна проява на съчувствие към Брук?

— Не го направих заради Гордън, а заради Теса.

— Разбирам.

— Теса има търговски нюх, но е прекалено естествена, за да намери място в света на големия бизнес. Напоследък се тревожех за бъдещето ѝ. Тя не може да работи вечно като моя продавачка. Трябва да си намери по-добро място, където да развива таланта си. Хрумна ми, че „Гордън Брук еспресо бар“ може да се окаже такава.

— Знаеш ли какво си мисля? — очите на Хари заблестяха по-ярко.

— Какво?

— Мисля си, че освен любопитството в теб е заложена и друга семейна черта — да поправяш и подобряваш нещо. Само че го правиш не с вещите, а с хората.

— Нека не говорим повече за Теса и Гордън. Някакви новини от Райс?

Веселието изчезна от погледа му.

— Телефонира ми преди двадесет минути. Открил е в кое гробище е закарана колата и е говорил със собственика му. Утре сутринта ще мога да разгледай форда на Кендъл.

— Ще дойда с теб.

— Ами магазинът ти?

— Теса може да се оправя и сама.

Хари я погледна замислено, след това кимна в знак на съгласие.

— Може би така ще е по-добре.

— Мислиш, че може да ти дам някой полезен съвет?

— Не точно — засмя се той. — Мисля, че ако Кендъл наистина е бил ликвидиран от някого, който сега се опитва да прикрие следите си, по-добре ще е да не те изпускам от поглед.

Моли направи недоволна гримаса. Взе дамската си чантичка и се отпрати към входната врата.

— Хубаво е да се чувстваш желан.

В десет часа на следната сутрин Хари и Моли стояха сред купища останки на стари и повредени автомобили. Гробището бе оградено с висока ограда, завършваща отгоре с бодлива тел. Табелата на входа носеше наименованието „Малтроуз рекинг“.

Времето бе много подходящо за подобно посещение. От оловното небе всеки момент можеше да се изсипе дъжд. Силният морски бриз издуваше ризата на Хари, а косата на Моли падаше в истинско безредие по раменете ѝ и тя от време на време отмяташе по някой кичур, паднал пред очите ѝ.

Собственикът на гробището, Чък Малтроуз, бе висок и с яко телосложение, подсказващо за активни занимания с футбол или вдигане на тежести в миналото. С течение на годините обаче мускулите му се бяха превърнали в купчина тлъстини.

— Тази кола ли искахте да видите? — хвърли въпросителен поглед към тях той.

Хари огледа останките на синия форд, след това прегледа бележките, които си бе направил по време на последния разговор с Фъргюс Райс.

— Тази.

— Ами добре — разпери ръце Чък. — За петдесетте долара, които ми дадохте, можете да разглеждате колкото си искате.

— Благодаря.

— Кажете ми, когато свършите. Ще бъда в офиса си.

— Добре.

Хари дори не проследи с поглед собственика, докато той се отдалечаваше по посока на една стара каравана, служеща му за канцелария. Не бе в състояние да откъсне очи от синия форд. Още не

беше го докоснал, но ясно чувстваше, че нещо не е съвсем наред. Въпреки окаяното състояние, колата трябваше да му се струва позната. Само преди няколко дни някой се бе опитал с нея да изтласка собствения му Снийт Р2 от тесния път. Наистина, бе я видял само в продължение на няколко кратки секунди, първо в огледалото за обратно виждане, а след това, когато профуча напред. Тогава цялото му внимание бе насочено към това да предотврати катастрофата. И все пак...

— Какво има, Хари?

Той откъсна за миг поглед от колата и се обърна към Моли.

— Още не знам. Може би нищо повече от очевидното.

Тя обхвана с две ръце раменете си.

— Истинска каша, нали? Гледаме тази кола, в която е загинал човек. Побиват ме студени тръпки само при мисълта за това.

Хари не отвърна нищо. Не фактът, че Уортън Кеңдъл бе загинал в нея, го правеше толкова неспокоен. Имаше нещо друго. Нещо, което бе от изключителна важност. То сякаш се излъчваше от самата кола на леки, но все пак упорито доказващи съществуването си, вълни. А той не бе готов за дълбока концентрация. Хрумна му, че тази част от съзнанието му, която предпочиташе да нарича „интуиция, основана на знания и минал опит“, напоследък бе станала особено капризна. Ако трябваше да бъде съвсем точен — откакто бе започнал да се люби с Моли. Тази мисъл го накара да се вцепени. Взираше се в синия форд и се чудеше какво става с него. Въображението му вече не знаеше граници, в това бе проблемът. Или може би беше още по-лошо. Старият страх отново се надигна в него. Може би в крайна сметка наистина щеше да полудее.

— Хари? — Моли докосна ръката му. — Добре ли си?

— Разбира се, че съм добре. Защо да не бъда? — с мъка успя да потисне страха. Припомни си какво му бе казала Моли: „Самият факт, че се питаш дали не си луд, означава, че не си“. Постепенно възвърна самообладанието си. — Опитвам се да мисля.

— Съжалявам.

Хари нарочно ѝ обърна гръб, защото забеляза загрижеността в очите ѝ. Щеше да ѝ се извини по-късно за избухването си. Засега трябваше да престане да се тревожи за възможността да навлече

усмирителна риза. От години бе отлагал тези мисли за по-късно. И сега можеха да почакаат.

Започна систематично да разглежда форда. Той бе напълно съсипан. От удара капакът бе отхвъркнал, вратите висяха под най-различни ъгли. Стъклата на прозорците липсваха. Напомняха за празни очни кухни. Заобиколи бавно купчината железарии.

— Какво ще правиш? — попита Моли.

Той нави нагоре ръкавите на ризата си.

— Просто ще огледам по-подробно.

— Всичко е смачкано и изпотрошено. Как ще разбереш дали има умишлена повреда отпреди катастрофата?

Хари се приведе над смачканата броня.

— Не съм сигурен дали изобщо ще успея да разбера нещо. Просто искам да погледна по-отблизо.

— Не толкова да видиш, а да почувстваш, нали?

Хари не й обърна внимание. Много внимателно започна да се концентрира, навеждайки се все по-близо до бронята. Чувството, че нещо не е наред, отново го връхлетя като ударна вълна. Не идваше от двигателя, бе сигурен в това. Отстъпи крачка назад. Опита се да не издаде тревогата си, но усещаше погледа на Моли върху себе си.

Съвсем определено нещо не беше наред.

Седна на шофьорското място. Започна да разглежда пораженията във вътрешността на купето. Воланът липсваше. Плексигласовият панел на контролното табло представляваше тънка паяжина от пукнатини. Наведе се, за да разгледа педала за спирачките. Усещането отново се появи, но тук не беше така силно, както навън, когато стоеше до предната броня.

— Има ли някакъв проблем със спирачките? — попита нетърпеливи Моли.

— Не мисля — той внимателно натисна педала, след което отново го отпусна.

И едновременно с това увеличи концентрацията си. Не беше лесно. Да се опитва да мисли с такава пълна яснота бе много полезно и все пак опасно.

— Какво има? — обади се Моли. — Какво чувстваш?

— Не чувствам нищо — измърмори Хари. — Спирачките са в ред.

— Сигурен ли си?

— Толкова, колкото е възможно според обстоятелствата.

Бе почти сигурен, че никой не е срязал спирачните маркучи. Педалът бе твърд.

— Би било твърде голям късмет да открием нещо толкова очевидно като срязани спирачни маркучи например.

Той я погледна недоволно.

— Като че ли си разочарована.

Моли сви рамене.

— Гледала съм доста криминални филми.

— Като за филм става, така е — отвърна разсеяно Хари. — Но в истинския живот не може да се разчита на такова нещо. Проблемът е, че не се знае със сигурност кога точно ще изтече спирачната течност.

— Искаш да кажеш, че няма начин да се направи така, че спирачките да откажат на точно определен завой?

— Да. Това е много несигурен начин да убиеш някого. А и нашият човек предпочита праволинейни методи на действие.

— Какво те кара да мислиш така?

— Помисли малко, Моли. Този тип се опита да ни изтласка от пътя, след това искаше направо да те застреля.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Той предпочита да действа направо, без заобикалки.

— Само що се отнася до опитите за убийство обаче — отвърна замислено Хари. — Иначе е изключително потаен, когато подготвя акциите си, и избира човек, когото да използва за прикритие. Той е подобър в извършването на подготовката на работата, отколкото в самото ѝ осъществяване.

— Какво трябва да означава това?

— Може да означава например, че убийството на хора е нещо ново за него.

Моли видимо потрепери.

— Но как така тогава има достатъчно опит, за да си осигури прикритие?

— Вероятно защото се е занимавал вече с такива неща, за да постига целите си. Според мен действа като изпечен измамник, а не като убиец.

— Измамник ли?

— Възможно е да има опит в извършването на измами, фалшификации, злоупотреби и изобщо престъпления, които не предполагат смъртоносен изход.

— Значи постъпва умно, когато се касае за измама, но не и когато се стигне до убийство — Моли притвори очи. — Слава Богу.

— Точно така.

— И сега, след като знаем, че това определено не е било нещастен случай, много интересно ще е да открием как точно е била повредена колата на Кендъл — замислено продължи тя.

— Не знаем със сигурност дали не е било нещастен случай. Правим просто едно предположение.

— Твоите предположения са си чистата истина, Хари. Знаеш го не по-зле от мен.

Хари долови лек скърцащ звук и в следния миг осъзна, че идва от собствените му здраво стиснати зъби. Дразнеше го убедеността на Моли, че той несъмнено притежава шесто чувство. А това, че тя вярваше безрезервно в интуицията му, го тревожеше и го караше да изпитва още по-голямо съмнение в нея. Караше го да си мисли, че наистина проявява някаква аномалия.

Излезе от колата и внимателно сложи ръка на предната броня. Отново почувства онова тревожно чувство, този път още по-силно отпреди. Приклепна и започна внимателно да оглежда смачкания метал.

Ударът беше обелил синята боя, като на места тя изобщо липсваше. Хари прокара пръсти по огромните вдлъбнатини и изведнъж рязко спря, когато те хлътнаха в дълбок процеп близо до мястото, където би трябвало да се намира предния ляв фар. Застина и дълго време не помръдна.

Моли надникна иззад рамото му.

— Какво намери?

— Синя боя.

— Какво толкова необикновено има? Целият форд е син.

— Знам — Хари отчупи малка люспа от боята. Нещо в нея го тревожеше.

Пое си дълбоко дъх и се съсредоточи колкото му бе възможно. Бавно, внимателно концентрираше енергията си върху люспата, като отчиташе и най-неуловимите нюанси на възприятията си. Искаше да

използва само част от психическата си концентрация, за да не изгубва контрол.

Остави информацията да проникне дълбоко в съзнанието ти. Но само за известно време. Съвсем за кратко. Мисли! Мисли за несъответствията!

Предпазливо пристъпи върху стъкления мост. Вятърът, идващ от морето, внезапно стана по-остър, дрехите му се развяваха и плющяха, удряйки се в тялото му; вятърът заплашваше да го отнесе в черната бездна. С всички сили се мъчеше да пази равновесие. Ако изгубеше контрол, щеше да падне в най-дълбокия, най-студения каньон на дъното, в най-тъмната част на морето.

— Хари? — гласът на Моли бе тих, нежен. В него имаше тревога. За него.

Стъкленият мост потрепери под краката му. Хари вдигна поглед от безкрайния мрак под себе си и го насочи към противоположната част на бездната. Там го чакаше Моли, която протягаше ръце в очакване. Възвърна равновесието си и тръгна към нея. С всяка стъпка придобиваше все повече увереност. Възприемаше невероятно ясно нещата около себе си. Светът наоколо бе хиляди пъти по-жив и пъстър, отколкото преди няколко минути. Небето над главите им вече не бе оловносиво. Вместо това бе обагрено в стотици различни нюанси на светлини и сенки. Усмивката на Моли бе по-блестяща от всяко слънце, а очите ѝ представляваха два огромни зелени скъпоценни камъка.

Боята под пръстите му просто гореше. Хари затаи дъх.

— Спокойно, Хари. Тук съм.

Той направи и последните няколко стъпки по стъкления мост. Протегна отчаяно ръце към Моли, а тя се хвърли в прегръдките му. Тялото ѝ бе меко и топло. Не бе вече сам в мрака. Затвори очи и с всички сили я притисна към гърдите си.

Светът бързо възвърна реалните си очертания и измерения. Силата на морския вятър намаля. Мостът и бездната под него изчезнаха.

Хари отвори очи. Моли се взираше разтревожена в лицето му.

— Добре ли си? — попита тихо тя.

— Да — пое си дълбоко дъх. — Да, добре съм.

— Изглеждаш ужасно.

— Наистина, нищо ми няма.

— Само преди минута целият гореше — сложи ръка на челото му Моли. — Сега вече не. Чудя се дали мъжете нямат някакъв начин да го правят, когато си поискат.

Хари издаде глух стон. Люшкаше се между стария страх и смеха, който се надигаше в него. Смесените му чувства го предупредиха, че все още не бе възвърнал напълно самоконтрола си.

Тя го гледаше изпитателно.

— Какво точно видя там на бронята?

— Казах ти, синя боя — приклепна отново до предното колело. — Но не от тази кола.

— Какво? — Моли остана с отворена уста от изумление. След това клекна до него. — Синя боя от друга кола?

— Така мисля — Хари обърна поглед към нея. — Синя боя върху друга синя боя. Разликата между двата цвята е толкова лека, че полицаите никога нямаше да я забележат с просто око. Но разлика определено има.

— Значи е намесена и друга кола?

— Да — Хари се изправи на крака. — И което е още по-интересно, това вероятно е боята на онзи син форд, който се опита да ни изтласка от пътя. Защото тази кола пред нас не е същата, с която се опитаха да ни убият при АЙСИ КРЕСТ.

— Господи! Два сини форда!

— Вече ти казах, този тип наистина е добър, когато става дума да създаде декор за зловещите си пиеси. В това отношение има предостатъчно опит.

— Това не е логическо предположение, нали? — в погледа ѝ гореше нескрито любопитство. — Ти в действителност почувства, че нещо не е наред с тази синя боя на бронята, така ли е?

— В действителност аз видях тези почти незабележими разлики в двете бои, а не ги почувствах. Научил съм се да наблюдавам и най-малките подробности. Това е една от причините да съм един от най-добрите специалисти в моята област.

— Не си играй с мен! — промълви тихо Моли. — Нито пък със себе си. Знаеше, че нещо не е наред с тази кола още в момента, когато я видя. Защо не го признаеш?

При нормални обстоятелства би отговорил на настойчивостта ѝ с безобидна иронична забележка, но сега все още бе твърде уязвим.

— По дяволите, какво очакваш да ти кажа? — гневът, подхранван от събудения наново страх, пулсираше в слепоочията му. — Че наистина имам нещо като шесто чувство? В такъв случай мога спокойно да заявя на света, че съм луд.

— Ти не си луд. Вече ти казах, че не си.

— А ти каква си? Специалист по тези въпроси?

Моли дори не трепна под разярения му поглед.

— Хари, ако наистина притежаваш някаква паранормална способност, по-добре е да я приемеш. Каквато и да е тя, несъмнено е част от теб.

— Тогава ти си тази, която е луда, ако наистина очакваш да тръгна да разправам на всички, че имам екстрасензорни възприятия! Хора, които вярват, че притежават паранормални способности, свършват със сериозно психоаналитично лечение — Хари затвори очи, пред погледа му изникна сградата на психиатричната клиника. — Или още по-лошо.

— Не е необходимо да признаваш истината на никого, освен на себе си — усмихна се едва забележимо тя. — И на мен, разбира се. От мен не можеш да го скриеш.

— Няма какво да признавам.

— Чуй ме, Хари. Имам чувството, че ако не приемеш истината за твоите способности, никога няма да разбереш как да ги контролираш. Не можеш винаги да ги потискаш.

— Не мога да потискам нещо, което не съществува.

— Ти си човек, който се придържа към истината. Признай я пред себе си. Мисли за това шесто чувство, или каквото и да е то, по същия начин, както и за отличните си рефлексии. Просто като за естествена, вродена способност. Талант.

— Естествено ли? Наричаш паранормалните глупости естествени? Моли, ставаш по-луда, отколкото съм аз според Оливия.

— Не е честно да говориш така за Оливия, Хари. Тя не мисли, че си луд. Просто твърди, че страдаш от посттравматичен стресов фактор или може би от някаква периодична депресия.

— Повярвай ми, тя смята, че съм готов за лудницата.

— Но, Хари...

Той направи крачка към нея, стиснал здраво ръце до тялото си. Вятърът отново се усили. Небето потъмня.

— Кълна се в Бога, Моли, не искам да чувам нито дума повече за подобни глупости. Разбираш ли? Нито дума!

Тя постави ръка на рамото му.

— Изслушай ме.

— Няма да обсъждаме повече този въпрос — процеди през зъби Хари.

Пръстите ѝ върху рамото му бяха топли. Гневът в него бавно се стопяваше, оставяйки след себе си само умора.

— Хей, прекъсвам ли нещо? — Чък Малтроуз изникна пред тях.

Хари си пое дълбоко дъх, задържа го дълго в дробовете си и погледна към собственика на гробището.

— Обсъждахме личен въпрос.

— Разбира се. Няма проблеми — Малтроуз вдигна ръка с обърната напред длан в знак на съгласие. — Не искам да се меся в лични неща. Просто се питах дали сте свършили с огледа на колата.

— Мисля, че свършихме, мистър Малтроуз — отвърна Моли с леко одрезгавял глас.

— Значи сега знаем, че има още един син форд — каза Моли, сядайки на мястото до шофьора във взетата под наем кола. — И какво ще правим по-нататък, Шерлок?

— Ще спрем до най-близката телефонна кабина и ще се обадя на Фъргюс Райс — Хари завъртя ключа в стартера и колата тихо забръмча. — Той може да уведоми ченгетата.

— Сигурно има хиляди сини фордове.

— Да, но с малко повече късмет няма да има чак толкова много с повредена отдясно предна броня.

— И въпреки това ми изглежда бавна работа — Моли облегна гръб на меката седалка. — Вече не виждам никакъв смисъл. Мотивът на този втори човек е съвсем неясен.

— Мислих по този въпрос. Може би става дума за друг мотив — Хари се намръщи, когато колата излезе на магистралата. — Такъв, за който все още не сме се сетили.

— В света съществуват толкова разнообразни мотиви, Хари. Отмъщение, ревност, алчност...

— Досега вниманието ни бе насочено към отмъщението — отбеляза той.

— Изобщо не мога да повярвам, че съм се превърнала в цел на отмъщението на двама недоволни изобретатели. На един може би. Но двама? И можеш да забравиш за страстта като мотив.

— Тогава ни остава само алчността.

Моли сбърчи нос.

— Да ме убият не е най-добрият начин да принудят фондацията да финансира нечие изобретение.

Хари впи поглед в пътя пред себе, защото всичко започна да си идва на мястото с главозамайваща бързина. Вече виждаше всичко толкова ясно, че само можеше да се чуди как толкова време бе пропускал очевидното.

— Вчера — започна внимателно той — когато влязох в магазина, те чух да казваш на Брук, че не си такава идиотка да повериш контрола на фондацията на някого другого.

— Точно така.

— Моли, какво ще стане с парите от фондацията, ако те убият?

— Моля?

— Чу ме. Ако нещо ти се случи, Келси ли ще стане попечител на фондация „Абъруик“?

— Не и докато не навърши двадесет и осем. Оформих документите по този начин, защото не исках да се товари с бремето да ръководи фондацията, преди да е завършила училище и без да е започнала да гради своя кариера.

— Тогава кой става попечител?

— Леля Вениша.

Хари подсвирна.

— Трябваше да се сетя от самото начало.

— За какво, по дяволите, говориш? Сигурно не се готвиш да обвиниш леля Вениша в заговор да ме премахне! Та това е нелепо!

— Не обвинявам нея, а мъжа, за когото ще се омъжва.

Моли го погледна смаяна.

— О, Господи! Кътър Латъридж!

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Моли се изплаши не на шега.

— Спри колата! Трябва да се обадя по телефона. Трябва да предупредя леля Вениша.

— Успокой се. В момента Вениша е в безопасност. Кътър все още не се е оженил за нея. Ако сега ѝ причини нещо, тя не може да му бъде от полза по-нататък. Трябва му жива поне до сватбата.

— Наистина — отдъхна си тя. — Едва след сватбата Кътър ще може да се домогва до фондацията — Моли затвори очи и отправи мълчалива молитва. — Слава Богу, че леля Вениша настояваше за голяма сватба, чието организиране отнема седмици.

— Така е.

— Но какво ще правим?

— За момента нищо — Хари продължаваше да управлява уверено, като че ли тези разсъждения не можеха да го извадят от равновесие. — Нямаме никакво доказателство, че Латъридж стои зад всичко това. Трябва да узнаем някои неща за него. Ако е измамник, това не може да остане незабелязано. Веднага ще натоваря Фъргюс с тази задача.

Моли започна да се успокоява. Докато отново премисляше ситуацията, в ума ѝ възникваха все нови и нови въпроси, които не намираха задоволителен отговор.

— Но това е нелепо. Как, за Бога, Кътър е планирал и осъществил такъв сложен сценарий?

— Явно не за пръв път поставя такива капани. Това не е работа на аматьор. Знае как да се погрижи за подробностите — изражението му отново стана напрегнато. — Поне що се отнася до предварителната подготовка. Като убиец изобщо не е толкова добър.

— За което трябва да благодаря на щастливата си звезда.

— Добре — продължи той. — Имаме си работа с професионален мошеник. Възможно е да има досие в полицията. Ще трябва да го намерим и да го използваме.

Бурята, която от няколко часа предизвестяваше за приближаването си, най-накрая се разрази с пълна сила. Дъждът рукна изведнъж като из ведро. Хари включи чистачките, но те едва смогваха да изтласкват водата от предното стъкло.

Пътят им към Портланд продължи в мълчание. Моли поглеждаше от време на време към Хари, но забеляза, че бе потънал в размисъл. Знаеше, че обмисля случая с Кътър Латъридж от всеки възможен ъгъл. Можеше да се закълне, че чувства как острият му като бръснач ум анализира всички възможни варианти на действие.

— Кога точно се появи Латъридж за пръв път? — попита по едно време Хари.

— Вече ти казах, леля Вениша го срещна на едно пътешествие, което беше предприела през пролетта. Защо?

— Опитвам се да разбера точно кога е решил да излезе на сцената — отвърна Хари, след което отново изпадна в мълчание.

Обади се отново, след като бяха изминали няколко мили.

— Мисля, че имам достатъчно материал, който да дам на Райс за проучване. Сега ще потърсим телефон.

Скоро сред дъждовната пелена изплуваха очертанията на една бензиностанция. Хари намали, влезе в района на постройката и спря на паркинга.

— Връщам се веднага — хлопна вратата и се затича в дъжда към телефонната кабина.

Моли го наблюдаваше през струйките вода, които се стичаха по стъклата. От време на време потреперваше, тъй като не можеше да се отърве от чувството за надвиснала опасност. Съзнаваше, че беше уплашена за безопасността на Вениша, но ѝ се струваше, че това безпокойство идваше някъде отвън, а не се раждаше в главата ѝ. Чак когато видя Хари да окачва слушалката и да тича към колата, разбра, че в действителност бе улавяла далечно ехо от *неговото съзнание* на опасността, срещу която се бяха изправили. Въпреки че беше от съвсем различно естество, това много приличаше на усещанията, които изпитваше, когато се любеше с него. Чужди, и все пак познати.

Хари отвори вратата и се вмъкна в колата.

— Навън вали като из ведро. Сякаш небесата са се продънили — той прокара пръсти през мократа си коса.

— Какво има?

Моли леко се покашля.

— Нищо — успя да му отпрати немощна усмивка. — Просто съм разтревожена, това е всичко.

— Нищо чудно при тези обстоятелства — Хари се обърна напред, изражението на лицето му бе напрегнато.

— Говорих с Райс. Казах му да започне да проучва Кътър Латъридж. С малко късмет, докато се върнем в Сиатъл, ще можем да получим някаква информация.

— Но какво ще правим с леля Вениша? Не можем да я оставим да се среща с един убиец.

— Ако се опиташ да я предупредиш за Латъридж, ще поставиш и нея, и себе си в изключително голяма опасност — той се пресегна и докосна ръката ѝ. — Остави аз да се оправя с това, Моли.

— Изглежда винаги накрая ти поемаш тази роля.

Хари пусна ръката ѝ и запали двигателя.

— Каква роля?

— На герой. Не е честно. Някой ден някой трябва да спаси и теб. Докато излизаше от паркинга, той ѝ хвърли неразгадаем поглед.

— Аз не съм герой.

— Напротив, такъв си. Вярвай ми, мога да позная един герой от пръв поглед.

Зелената светлина на телефонния секретар в кабинета на Хари примигваше упорито, когато привечер двамата влязоха в апартамента. Бяха оставени три съобщения.

— Сигурно са от двете ти семейства.

— Надявам се едното да е от Фъргюс Райс. Казах му веднага щом научи нещо да остави съобщение — Хари натисна бутона за прослушване на записа.

„Хари? Джош е. Помислих си, че ще искаш да знаеш, че тази сутрин пуснаха дядо от болницата. Засега се движи с патерици, но се кълне, че още утре ще бъде на пистата.“

Второто беше от Даниел.

„Хари, обажда се леля ти. Разбрах, че си обещал на Брандън да го свържеш с надеждни кредитори. Не мисля, че е разумно от негова страна да постъпва така. Моля те, обади ми се. Искам да обсъдим този въпрос.“

— Знаех си, че леля Даниел ще започне да се държи като неспокойна кокошка, когато единственото ѝ пиле се опитва да се измъкне изпод крилото ѝ — заяви Хари.

Моли обърна поглед към него.

— Какво ще направиш?

— Ще поговоря с нея. Ще се опитам да я убедя да остави Брандън на мира.

Третото съобщение наистина беше от Райс.

„Хари, Райс е. Обади ми се веднага щом се прибереш. Имам новини, които ще те заинтересуват.“

Хари веднага набра номера.

— Какви новини имаш?

— Добрата новина е, че благодарение на предположението ти веднага попаднах на следа. Проверих две благотворителни фондации, които като „Абъруик“ спонсорират научни и технически изследвания и изобретения.

— Какво откри?

— Изглежда Кътър Латъридж е псевдоним на известния измамник Кларънс Лакстън. През последните пет години се е подвизавал под половин дузина различни имена. Специализирал се е в източването на капитали от такива фондации. От това, което разбрах, имал е голям успех, но преди година са го надушили.

— Хванали ли са го?

— Не. Изчезнал буквално часове преди да пристигне полицията. И досега няма никаква следа от него. Прикритието му е безупречно. Сигурно ще ти е интересно да узнаеш, че нито веднъж в практиката си не е прибегвал до насилие.

— Ясно беше, че насилието е ново за него. Целта му е била да се държи така, че навсякъде да го приемат с доверие. Вероятно е разчитал, че ще убеди Моли да го направи технически консултант, а после постепенно да прехвърли ежедневните операции на фондацията на него. Нали в края на краищата е щял да стане член на семейството, а освен това е демонстрирал достатъчно научни и технически познания.

— Навярно си е мислил, че може да присвои приходите и после да изчезне, което винаги досега му се е удавало — съгласи се Фъргюс. — Но когато мис Абъруик е наела теб за консултант, е трябвало да състави друг план. Такъв, чрез който напълно да премахне младата дама, фондацията да премине под попечителството на леля й, значи и под негово, в качеството му на неин съпруг.

— Използвал е Уортън Кендъл, един от изобретателите, чийто проект е отхвърлен, за да му свърши черната работа.

— Изглежда точно така — каза Фъргюс. — Този тип има репутация на човек, който добре проучва терена си на действие. Научил е кой си и е разбрал, че си потенциална опасност за него.

— А коя е лошата новина? — попита Хари.

— Не съм сигурен дали е добра или лоша. Зависи от твоята гледна точка. Изглежда Латъридж е напуснал страната днес в ранния следобед.

Хари почувства как в костите му пропълзвява лед.

— Сигурен ли си?

— Толкова сигурен, колкото мога да бъда при тези обстоятелства. Човек, отговарящ на описанието на Латъридж, се е качил в самолета за Лондон в три и половина. Имал е паспорт, багаж — всичко.

— И паспортът е бил на името Латъридж?

— Според моите източници, да. Говорих и с приятелите си от полицията. Проблемът е, че ние нямаме доказателство дори за измама, да не говорим пък за опит за убийство.

Хари сложи ръка на слушалката и се обърна към Моли.

— Латъридж е заминал за Лондон рано следобед.

Очите на Моли се разшириха.

— Избягал ли е?

— Така изглежда — Хари чу, че Фъргюс говори нещо в другия край на линията. — Какво казваш?

— Казах, че изглежда всичко свърши, Хари.

— Точно така каза и когато ми съобщи, че Уортън Кендъл е паднал с колата си от една скала.

— Сега е различно — възрази детективът. — Познаваш такива типове. Щом положението стане напечено, те си обират крушите и изчезват.

— Така е.

Моли се намръщи.

— Чудя се дали леля Вениша знае, че Кътър си е отишъл. По-добре да ѝ се обадя веднага.

Хари обаче поклати отрицателно глава.

— Ще отидем лично при нея. Не е нещо, което спокойно можеш да ѝ съобщиш по телефона.

— Прав си — въздъхна Моли.

— Хари? — Фъргюс беше объркан. — На телефона ли си още?

— Да. Питам се какво е накарало Латъридж да заподозре, че е разкрит?

— Не знам — отвърна Райс. — Може би внезапното ти пътуване до Орегон го е разтревожило. Сигурно е следял отблизо действията ти. А и не за пръв път му се случва да се измъкне точно преди да го хванат.

— Един изпечен мошеник винаги знае кога да изчезне.

— Точно така. Искаш ли конкретни подробности?

— Давай — отвърна Хари и взе лист и химикалка.

Да съобщи лошата новина на Вениша беше едно от най-трудните неща в живота на Моли. Беше благодарна на Хари, защото дойде да я подкрепи. Стоеше до нея във всекидневната на Вениша, докато тя обясняваше защо Кътър Латъридж никога няма да се върне.

Първоначалната гневна реакция на Вениша постепенно премина в шок, след това в порой от сълзи. Моли също се разплака. Когато, задавена от ридания, разбра, че е невъзможно да продължи, Хари тихо и със спокоен глас дообясни какво бе станало.

— Но той бе финансово осигурен... — хълцаше Вениша, като триеше очите си с хартиена кърпичка. — Къщата в Мърсър Айлънд...

— Сдобил се е с къщата посредством много изкусна измама — обясни Хари. — Банките и агенциите за недвижими имоти се опитват да сглобят мозайката, но по всичко изглежда, че Кътър е успял да измъкне кредит под фалшиво име от „Ийст коуст банк“.

— А яхтата?

— Същата история — махна с ръка той. — Човекът, който му е продал яхтата, сега се опитва да се оправи в тази каша.

— Не знам какво да кажа — продължи тъжно Вениша. — Той беше истински джентълмен. Кой можеше да повярва...

— Добрите му маниери и чар са били част от измамата.

Вениша хвърли печален поглед към Моли.

— Проявих се като една стара глупачка, нали?

— Грещиш — Моли здраво я прегърна. — Първо, ти не си стара, и второ, определено не си глупачка. Кътър, или Кларънс, или както там му е името, измами всички ни, лельо Вениша.

— Измамил е и куп други хора — вметна Хари. — Той е истински изпечен мошеник.

— Ами ако се върне? — подсмъркна Вениша. — Ти каза, че е опасен, Хари.

Моли също му хвърли разтревожен поглед.

— Не е много вероятно да се върне скоро в Сиатъл, ако изобщо някога го направи — заяви Хари. — Той е измамник, а не убиец. Нуждае се от анонимност, за да може да постигне целите си. Главната му грижа сега ще бъде да смени идентичността си, така че Кътър Латъридж вече да престане да съществува, за да може да работи по друг коварен план за измама колкото е възможно по-далеч оттук.

Вениша се отпусна обратно в меките възглавнички на креслото си.

— Сега разбирам защо бе започнал да настоява да преместим напред датата на сватбата. Каза, че нямал търпение да се ожени за мен.

— Започнал е да се изнервя заради моето присъствие тук — обясни Хари. — Вероятно е усещал, че почвата под краката му става все по-нестабилна.

— А трябваше да отида само на една последна проба на булчинската си рокля — прошепна Вениша. — Толкова е красива. И струва цяло състояние — тя посегна към пакетчето с носни кърпички,

за да извади нова. Изведнъж се закова посред движението и погледна Моли. — Хрумна ми нещо!

— Какво?

Вениша се усмихна за пръв път този ден.

— Ще я преправим за теб!

Десет дни по-късно Моли тъкмо измерваше грамажа на пакет китайски чай, когато звънчето над вратата на магазина звънна. Тя вдигна поглед и видя млада жена със синкавочерна коса, облечена в черна кожена жилетка и джинси с черен кожен колан с едри метални капси. Голите ѝ ръце бяха украсени с различни татуировки. На носа ѝ бяха кацнали малки кръгли очила.

— Вие ли сте Моли Абъруик?

— Да, аз съм. С какво мога да ви бъда полезна?

— Казвам се Хелоиз Стикли... — в този момент съзря Теса, която тъкмо се връщаше от склада с чувалче черен пипер. — Здравей, Теса.

— Хелоиз! Дойде, значи. Моли, това е приятелката ми, за която ти говорих. Тази, която свири на бас китара в „Ръби Сует“.

Моли се почувства така, като че ли бе получила удар в стомаха.

— И която иска да кандидатства за спонсорство от „Абъруик“?

— Точно така — усмихна се Теса. — Хелоиз, донесе ли си скиците и бележките?

Жената кимна утвърдително.

— Няма да ви отнема много време, мис Абъруик.

— Отнасяше се за някакъв уред, който регистрира паранормални излъчвания на мозъка, така ли? — попита Моли.

Хелоиз нетърпеливо се приближи.

— Попаднала съм на нещо, мис Абъруик. Наистина бих се радвала, ако ми отделите няколко минути да обясня теорията си. Никой друг дори не иска да ме изслуша.

— Елате с мен — въздъхна Моли и тръгна към офиса.

Хелоиз я последва, а лицето ѝ грееше от вълнение.

В три часа следобед Хари осъзна, че нещо в заобикалящата го обстановка не е както друг път. Бавно отдели поглед от бележките, които нахвърляше за книгата си относно изследването на Франсоа Араго за пречупването на светлината. Бе му необходим само миг, за да разбере какво го притеснява. Телефонът днес не бе звънял нито веднъж. Телефонът, който използваша неговите роднини. Тъй като искаше да поработи на спокойствие, бе включил секретаря с намален докрай звук на другия телефон, където го търсеха само по работа. Но не бе изключил апарата на частната си линия. Всеки от роднините му можеше по всяко време да го търси по нея, стига, разбира се, да си бе вкъщи. А днес не бе получил нито едно обаждане. Кое то бе наистина необичайно. Хари не можеше да си припомни нито един подобен случай — ако не се обадеше някой от семейство Стратън, то винаги се обаждаше някой от семейство Тревилийн.

Пък и в никакъв случай не можеше да се каже, че нещата вървяха тихо и гладко при тях. Даниел все още се тревожеше от намерението на Брандън да потърси финансова подкрепа извън семейната фирма. Паркър бе разгневен по същата причина и настояваше да има глас в решенията, които вземаше внукът му. Наложил се Хари отново да говори с него и да го убеди да остави Брандън на мира. Гилфърд пък беше ядосан, защото според него Хари бе разстроил Паркър. Оливия правеше мрачни намеци двамата с Моли да посетят психоаналитик, преди да се оженят. Вчера се бе обадила, за да му даде имената на още двама известни специалисти.

Еванджелин продължаваше да го убеждава да ѝ помогне да разшири дейностите в нейното развлекателно шоу. Джош редовно се обаждаше, за да му съобщи как върви оздравяването на Леон. Ралей го бе уведомил, че е отново без пари, а бебето се очакваше всеки момент.

Без съмнение телефонът трябваше да звънне поне веднъж.

Хари се облегна назад в стола, скръсти ръце и се замисли за необичайното затишие. Погледът му се спря на телефонния кабел. Проследи го до мястото, където изчезваше зад един стол. Скочи и се приближи до стола. Надникна зад него и забеляза, че кабелът бе изключен от контакта на стената.

Беше абсолютно сигурен, че не е възможно, без да иска да е го е изключил. Беше уверен също, че и Джини не е допуснала тази грешка,

докато е чистила. Кръгът от възможните извършители съвсем се стесни.

Той включи отново телефона. След това отиде до бюрото и набра номера на служебния си телефон. Не бе изненадан, когато вместо своя, чу гласа на Моли.

„Обаждайте се в офиса на доктор Хари Тревилиън. Ако се обажда по делови въпрос, моля изчакайте малко и след сигнала оставете съобщение. Ако сте негов роднина, независимо Стратън или Тревилиън, и го търсите по личен въпрос, моля наберете следния номер...“

Хари почака, за да чуе телефонния номер, който Моли продиктува в края на съобщението. Позна го веднага. Беше номерът на „Абъруик тий енд спайс къмпани“.

Моли бе намерила начин да пренасочи всичките обаждания на роднините му в магазина си!

Хари остана дълго време така, държейки в ръка телефонната слушалка. Животът с дъщерята на един гениален изобретател определено нямаше да бъде скучен.

Телефонът върху бюрото в офиса извънтя пронизително. Моли дори не се обърна, докато не привърши разговора си. Клиентката беше писателка, която живееше недалеч от Сиатъл. Тя редовно идваше в магазина, за да си купува големи количества специална смес от подобрани марки чай, чиято рецепта Моли бе създала лично за нея.

— Благодаря, Ан — Моли й подаде обемиестия пакет. — До следващия месец.

— Ще дойда пак — усмихна се Ан. — Не мога да седна пред компютъра без любимия си чай.

Едва тогава Моли вдигна слушалката.

— Тук е Моли Абъруик. С какво мога да ви помогна?

От другата страна настъпи за миг тишина.

— Моли? — гласът на Оливия трепереше от гняв. — Какво, за Бога, си мислиш, че правиш? Къде е Хари?

— В момента е зает.

— Веднага искам да го повикаш! Трябва да говоря с него. По семеен въпрос.

— Съжалявам. Сега не може.

Моли приседна на ръба на бюрото. Това бе четвъртото семейно обаждане, откакто бе изключила личния телефон на Хари и бе записала собственото си съобщение на телефонния секретар на другата линия. Досега бе говорила с Брандън, Еванджелин и Даниел.

— Това е смешно! — сопна се Оливия. — Какво става?

— Ще ти кажа точно каквото казах и на другите, които се обадиха. Имам намерение да дам и на Стратънови, и на Тревилиънови малък пример за властта, която ще имам, когато Хари се ожени за мен.

— Власт?

— Точно така — усмихна се Моли. — Като негова жена ще имам безспорната власт да ограничавам достъпа до Хари.

— Това някаква глупава шега ли е?

— Мога да те уверя, че говоря много сериозно. Днес направих така, че да не можете само да се свържете с него по телефона. Но ако не приемете исканията ми, ще стане по-лошо. Мога и ще направя така, че изобщо да нямате достъп до него.

— Ти да не си се побъркала?

— Странен въпрос, като се има предвид професията ти. Не, не съм се побъркала, но съм решена да получа това, което искам. Предупреждавам и теб — ако някой Стратън или Тревилиън не се съгласи с исканията ми, ще намеря начин да направя изключително трудно за всеки, и от двете семейства, да получи достъп до Хари.

— Не разбирам — Оливия бе искрено изненадана. — Това няма никакъв смисъл.

— Утре на обяд ще съобщя на представителите и на Стратън, и на Тревилиън какви изисквания имам. Гарантирам ти, че тогава всичко, което кажа, ще има смисъл, и то какъв!

— Хари непременно ще научи това! — заплаши Оливия.

— Не и ако ти и другите продължите да контактувате с него, но в границите на нормалното — отвърна Моли със сладък глас. — Както ти казах, утре ще изложя исканията си пред всички. Точно на обяд във вегетарианския ресторант на ъгъла до магазина ми. Ще дойдеш, или ще понесеш последствията.

Тя затвори, преди Оливия да успее да ѝ предложи да потърси специализирана медицинска помощ.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Стратънови пристигнаха първи. Моли стоеше на почетното място на масата в голямото сепаре на скъпия вегетариански ресторант и наблюдаваше как Даниел, с царствено неодобрение, вървеше начело на останалите.

— Това е истинско безобразие! — заяви тя.

— Добър ден, мисис Хюз — кимна за поздрав Моли.

— Радвам се, че можяхте да дойдете.

— Бяхте невъзможно груба по телефона, мис Абъруик — продължи Даниел. — Доколкото разбирам, вие направо ни заплашихте.

— Права сте — отвърна Моли. — Така беше.

Моли заключи, че двамата мъже, които я следваха, бяха Паркър и синът му Гилфърд. Възрастта и приликата между тях ги издаваха. И двамата кипяха от гняв. Оливия и Брандън бяха накрая. По лицата им се четеше предпазливост.

— Заповядайте — Моли им направи знак да заемат столовете от лявата страна. — Моля, седнете.

Сивите вежди на Паркър се сключиха над патрицианския му нос.

— Ние знаем коя сте. Казвам се Паркър Стратън.

— Да — усмихна се Моли. — Говорихме по телефона тази сутрин. Искате да знаете какво, по дяволите, целя.

— Слушайте, млада госпожице — изсумтя той. — Имам си по-важна работа от това да играя някакви глупави игри. Не знам какво искате да постигнете, но ако става дума за пари, можете спокойно...

— Не става дума за пари, дядо — намеси се тихо Брандън, който замислено наблюдаваше Моли. — По каквато и причина да ни е повикала, със сигурност не е за пари. Мис Абъруик си има достатъчно.

Оливия се настани на един стол отляво.

— Аз ще ви кажа за какво се отнася. За власт и контрол. Така ли е, Моли? Мислиш си, че можеш да упражняваш влияние над нас от позицията на годеница на Хари.

Моли стисна силно облегалката на стола си, но усмивката не слезе от лицето ѝ.

— Седни, Оливия. По-късно можеш да ми правиш психоанализа колкото ти душа иска. Но ще те помоля да не ми изпращаш сметката.

— Никой не може да контролира Стратънови, за Бога — намеси се Гилфърд. — Мис Абъруик, аз съм зает човек. Сега съм тук, защото вие ясно дадохте да се разбере, че има някаква семейна криза. Имате точно пет минути, за да ме убедите в това.

Моли обърна поглед към него.

— Седнете, мистър Стратън. След минутка ще обясня всичко — тя повдигна брадичка по посока на вратата, тъй като в този момент влизаше още една група хора.

Даниел отвори уста, за да каже нещо, но в следния миг, разпознала новодошлите, я затвори. Сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Боже Господи! — възкликна след секунда. — Как се осмеляват да се появят тук!

— Какво, по дяволите... — Паркър се обърна, доловил тревогата в гласа на дъщеря си. Очите му се разшириха от ярост. — Исусе! Какво правят тези тук?

Моли изпита облекчение да види Леон, който все още се движеше с патерици. С него бяха Еванджелин и Ралей. Еванджелин, не по-малко красива и представителна в строгия си костюм, отколкото в пъстрите дрехи на гадателка, премина с бърза крачка през помещението, пълно с представители на семейство Стратън. Приблужи се към Моли и я погледна недоволено.

— Не спомена, че си извикала и тях?!

— Много неща нямах възможност да обясня, Еванджелин — Моли посочи столовете от дясната страна на масата. — Но всичко скоро ще ви стане ясно. Моля, седнете.

Изражението на Паркър беше такова, като че ли щеше да избухне всеки момент. След това се изправи и се запъти към вратата.

— Проклет да съм, ако седна на една маса с тези крадци.

Лицето на Леон се изкриви от гняв. Той вдигна едната си патерица и препречи с нея пътя на Паркър.

— Няма да ходиш никъде, стар кучи сине! Ако ние, крадците Тревилийнови, трябва да преминем през всичко това, тогава и вие,

надутите Стратънови, ще направите същото.

— Надути ли? — Паркър веднага насочи вниманието си към Леон. — Кого наричаш надут ти, мръсно копеле?

— Достатъчно! — Моли, започна да чука седна лъжица по чашата пред себе си. — Сега всички ще седнете на местата си. Не ме интересува особено дали ще изядете обяда, който съм поръчала и платила, обаче всички ще седнете и ще ме изслушате. Или в противен случай никой от вас няма да получи повече свободен достъп до Хари.

Всички представители на семействата Стратън и Тревилиън се обърнаха към нея, обединени от гнева, който разяждаше душите им.

— Не разбирам защо си мислите, че държите някакъв коз срещу всички нас — заяви Даниел. — Хари е от семейство Стратън. Той ни е кръвен роднина. Не можете да ни забраните да го търсим, когато пожелаем.

— О да, мога и още как! — възрази Моли. — Вече ви го доказах вчера, когато изключих личния му телефон. И това е нищо, мога да ви уверя. Възможностите са направо безбройни. А сега заемете местата си. Всички.

И те го направиха. Мърморейки, неохотно, отказвайки да вдигнат поглед и да погледнат хората, които стояха от срещуположната страна на масата. Моли остана права, като оглеждаше разгневените лица около себе си. Единствен Джош я гледаше със симпатия. Тя си пое дълбоко дъх.

— Благодаря.

— Хайде да започваме — промърмори Леон.

— Много добре — стисна още по-здраво облегалката. — Ще премина направо към въпроса. Имам към вас две искания. Ако се съгласите да ги приемете, ще можете отново да звъните на Хари. Не мога да ви обещавам обаче, че ако продължите да злоупотребявате с него, няма пак да ви ограничи.

Паркър се намръщи.

— Какво ви кара да мислите, госпожице, че достъпът до Хари е от такава важност за нас?

— Фактът, че всички сте се събрали сега тук, е доказателство за това — Моли пусна облегалката на стола и тръгна с бавни стъпки отдясно по протежението на дългата маса. — Хари е важен и за

семейство Стратън, и за семейство Тревилиън. Дори много. И вие всички сте намерили начини да го използвате, така ли е?

Оливия я погледна намръщено.

— Какво трябва да означава това?

Моли скръсти ръце зад гърба си.

— Нека да се върнем към онези забравени вече дни, когато Хари за пръв път е дошъл в Сиатъл. Това е станало преди около седем години, нали така? Година преди това изгубил родителите си. Няма нито брат, нито сестра. Не е бил женен. С една дума, бил е сам на света. Дошъл е тук, за да търси кръвните си роднини.

— Грешите — възрази Гилфърд. — Хари дойде тук, защото получи субсидия, за да извърши някакви изследвания по история на науката във Вашингтонския университет.

Моли насочи поглед към него.

— Субсидията, която е получил Хари, не го задължава да прави проучванията си в точно определен университет. Имал е възможност за избор между няколко престижни учебни заведения. Дошъл е в Сиатъл, защото е чувствал, че тук са корените му. Семейство Стратън живеят в града от четири поколения. А семейство Тревилиън от дълги години смята щата Вашингтон за свой дом.

Оливия започна да потропва нетърпеливо с лакираните си нокти по масата.

— Веднъж Хари ми каза, че е останал в Сиатъл, след като е завършил проучването си, защото много харесва града. Каза, че си е създал стабилни връзки в академичния свят тук и че Сиатъл е хубаво място, за да се издигне и утвърди професионално.

— Това той е можел да постигне където и да бе отишъл — поклати глава Моли. — Не, той е останал тук, защото, докато е правел изследванията си, е намерил своето място и в двете семейства.

Паркър веднага настръхна.

— Хари даде ясно да се разбере, че не иска нищо от семейство Стратън!

— Това не е истина — възрази тихо Моли. — Единственото нещо, което той не иска, са парите на семейство Стратън.

— То е едно и също — изръмжа Паркър.

— Не, мистър Стратън, не е. Поне не за Хари — Моли достигна до края на масата и продължи с бавна крачка от лявата страна, където

седяха семейство Стратън.

Гилфърд се намръщи.

— Когато Хари заяви, че не желае да се присъедини към компанията, той все едно ни каза, че се счита повече Тревилиън, отколкото Стратън.

— Защото той е повече Тревилиън! — заяви тържествено Еванджелин.

— Точно така — намеси се Ралей. — Той притежава отличните рефлексии на семейството ни. А и баба Гуен винаги казваше, че той притежава Дарбата.

Оливия направи гримаса на отвращение.

— За Бога, не можем ли да водим този разговор, като останем в реалността? Хари има нервно разстройство, а не паранормални способности.

Еванджелин я удостои със смразяващ поглед.

— Само защото вие не вярвате в тези неща, не означава, че те не съществуват.

— Аз със сигурност не вярвам в такива глупости — сопна ѝ се Оливия. — Никой добре образован и интелигентен човек не вярва в такива неща, включително и самият Хари.

— Вижте какво... — обади се Леон.

— Достатъчно по този въпрос — прекъсна ги Моли. — Дали Хари притежава, или не паранормални способности, няма нищо общо с причината, поради която сме се събрали тук. Хари е в Сиатъл, защото иска да бъде с роднините си и от двете семейства. Той иска това, за което са копняли родителите му и никога не са получили — край на тази вражда.

Леон хвърли към Паркър пълен с омраза поглед.

— Стратънови започнаха враждата.

Паркър отговори с неясно ръмжене.

— Защо ти, кучи син такъв...

Моли прекъсна спора, като започна силно да чука с една вилица по стъклената чаша на Джош.

— Още не съм свършила!

Още веднъж членовете и на двете семейства се обърнаха към нея с разгневени лица.

— Благодаря — продължи Моли. — В усилията да намери място за себе си в своето семейство, Хари е позволил на всички ви да се възползвате най-безскрупулно от него.

Даниел замръзна на стола си.

— Да не искате да кажете, че използваме Хари?

Моли ѝ се усмихна одобрително.

— Да, мисис Хюз, точно това искам да кажа.

Даниел се втрени в нея, с широко отворена от изумление уста, след което цялото ѝ лице се зачерви от гняв.

— Това е безсрамна обида, мис Абъруик! Аз протестирам категорично!

Еванджелин бе не по-малко разгневена.

— Какви са тези приказки, че използваме Хари?

— Точно това правите всички — отвърна тихо Моли.

— Хари е Тревилиън — заяви Еванджелин. — Той има някои отговорности към семейството си.

Гилфърд хвърли през масата на Еванджелин мрачен поглед.

— Неговата майка беше моя сестра, съветвам те да не го забравяш. Това с право го прави един от нас, Стратънови. Неговата отговорност е към роднините му от семейство Стратън, а не към Тревилиън.

Леон с рев се изправи на крака.

— Слушайте какво ще ви кажа, надуты сноби такива! Хари не ви дължи нищо!

— Седни, Леон! Веднага! — Моли замълча за момент, за да привлече отново вниманието им. — Сега ме чуйте, всички. Достатъчно време живях с Хари, за да чуя какви съобщения получава на секретаря на личната си линия. Понякога и по две на ден.

— И какво от това? — попита предизвикателно Гилфърд.

— Той ми разказа за някои от исканията ви, а освен това чух сама как всеки един от вас му се жалва по един или друг проблем.

— Да се жалва ли? — Гилфърд изглеждаше скандализиран.

— Да, точно така, жалват се — отвърна Моли. — Вие, които му се обаждате, изглежда имате едно нещо, общо за всички вас.

В помещението настъпи тишина.

Оливия започна да си играе безцелно с една лъжица.

— Надявам се да ни кажеш кое е това нещо.

— Да. Ще ви кажа. Единственото, по което си приличате вие, Стратънови и Тревилиънови, е, че винаги, когато му се обаждате, искате нещо от него.

Думите ѝ бяха посрещнати с гробна тишина. Но в следния миг последва цял взрив от гласове, което правеше разговора невъзможен. В продължение на няколко минути Моли не можеше да чуе нищо, освен оглушителна врява от възражения, обяснения и оправдания.

Джош беше единственият, който не скочи на крака и не започна да крещи в знак на протест. Той стоеше на мястото си с хладното достойнство, характерно за мъжете от семейство Тревилиън, отправил към Моли едва забележима усмивка на съпричастност. В отговор тя му намигна.

След като първоначалната възбуда поутихна, Моли вдигна ръце, за да привлече за пореден път вниманието към себе си.

— Хора, хора, заемете отново местата си! — извика високо. — Седнете всички, или веднага ще изляза оттук.

Чуха се още няколко гневни протеста, преди представителите и на двете семейства неохотно да замълчат и да заемат отново местата си.

— А сега — продължи спокойно Моли — за онези, които се съмняват в думите ми, нека просто да изредя няколко примера за многото начини, по които всички се опитват да използват Хари. Да започна ли със семейство Тревилиън?

— Защо не? — изръмжа наново Паркър. — Това е една група от мързеливи мошеници и циркаджии. Точно това представляват. Те ще се възползват от всичко, което им попадне под ръка, сигурен съм.

Леон отново понечи да се изправи на крака.

— Ти, мръсен...

— Седни на мястото си, Леон! — обади се бързо Моли. — Както казах, ще започна от семейство Тревилиън. Еванджелин, при кого отиде ти преди четири години, когато искаше помощ при закупуването на „Смоук енд мирърс амюзмънт къмпани“?

Лицето на Еванджелин застина от изумление.

— Това беше бизнес!

— Бизнес, който не би могла да осъществиш без помощта на Хари — Моли вдигна един пръст. — Сега, за да уравниш нещата, ще премина към семейство Стратън. Брандън, към кого се обърна ти,

когато се нуждаеше от помощ за новата си агенция за недвижими имоти?

— Това е различно — примигна Брандън. — Имах нужда от няколко имена на известни финансисти и банкери...

— Имена, които Хари ти даде — Моли вдигна втори пръст. — Връщам се към Тревилиън. Леон, кой ти купи новия камион?

Очите на Леон заблестяха гневно.

— Това си остава между мен и Хари, по дяволите!

— Точно така. Хари ти го купи — Моли вдигна трети пръст и насочи поглед към другата страна на масата. — Гилфърд, вие при кого отидохте, когато ви трябваше помощ да убедите Паркър, че е добра идея „Стратън пропъртис“ да разшири търговските си операции по Източното крайбрежие?

Гилфърд изглеждаше шокиран.

— Как сте разбрала за това? Информацията е поверителна!

— Хари ми каза — отвърна сухо Моли.

Даниел закипя от гняв.

— Ще поговоря с Хари оттук нататък да запазва семейните проблеми в семейството.

— Твърде късно, страхувам се — възрази Моли. — Независимо дали ви харесва или не, но Хари вече ме смята за член от семейството си. Това означава, че вие трябва да направите същото.

Тези думи също бяха посрещнати с гробна тишина. Двете семейства, седнали от двете страни на масата, се погледнаха изпитателно, след това насочиха погледи към Моли.

— Продължавам — обяви Моли. — Тъй като започнахме да говорим за поверителна информация, може би не е зле да ви напомня, мисис Хюз, колко пъти разчитахте на Хари през последните няколко години.

— Аз? — лицето на Даниел изразяваше дълбоко възмущение. — Аз съм негова леля. Имам всяко право да обсъждам различни проблеми с племенника си.

— Проблеми, които искате той да реши вместо вас — продължи Моли. — Сигурна съм, че си спомняте как отидохте при Хари, когато бяхте разтревожена за Брандън и за бъдещия му самостоятелен бизнес.

— Няма нужда да ми припомняте това сега — Даниел хвърли бърз тревожен поглед към баща си, Паркър Стратън.

— Добре — Моли се обърна към Ралей. — Може би трябва да поговорим за това колко полезен е Хари, когато парите свършат?

— Разбирам — смути се Ралей.

— Мисля, че всички разбираме — обади се Паркър с уморен, примирителен тон. — Ясно ни е какво искате да кажете, мис Абъруик. Изглежда мислите, че и от двете семейства всички използват Хари.

— Ако добре си спомняте, с това започнах. Но всъщност нещата са малко по-сложни — отвърна предпазливо Моли. — Мисля, че той ви е позволил да го използвате, защото дълбоко в себе си иска да стане част от живота и на двете семейства, а това е единственият начин, по който вие му позволявате да го прави.

— Това не е вярно! — обади се Даниел. — Съвсем естествено искахме Хари да заеме мястото, което му се полага в семейството.

Моли се обърна с лице към нея.

— Така ли? Не и по начина, по който би го възприел Хари. През целия му живот Стратънови и Тревилиънови са се опитвали да го принудят да избере страна във войната между семействата.

— Доста силно казано — Оливия направи недоволна гримаса.

Моли изобщо не ѝ обърна внимание.

— Вие всички сте виновни в това, че се опитвате да го накарате да се обяви или за Стратън, или за Тревилиън. И когато той отказва да отрече принадлежността си и към едната, и към другата страна на семейството, вие го наказвате заради това.

Паркър присви очи.

— Това е вашето виждане за положението, мис Абъруик. Но в характера на Хари има и една друга страна, която изглежда не ви е известна. Мога да ви уверя, че той не е Доброто Момче, когато иска да принуди някой от нас да направи това, което иска.

— Можеш да го кажеш пак — измърмори Леон. — Хари играе твърдо и това си е неоспорим факт.

Гилфърд хвърли на Моли многозначителен поглед.

— Баща ми и Леон са прави, мис Абъруик. Хари не се колебае да прибегне до подкуп, извиване на ръце или директни заплахи, когато мисли, че е необходимо.

— Не се и съмнявам — усмихна се неопределено Моли. — Наследил е тези качества и от двете семейства.

Еванджелин бе едновременно смутена и раздражена.

— Какво трябва да означава това?

— Това означава — продължи хладно Моли, — че Хари може да бъде толкова твърд, колкото вие го принудите. В края на краищата той е наполовина Стратън и наполовина Тревилиън. Проблемът е, че никой от вас не го разбира истински.

Оливия махна отегчено с ръка.

— Това, което казваш е най-малкото неразумно, Моли. Мога да те уверя, че познавам Хари много добре.

— Не — отвърна просто Моли. — Не го познаваш.

— Забравяш, че съм професионалист в психоанализата, Моли — напомни ѝ Оливия.

— Точно в това ти е проблемът. Не искам да те обидя, Оливия, но ти си се превърнала в затворничка на собствения си професионализъм. Това те кара винаги да разглеждаш поведението на хората от строго професионален ъгъл.

— Моят професионализъм се основава на години творчески изследвания и опит — възрази Оливия.

— Опитваш се да анализираш Хари, като използваш традиционни техники. Но те не важат за него. Не искам сега да се впускам в подробности по този въпрос, но можеш да ми вярваш, когато ти казвам, че Хари е различен. Много по-различен от другите.

Оливия изсумтя презрително.

— Това смешно твърдение само показва колко си невежа и наивна. Нямаш никакъв опит в психологията. Твоите твърдения не са нищо повече от аматьорско самозалъгване.

— Така и така заговорихме за това — обади се Брандън. — Бих искал да престанеш веднъж завинаги да коментираш Хари и психологичните му проблеми, Оливия. Обещах му да говоря с теб да престанеш да му правиш психологични анализи, когато трябва и когато не трябва.

— За какво говориш? — изчерви се Оливия.

— Твоето поведение го дразни — обясни Брандън. — И не мога да го обвиня за това. Знаеш ли какво? Моли е права. Хари ми направи неоценима услуга. Най-малкото, което мога да направя, е да те накарам да си затвориш устата. Каквото и да казваш за Хари, той е чудесен човек. Ако има нужда от професионална помощ, остави го да я получи извън семейството.

Оливия бе направо смазана. Тя понечи да каже нещо, но след това се отказа.

Брандън погледна към Моли.

— Смятам, че всички разбираме какво се опита да ни кажеш, Моли. Съгласен съм с теб, че от твоя гледна точка наистина изглежда, като че ли ние всички се опитваме да се възползваме от Хари, по един или друг начин.

— И се опитвате да го принудите да вземе страна във войната, която той никога не е започвал и за която няма никаква вина.

— Точно така, Моли — обади се Джош. — В продължение на години живях при него, забравихте ли? Знам какво бе всичко това за него. Винаги има някой, който го търси за нещо, опитвайки се да го накара да обърне гръб на едното или другото семейство. Моли е права. Всеки присъстващ тук е бил повече от щастлив да го използва, когато му е било удобно.

Даниел вдигна гордо брадичка.

— Категорично не съм съгласна. Никой не е използвал Хари. Той има отговорности към семейството, които е изпълнявай от време на време. Това е всичко.

— Каквато и да е истината — обади се Гилфърд, — очевидно е, че Моли има друг поглед върху нещата. Дали ни харесва, или не, тя е тази, която ще се ожени за него. Тя изказа ясно мнението си. Никой от нас не би желал да има затруднения, ако иска да се свърже с Хари. Като негова жена тя може лесно да направи така, че да ни е невъзможно да говорим с него.

Еванджелин хвърли към Моли преценяващ поглед.

— Какво искаш от нас?

— Както още отначало ви казах, имам две искания — каза Моли.

Джош я погледна с очакване.

— Какви са те?

— Първо, заради това, че Хари скоро ще се ожени, искам за него ергенско парти. Истинско ергенско парти. На което да присъстват всички мъже и от двете семейства. Не приемам никакви извинения. Джош и Брандън ще го организират.

Всички зяпнаха от изумление. Джош и Брандън се спогледаха.

— Второ — продължи Моли. — Искам всички да присъстват на сватбата. Всички. Всеки, който не дойде, ще открие, че е изключително

трудно да се свърже с Хари през следващите петдесет-шестдесет години.

— Мили Боже! — измърмори Паркър.

Моли погледна едно по едно втрещените им лица.

— Ясно ли се изразих?

— Абсолютно — засмя се Джош.

Моли погледна към него и се намръщи.

— Още нещо. Не искам на ергенското парти никакви голи момичета, излизащи от огромни торти. Разбрахме ли се?

— Да, мадам — отвърна Джош. — Никакви голи момичета в торти. Разбрах.

Моли насочи поглед към вратата, където се бе появил един келнер с огромен поднос.

— Е, това е. Обядът е готов. Ще го сервират всеки момент.

Хари се събуди в полунощ. Не изведнъж, а постепенно. Остана да лежи неподвижно няколко секунди, чудейки се какво го бе събудило. Не чувстваше нещо да не е наред. Нямахше кошмари. Никакви странни звукове в тъмнината.

И тогава, необяснимо как, без да помръдне, разбра, че Моли лежи будна до него. Привлече я към себе си. Тя въздъхна и се сгуши в прегръдките му. Хари плъзна единия си крак между бедрата ѝ.

— Какво има? — прошепна той, като се прозина.

— Нищо.

— Сигурна ли си? — Хари целуна меката извивка на рамото ѝ. С наслада вдъхна аромата ѝ, което, както винаги, предизвика моменталната му ерекция.

— Сигурна съм. Просто си лежах и си мислех.

Той смъкна леко презрамките на нощницата ѝ, откривайки едната нежна гърд. Беше толкова прекрасна. Мека. Топла. Възбуждаща.

— Хари, какво правиш?

— Какво си мислиш, че правя? — наведе глава и започна нежно да гали с език зърното ѝ, което реагира моментално.

— Хари? — ръцете ѝ като че ли сами се озоваха на голите му рамене и се плъзнаха по тях.

— Да? — Хари прокара топла длан по стегнатия ѝ корем.

— Как ти звучи първо число на месеца? След две седмици е.

— Какво ще стане на първо число на месеца? — пръстите му слязоха по-надолу, прониквайки в мекотата и влагата, които знаеха, че ще намерят там.

Моли затаи дъх.

— Сватбата ни. Дотогава Келси ще се е прибрала у дома. Аз... Хари! — тя впи пръсти в косата му, повдигна се леко и се притисна към ръката му.

През тялото му премина тръпка на удовлетворение. По някакъв необясним начин нейната реакция към него ставаше все по-силна, по-интимна всеки път, когато я любеше. Като че ли свиреше на деликатен инструмент и колкото повече се упражняваха, толкова по-красива ставаше музиката, която изпълняваха двамата.

— Първо число на месеца звучи чудесно — прошепна Хари.

— Ще свършиш ли с изследването дотогава? — Моли вече произнасяше думите на пресекулки.

— Да — той се настани между копнините ѝ бедра и бавно проникна в нея. — Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Изобщо не се опита да удържи изгарящия копнеж. Знаеше, че и тя изпитва същото. Все едно бе живял в затворена стая, докато не срещна Моли. Сега, когато бе с нея, сякаш прозорците на тази стая бяха широко отворени и той можеше да види света в цялата му прелест и многообразие.

Дълго след това Хари се люшкеше в блажено полусънно състояние, отдаден на дълбокото удовлетворение, което изпитваше винаги, след като се бе любил с Моли. Леглото бе обляно в лунна светлина. Тя удобно се бе сгушила в прегръдките му. Хари не можеше да назове чувството, което изпитваше. Като че ли двамата пееха в един глас вълшебен романс. Не, това не бе точно чувство, а по-скоро ясно присъствие в самотата на съзнанието му.

— Не се тревожи за това — промърмори сънливо Моли. — Ще свикнеш.

— Ще свикна с какво? — размърда се леко той.

Но Моли не отговори. Бе дълбоко заспала.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Оливия отпи замислено глътка от специалния чай, който Моли току-що бе направила.

— Знаеш ли къде са го отвели?

— Не — Моли наля чай и за себе си и се отпусна на дивана. Подви крак под себе си и се усмихна. — Може би така е по-добре. Предупредих Джош, че не искам голи момичета, излизащи от огромни торти, но това не значи, че не съществуват някои други възможности за забавление, за които смятам, че е по-добре да не се замислям.

— Ергенските партита наистина имат такава репутация.

— Не ми припомняй — тя изкриви лице в гримаса.

Оливия ѝ отправи любопитен поглед.

— Тогава защо настояваше мъжете от двете семейства да устроят ергенско парти на Хари?

— Мисля, че и сама можеш да се досетиш.

Погледите им се срещнаха.

— Да. Не е нужно да имаш докторска степен по психология, за да се досетиш, че целта ти е Хари да разбере, че означава много и за Стратънови, и за Тревилиънови и че са готови да сключат примирие заради него.

— Това е единственото, което той иска от тях. Единственото, което е искал някога.

— И ти направи така, че да го получи. Трябва да призная, че съм впечатлена. Не мислех, че съществува сила на тази земя, която да може да убеди Стратънови и Тревилиънови да прекратят враждата, дори за кратко.

— Те не са толкова лоши, Оливия. Само трябва да знаеш как да подходиш към тях.

Оливия продължи да я гледа замислено.

— Моли, ти наистина обичаш Хари, нали?

— Да.

— А той... — Оливия не довърши и отмести поглед встрани. — Съжалявам, това е личен въпрос. Ще имаш пълно право, ако ми кажеш да си гледам работата, но все пак ще те попитам. Той казвал ли ти е, че те обича?

— Не и с думи — призна Моли.

Тя бе искрено изненадана, когато преди десет минути Оливия се появи на вратата. Беше почти девет. Един час по-рано Джош бе замъкнал Хари към гаража под претекст да му покаже чисто новото ферари, което било в едно от клетките там. Тъй като в жилите на Хари течеше Тревилиънова кръв, той, естествено, не можа да остане безразличен, когато стана дума за спортна кола. Не подозираше, че буквално ще бъде отвлечен в една лимузина, наета от Брандън за цялата вечер.

Доволна от обещаващото начало на плана си, Моли бе измила чиниите след вечерята и тъкмо се готвеше да се сгуши на дивана с книга в ръка, когато пристигна Оливия. Доколкото можеше да прецени, тя просто искаше да си поговорят.

— Това не те ли притеснява? — попита Оливия.

— И до това ще се стигне, убедена съм — в действителност се надяваше Хари да стигне поне дотам да разбере, че това, което чувства към нея, е любов. — Хари върши всичко по свой начин и когато мисли, че му е дошло времето. Той е различен.

— Продължаваш да твърдиш все това.

— Истина е — усмихна се Моли. — Произлизам от род, в който хората по един или друг начин са различни от останалите. Познавам ги и ги разбирам.

— Да, но различията на Хари, както ти ги наричаш, отиват твърде далеч.

— Оливия, мога ли да ти задам един личен въпрос?

За миг Оливия се смути.

— Какъв?

— Какво те привлече в началото у Хари? Очевидно е, че двамата сте съвършено неподходящи един за друг.

— Срегнах го на един малък прием в негова чест, след като бе изнесъл лекция за приноса на мислителите от епохата на Просвещението за развитието на психологията. Веднага си помислих,

че ще бъдем идеална двойка. Беше направо неотразим. Интелигентен. Добре образован. Толкова емоционално стабилен. Поне в началото.

— О, да, разбирам. Прочутото му самообладание — Моли се усмихна над ръба на чашата си. — И кога откри, че това е просто маска, зад която се крие врящ казан от опасни страсти и тъмни желания?

— Моля? — стъписа се Оливия.

— Няма значение. Просто се пошегувах. Кога реши, че двамата не сте създадени един за друг?

Оливия се размърда неспокойно на стола си.

— Сигурна ли си, че искаш да узнаеш?

— Абсолютно. Умирам от любопитство.

— За да бъда съвсем откровена — започна Оливия — много бързо стана ясно, че Хари има сериозно емоционално разстройство, което първо трябва да се излекува, преди той да може да изгради нормална връзка с някоя жена.

— Хм.

— Опитвах се — продължи Оливия мрачно. — Бог ми е свидетел, че се опитах. Той не искаше да говори с мен. Отказа професионален съвет и терапия. Казах му, че има лекарства, които биха могли да му помогнат. Но той не искаше и да чуе да говори с лекар за проблемите си. И после...

— После какво?

— Е, ако искаш да знаеш истината — започна да ме изнервя.

— Защо?

Оливия отправи поглед в нощта зад прозорците.

— Имах чувството, че иска нещо от мен, нещо, което не можех да му дам дори в най-малка степен. Не знаех какво е това, от което той се нуждаеше толкова много. Просто знаех, че не съм в състояние да му го дам.

— А ти какво искаше от него? — попита Моли.

Оливия я погледна бързо и изпитателно.

— Една здрава, устойчива, взаимно допълваща се връзка, разбира се. Брак, основан на уважение, доверие и взаимна толерантност.

— Значи разбра, че не можеш да намериш всичко това у Хари?

— Невъзможно беше. Той... — затърси подходящите думи. — Отначало изглеждаше доста резервиран. Но към края на злополучния ни годеж започна да се държи странно. Започна да ме обсебва.

— Да те обсебва?

— Трудно ми е да обясня. Самата аз никога не съм разбирала какво стана. Никога в практиката си не съм срещала тези симптоми и никога не съм изучавала подобен синдром в университета. Сигурна съм, че странното му държание е резултат на посттравматично стресово разстройство, но не ми беше ясно какво точно става в душата му. Много се изплаших. Разбрах, че трябва да прекъсна връзката ни.

— И Брандън беше насреща, за да те спаси?

В очите на Оливия проблесна гняв.

— Брандън не ме е спасявал. Аз сама се спасих.

— Съжалявам. Не исках да те засегна.

— С Брандън се запознахме, докато бях сгодена за Хари. Трябва да призная, че още от начало се появи силно привличане между нас. И двамата чувствахме това и се опитахме да го избегнем. Но Брандън разбра, че започвам да се плаша от пристъпите на депресия у Хари и от... силата му.

— Говорила си с Брандън за поведението на Хари?

Оливия кимна утвърдително.

— С Брандън можех да говоря така, както никога не бих могла да го направя с Хари. Изпитах такова облекчение.

Моли се приведе леко напред.

— Оливия, всичко е наред. Не се измъчвай повече от чувство на вина.

— Не чувствам вина! — отвърна бързо Оливия, но внезапно в очите ѝ се появиха сълзи. — Вината е парализиращо, разрушително чувство. Нямам причина да се чувствам виновна.

— Наистина нямаш причина. Вие с Хари просто не сте създадени един за друг. Повярвай ми, така е. Напълно, абсолютно сигурна съм в това, което казвам.

— Какво те прави толкова сигурна, Моли?

— Хари контактува емоционално по начин, който ти никога не би могла да обясниш с никаква психологическа теория. Вече ти казах и ще повтора — Хари е различен.

С треперещи ръце Оливия постави чашката в чинийката.

— Опитвах се да му помогна.

— Знам.

— Направих всичко възможно да го накарам да се подложи на терапия — тя грабна бързо чантичката си и извади оттам една носна кърпичка. — Не би могла да го разбереш. Като че ли отново виждах баща си.

— О, Боже! — прошепна Моли.

Оливия изглежда не я чу. Попи с кърпичката очите си и продължи:

— Баща ми страдаше от пристъпи на депресия. С течение на времето те ставаха все по-тежки. Мама се опита да го убеди да отиде на лекар. Аз също. Но той отказа. Един ден излезе в гората с карабината си. Никога не се върна.

Моли постави чашката си на масата, стана, приближи се до младата жена и я прегърна. Оливия не се възпротиви. Зарови лице на гърдите ѝ и се разплака. Моли леко я потупа по рамото.

— Оливия, ти си специалист. Със сигурност нямаш нужда от мен, за да ти кажа, че не си виновна за самоубийството на баща си.

— Само един Господ знае на колко терапевтични сеанса се подложих, за да преодолея това! — Оливия започна да се съвзема.

— И няма нужда да ти припомням, че Хари не е баща ти. Не трябва да се тревожиш за него и да се опитваш да го спасяваш. Той не е твой проблем, нито твоя отговорност.

Оливия подсмръкна още няколко пъти, след това вдигна поглед към Моли. Дори успя да се усмихне несигурно.

— Знаеш ли какво? Мисля, че си сбъркала призванието си. Трябвало е да учиш психология.

— Благодаря. Предпочитам бизнеса си с чая и подправките. Но все пак мога да си представя в каква каша си попаднала.

— Каша ли?

— Разбира се. Ето те, сгодена за мъж, когото си почнала да възприемаш повече като пациент, отколкото като любовник. Мъж, чиито проблеми ти напомнят за проблемите на баща ти — тя махна с ръка. — В същото време започваш да се влюбваш в друг мъж, на всичкото отгоре роднина на твоя пациент-годеник, който с течение на времето се държи все по-странно и отказва да се подложи на терапия.

Нищо чудно, че си се изплашила и си развалила годежа. Направила си единственото разумно нещо, което е можело да се направи.

Настъпи кратко мълчание.

— Не мисля, че използваме точно такива термини в психологията — измърмори Оливия. — Но може би в този случай тези думи са най-подходящи.

Моли примигна изненадано.

— Наистина ли долових малка шега? Някакъв психологически хумор? Оливия, ти наистина ме изненадваш.

Оливия тъжно се усмихна.

— Знам наистина един много хубав виц за това колко психоаналитици са необходими, за да се смени една електрическа крушка.

— Нямам търпение да го чуя — разсмя се Моли.

Най-накрая усмивката на Оливия се прояви и в очите ѝ.

— Може би си права. Може би е време да се освободя от вината, която чувствам към Хари. Мисля, че е попаднал в добри ръце.

Паркър измери с презрителен поглед шумната, претъпкана с хора таверна. Една кънтри група изпълваше пространството с жални вопли за изгубена любов и добро уиски. Солистката бе облечена в прилепнали джинси, общити с ламе. Никой от мъжете, които седяха на бара, не си бе направил труда да си свали шапката. В отдалечения ъгъл една шумна група се бе събрала около игралната маса. Беше ясно, че става дума за големи залози.

— Кой, по дяволите, избра това място? — изръмжа недоволно Паркър.

— Ние — Джош погледна към Брандън за подкрепа.

— Помислихме си, че ще представлява един вид неутрална територия — обади се Брандън с малко пресилен ентузиазъм и направи знак на сервитьорката, облечена в живописен каубойски костюм. — Поръчай си бира, дядо.

— Аз пия уиски — изръмжа за пореден път Паркър.

— Както и аз — Леон смигна на сервитьорката, която се приближи към тяхната маса. — Хубави ботушки имаш, скъпа.

— Хайде, хайде, чичо Леон — изстена Ралей. — Не се прави на магаре, чу ли?

— Харесвате ботушите ми ли, мистър? — сервитьорката сведе поглед към червените си каубойски ботуши, украсени с пайети, които бяха в тон с шапката ѝ.

— Да — ухили се Леон.

— Ако толкова ви допаднат, мога да ви ги дам. До края на вечерта краката ми ще се подуят и ще ме болят. Страшно са неудобни.

— Мога да ти помогна да облекчиш болките в краката си, скъпа.

— Не, благодаря. Има кой да ми масажира краката след работа.

— А той достатъчно голям ли е, за да се справи с толкова дълги бедра? — попита Леон с интерес.

— Не е той, а тя — измърмори сервитьорката. — Освен това е пет фута и единадесет инча висока, кара „Харлей Дейвидсън“ и е облечена в кожи и метал. Барабанистка е в „Ръби Сует“. Чували ли сте за този състав?

— Хм, не — призна Леон. — Вероятно не свирят моя тип музика.

— Вероятно. Някак си не мога да си представя какво общо бихте могли да имате приятелката ми и вие.

Леон изкриви лице в недоволна гримаса.

— Ами така е. Излизаш с един куп Стратънови, какво можеш да очакваш.

Паркър го изгледа свирепо.

— Опитай се да не се правиш на по-голям глупак, отколкото в действителност си, Тревилиън. В този град аз имам репутация.

Леон само присви очи.

— Каква репутация? Да аранжираш цветя ли?

— Престани, дядо — изсъска Джош.

Сервитьорката стоеше невъзмутимо до тях и потрепваше леко с химикалката по малкото тефтерче в ръката си, за да им привлече вниманието.

— Мога ли да взема поръчката ви?

— За мен бира — отвърна бързо Джош.

— Същото и за мен — обади се Брандън.

Паркър се намръщи.

— Ако тук се сервира само бира, аз също ще бъда принуден да си поръчам тази напитка.

— За мен също — добави Ралей.

Гилфърд се замисли.

— Бих искал да знам имате ли от тези марки бира, които се произвеждат тук, в Сиатъл?

— Да, сър, имаме една местна марка бира — отвърна сервитьорката. — „Скид роуд“.

Гилфърд направи измъчена физиономия.

— Не мисля, че някога съм чувал за нея.

— Произвежда се в малка пивоварна, която отвориха съвсем наскоро — обясни сервитьорката.

— Добре. Ще я опитам.

Жената с очакване погледна Хари, който стоеше на челното място.

— А за вас?

— „Скид роуд“ ми звучи добре — отвърна той.

— „Скид роуд“ за всички — обобщи Гилфърд.

— Много добре. Веднага се връщам — сервитьорката пусна тефтерчето в джоба на късата си червена пола и се смеси с тълпата.

Леон я проследи с тъжно изражение.

— И момичетата вече не са това, което бяха.

— Млъквай, стар коцкар такъв! — нареди строго Паркър. — Не си ли чувал за сексуален тормоз на работното място?

Леон успя да изрази изненада.

— Защо? Не, не съм. Къде мога да получа такъв?

Джош издаде мъчителна въздишка и погледна към Хари.

— Няма ли вече да започнем да се забавляваме?

Хари огледа мъжете, които бяха седнали на масата. Всички те бяха негови роднини, и от двете семейства. Присъстваха всички, навършили двадесет и една години. За пръв път ги виждаше заедно в едно помещение.

— Да приема ли, че това парти е дело на Моли? — обади се той в последвалото мълчание.

— Какво те кара да мислиш така? — обади се Гилфърд.

— Просто предположение — отвърна Хари.

С периферното си зрение забеляза сервитьорката, която се връщаше с пълен поднос бири. Зачуди се кога най-сетне на всички ще омръзне този фарс, ще станат и ще си отидат вкъщи.

Ралей се намръщи.

— Виж, Хари, знам какво си мислиш, но не си прав. Всички искахме да ти организираме едно подобаващо изпращане. Така ли е, чичо Леон?

Леон повдигна едната си вежда.

— Разбира се, че е така — той се облегна на стола си, докато сервитьорката поставяше бирата пред него. — По дяволите, винаги съм бил за, когато става дума за парти.

Паркър вдигна чашата си.

— Имаш ли нещо против да ти задам един въпрос, Хари?

— Какъв въпрос?

— Нямам нищо против това да се ожениш. Това си е твоя работа. Но защо, по дяволите, искаш да се ожениш за такава властна малка женичка като Моли Абъруик? Синко, тя ще направи живота ти истински ад.

— Можеш да го повториш — поклати глава Леон. — Тази жена е истинска мъжкарана.

— Не е мъжкарана — отвърна Хари.

— А? — Леон примигна от учудване.

— Смела е, вярно, но не е мъжкарана — Хари отпи голяма глътка от бирата си. — Има голяма разлика. Може за теб това да няма значение, чичо Леон, но когато става дума за такива неща, предпочитам точността.

За миг настъпи тишина. Всички бяха втренчили погледи в Хари. След това устните на Брандън леко потрепнаха и миг по-късно той избухна в смях. Развеселен, Джош направи същото. Гилфърд се усмихна.

— Кучи син — измърмори Леон. След това се разсмя и той.

Паркър и Ралей се спогледаха.

Хари бе единственият, който забеляза тримата яки, облечени в джинси и кожа мъже, влизащи в таверната. Не изглеждаха много по-различно от другите посетители, но в тях Хари забеляза нещо, което веднага го накара да застане нащрек. Новодошлите обходиха помещението с погледи на пияно задоволство.

— Проклятие! — той остави бутилката си на масата. — Мисля, че е време да си ходим.

Ралей веднага обърна поглед към него.

— Какво има?

— Нищо. Все още — Хари посегна да извади портфейла си и в същия миг забеляза, че новодошлите се насочиха към тяхната маса.

С инстинкта към опасностите, който бе използвал в своя полза в продължение на години, Леон вдигна поглед, изпълнен с очакване и нетърпение.

— Виж ти! Виж ти!

— Какво става тук? — намръщи се Паркър.

— С малко късмет вечерта се очертава да стане много вълнуваща — увери го Леон с предизвикателна усмивка.

Тримата непознати се приближиха до масата им. Този, който вървеше най-отпред, имаше двудневна брада и мръсна коса, вързана на врата на опашка. Беше тикнал предизвикателно палци в широкия си кожен колан.

— Кажете сега, че това не са групата сладури, които пристигнаха с онази фантастична лимузина отпред.

— Кого наричаш сладур? — попита Леон с измамно спокоен глас.

— Вижте какво! — намеси се Паркър. — Това е семейно събиране и непознати не са добре дошли тук.

Този, който стоеше непосредствено зад мъжа с конската опашка, се ухили, разкривайки два реда развалени зъби.

— Жалко. Ние също искаме да се позабавляваме.

— Не и на нашата маса — отвърна Леон.

— Не виждам защо не — обади се първият.

Той протегна яката си космата ръка, хвана единия ръб на масата и я преобърна. Бутилки и чаши се строполиха със звън на пода. С раздиращо нервите тътрене се претърколиха столове. Мъжете от семействата Стратън и Тревилийн скочиха на крака. От съседните маси долетяха силни викове.

— Кучи син! — Леон размаха възбудено патерицата си.

— О, по дяволите! — извика Ралей. — От това ще излезе чудесно ергенско парти, не мислите ли?

Хари улови полупразната си бирена бутилка, преди да падне на земята. Хвана я така, сякаш държеше нож. След това улови погледа на Джош.

— Към входната врата! — нареди твърдо на момчето. — Веднага!

— Добре! — Джош забеляза бутилката, която се бе превърнала в оръжие в ръцете на Хари, самият той сграбчи друга бирена бутилка и започна да отстъпва към входната врата.

Гилфърд се бе зачервил от ярост. По лицето на Паркър премина израз на изненада. Хари ги избута към входа. Той не видя кой започна боя и кой нанесе първия удар, видя само как Леон отново размаха тържествуващо патерицата си. Непознатият с конската опашка се преви на две, останал без дъх.

След секунда вече нямаше значение кой беше започнал свадата. По всички закони за причина и следствие резултатът бе напълно предвидим. В таверната настъпи истински хаос. Всеки се биеше с всекиго. Навред се разнасяха писъци, викове и ругатни. Групата бе усилила звука на уредбите си докрай в отчаян опит да заглуши врявата.

Нетърпелив час по-скоро да измъкне роднините си от кръчмата и да ги отведе в безопасност до лимузината, Хари действаше светкавично. Парира удара на единия от нападателите, след това с точно премерен удар заби юмрука си в корема му. Непознатият залитна назад, превит одве. По глуповатото му лице се изписа израз на изненада. Преди да може да се свести, Хари сграбчи Паркър за рамото и го поведе към вратата. Дядо му обаче бе насочил вниманието си към друг нападател.

— Нецастен хулиган! — Паркър хвърли пълна бутилка към един от тримата непознати, започнали боя. Тя го удари с все сила в рамото, на което той реагира с гневен рев.

Хари го изведе набързо навън, преди да му се бе случило нещо лошо, и пак се върна в заведението. Джош и Брандън го гледаха с очакване, тъй като искаха да знаят какво да правят по-нататък.

— Джош, погрижи се за Ралей — нареди Хари. — Брандън, изведи Гилфърд оттук. Аз ще се оправя с Леон.

— Добре — Брандън хвана чичо си за ръка и го поведе към вратата.

Джош сграбчи Ралей за рамото.

— Хайде да изчезваме, приятел. Партието свърши.

— А, не! Точно сега започва! — оплака се Ралей, но не се противи дълго и тръгна към изхода.

Хари обхвана Леон през кръста, точно когато чичо му се извърташе, за да удари още някого с патерицата си.

— Какво, по дяволите... — старият се обърна и го изгледа кръвнишки. — Остави ме. Искам да довърша започнатото.

— Това е моето парти, забрави ли? — извика Хари, влачейки го към вратата. — А аз вече си тръгвам.

— Ти винаги си бил много скучен, момче — заяви Леон, когато излязоха навън. — В това се състои целият ти проблем. Никога не си знаел как да се забавляваш.

Хари не му обърна внимание. Набързо провери дали всички са се качили в лимузината. Патерицата на Леон за миг се запречи на едната врата, но Хари успя да я затвори точно когато боят се пренесе извън таверната.

— Всички сме тук — той улови погледа на шофьора в огледалото за обратно виждане. — Хайде да тръгваме.

— С удоволствие, сър — отвърна униформеният мъж и запали двигателя.

Гумите на мощната кола изхвърлиха зад себе си пясък и чакъл, когато рязко потеглиха от паркинга. Някъде в далечината запищяха полицейски сирени, но лимузината вече бе набрала скорост в обратна посока.

В продължение на няколко минути никой не каза нищо. Проблясъците от външни светлини в купето разкриваха лица, застинали в различни изражения, споглеждащи се едни други.

След това Леон се засмя и извади няколко бутилки „Скид роуд“, които по някакъв мистериозен начин бе успял да отмъкне от кръчмата на излизане.

— Някой ще се присъедини ли към мен?

— Да, по дяволите — отвърна Ралей. — Дай ми една от тези, Леон. Наистина имам нужда от нещо освежаващо.

— Аз лично бих употребил нещо по-силно — измърмори Паркър.

Джош се ухили и започна да тършува из малкото барче на лимузината.

— Мисля, че тук има бутилка уиски, мистър Стратън. Да, прав съм! — и той победоносно вдигна една бутилка.

— Слава Богу — Паркър наблюдаваше как младежът налива уискито. — Не съм попадал в такава ситуация, откакто служех във флота.

Леон го погледна с неочакван интерес.

— Служил си във флота?

— Да — Паркър пое чашата си от Джош.

— Е, проклет да съм, аз също някога служех във флота — Леон протегна ръка.

Паркър се поколеба за момент, след това я пое и здраво я стисна.

Хари наблюдаваше с интерес и любопитство как в лимузината започна да се установява друго настроение. Не бе сигурен точно какво беше, но се чувстваше добре.

Брандън погледна останалите.

— Джентълмени, в този момент си мисля, че моята жена, известната психоаналитичка, би нарекла това събиране пробен опит за сближаване.

— Каквото и да е то — отвърна Леон, — пия за него.

Звукът от превъртането на ключ във входната врата събуди Моли. Хари най-сетне се беше прибрал. Тя се облегна сънено на лакът на дивана, където бе заспала докато четеше, и погледна часовника си. Изненада се, когато видя, че минаваше един. Изпита чувство на облекчение. Ергенското парти сигурно е било интересно и е преминало както трябва, щом е продължило до толкова късно.

Тя се прозина, изправи се и тръгна към входната врата, за да посрещне бъдещия си съпруг. Звукът от превъртането на ключа се повтори. Хари очевидно имаше проблеми с отключването.

— Надявам се, че не си прекалено пиян, скъпи — засмя се, докато му отваряше вратата. — Малко почерпване в мъжка компания е едно, но ако известните ти роднини са те накарали да се натряскаш здраво, наистина ще се ядосам...

Тя зяпна от изумление, когато видя кой стои на прага.

— Уверявам те, че изобщо не съм пиян, скъпа — отвърна Кътър Латъридж. Усмихна ѝ се със своята очарователна усмивка, като в

същото време ѝ показа пистолета в ръката си. Дулото имаше странна форма. — Няма да остана дълго. Имам едно-две неща, за които трябва да се погрижа, преди да се заема с нещо ново.

— Кътър! — Моли бе твърде изненадана, за да се помръдне. — Как влезе тук?

— Всъщност името ми е Кларънс, но можеш да ме наричаш и Кътър — той направи едно движение с пистолета. — И да отговоря на въпроса ти — влязох през гаража. Охранителните системи на гаражите не са много надеждни, не мислиш ли?

Моли отстъпи крачка назад. Кътър влезе и затвори вратата след себе си.

— Казаха ми, че си изчезнал — прошепна Моли. — Казаха, че не е в твоя стил да се връщаш, когато измамата ти се провали.

— Общо взето, прави са — той изпусна въздишка на съжаление. — Не ми харесва физическото насилие. Така нещата се объркват много. Предпочитам да разчитам само на комбинативния си ум. Но в този случай мисля, че трябва да направя изключение.

— Имаш предвид второ изключение, нали? Ти уби Уортън Кендъл.

— Той стана абсолютно неблагонадежден — отвърна Кътър. — Твърде много пари бяха заложили на карта. Мислеше, че има право да получи много повече, отколкото възнамерявах да му дам за услугите. Не е ли чудно колко алчни могат да бъдат някои хора?

— Сега вече е невъзможно да се добереш до парите на фондация „Абъруик“ — отбеляза отчаяно Моли. — Защо си поел риска да се върнеш в Сиатъл?

— Защото Тревилиън не искаше да се откаже да върви по следите ми — лицето на Кътър се изкриви от внезапно бликнала ярост. — Той ме надушва като хрътка. Накара детектива си да се рови в миналото ми, да търси доказателства, опитвайки се да намери логика в действията ми. А човек винаги следва някаква логика. Рано или късно щеше да ме открие. Не мога да му позволя това.

— Не можеш да спреш Хари.

— Трябва — отвърна Кътър. — Ако не се отърва от него, през целия си живот няма да съм спокоен.

Страхът сграбчи вътрешностите на Моли като с железни клещи.

— Какво смяташ да правиш?

— Мисля да се отърва и от двама ви с Хари.

— Не можеш да се измъкнеш, Кътър. Всеки ще разбере кой ни е убил.

— Не мисля така — усмихна се студено той. — От известно време обмислям точно действията си. Изчаквах само подходящия момент.

— За какво говориш?

— Ще изглежда така — Хари Тревилиън, който и без това е емоционално нестабилен, съвсем е откачил. Върнал се вкъщи пиян и депресиран след ергенското парти. Застрелял годеницата си, тъй като погрешно сметнал, че е възобновила връзката си с Гордън Брук. След което насочил дулото към слепоочието си. Такива неща не са нещо необикновено, нали така?

— Ти си луд, ако мислиш, че ще успееш.

— Ще успея, скъпа. Експерт съм, що се отнася до детайлите — Кътър погледна часовника си. — Нека да седнем и да изчакаме. Не можем да направим нищо, докато не се върне Тревилиън, а както ми е известно, ергенските партита могат да продължат доста време.

Моли разбираше, че не би имала шанс да изкрещи силно. Кътър стоеше твърде близо. Пистолетът му беше със заглушител. Можеше да я удари така, че да изпадне в безсъзнание, или да я убие, преди да е успяла да издаде и звук. Припомни си деня, когато Кътър я бе хванал в капан в мазето на собствената ѝ къща. Хари бе пристигнал десет минути след като Кътър се би отишъл. Никога нямаше да го признае, но бе дошъл в къщата, защото бе усетил, че Моли се намира в опасност. Тя го бе повикала и той се бе отзовал възможно най-бързо. Наистина, бе пристигнал с известно закъснение, но бе дошъл.

Тя погледна в студените очи на Кътър и видя там смъртта. Отчаяно изкрещя безмълвното си предупреждение в нощта:

Хари!

Опасност! Смърт!

Внимавай! Внимавай! Внимавай!

Хари отвори вратата на спрялата пред вратата на жилището му лимузина. Леон му хвърли укоризнен поглед.

— Наистина ли искаш да се прибереш толкова рано? Нощта едва сега започва, момче.

— Един и половина е, а и аз не съм свикнал с такива развлечения — Хари излезе от колата и хвърли поглед към роднините си. — Не мога да понеса повече за една нощ. Но искам да знаете, че прекарах чудесно.

— Хей, трябва да се събираме по-често, какво ще кажете? — обади се Ралей.

— Не съм много убеден в това — усмихна се уморено Брандън. — За мен също беше тежка нощ.

— И за мен — отбеляза Гилфърд.

В отговор се чу недоволното сумтене на Паркър.

— Тези младежи изобщо нямат нашата издръжливост, когато бяхме на техните години, а, Леон?

— Какво можеш да очакваш? — отвърна Леон. — Сега младежите почти не ги бива за нищо.

— Така си е — съгласи се с готовност Паркър.

Хари хвърли поглед към Джош.

— Погрижи се за Леон.

— Разбира се, не се тревожи — усмивката на Джош изведнъж секна. — Случило ли се е нещо, Хари?

— Не — отвърна той. — Уморен съм и искам да си лягам, това е всичко.

— И да чуеш това от един бъдещ младоженец! — извика Леон. — Мъжът никога повече не е същият, след като се ожени.

Хари затвори вратата сред добродушните шеги и подмятания на другите.

Проследи с поглед лимузината, която се отдалечаваше в нощта, след това се обърна и с бързи крачки се запъти към фойето. Но не изминал и половината път, изведнъж се сепна. Нещо не беше наред.

Опасност! Внимавай! Внимавай!

Чувството го връхлетя изведнъж. Първата му реакция, основана на дългогодишен навик, бе да го потисне. Но после настоятелно осъзна, че това смразяващо чувство бе по някакъв начин свързано с Моли. Не можеше да го отхвърли или да не му обърне внимание.

Опасност! Опасност! Опасност!

В съзнанието му с ужасяваща яснота прозвуча съветът на Моли. Тя му бе казала да не се противопоставя на собствената си природа. Беше го предупредила, че тази мълчалива борба ще разкъса душата му. За пръв път Хари призна пред себе си, че тя е права. Един сигурен начин да се побърка бе да продължава да отрича истината. С усилие на волята си наложи да се успокои и предпазливо да разтвори сетивата си.

Той е тук! Той е тук! Убийство! Убийство!

Олюля се под силата на мощното безмълвно предупреждение, което проехтя в дълбините на съзнанието му. Бързо се съвзе и извади ключовете си. Крис, нощният портиер, се появи от малкия си офис и отвори вратата.

— Добър вечер, мистър Тревилиън. Доста късно се прибирате.

— Имах ергенско парти — отвърна Хари с дрезгав глас, като в същото време полагаше всички усилия да се овладее, без да губи необикновената си чувствителност към невидимите трептения на опасността.

— Моите поздравления! — намигна му Крис.

— Благодаря.

Когато се отправи към асансьора, в гърдите го блъсна мощна вълна и за миг го накара да се олюлее.

— Случило ли се е нещо, мистър Тревилиън?

Замаян, той не можа да улучи бутона на асансьора. Обзе го паника.

Твърде късно! За пореден път ще закъснея!

— Крис, идва ли някой в апартамента ми, преди да се върна?

— Само мисис Стратън.

— Оливия? — Хари разгърси глава, опитвайки се да проясни мислите си.

— Да, сър. Тръгна си преди няколко часа.

— Никой друг ли не е идвал?

— Не, сър.

— Ще ми направиш ли една услуга? — гласът му трепереше от вълнение и тревога.

— Разбира се.

— Искам да си направя една шега с Моли.

— О! Добре. Няма проблеми — усмихна се Крис. — Какво искате да направя?

— Изчакай няколко минути, докато се кача горе, след това ми звънни по интеркома. Когато отговоря, кажи, че детектив... — Хари разтърка челото си. — Кажи, че е дошъл детектив Фостър от районното полицейско управление и иска да говори с мен. Спешно.

— Дадено.

— Благодаря, Крис.

В този момент вратата на асансьора се отвори. Хари успя да се вмъкне вътре и да натисне правилния бутон. Когато вратите се затвориха, се облегна на стената, притвори очи и се опита да възвърне самоконтрола си, за да пристъпи с твърда крачка по стъкления мост, който се простираше над бездната. Мълчаливо си обеща, че този път няма да се противи на усещанията, които го изпълваха и от които толкова се плашеше.

Твърде късно! Твърде късно!

Паниката и отчаянието, които го обзеха, едва не пометоха в бездната толкова трудно извоюваното му самообладание. С върховни усилия потисна страха и го върна в мрачната му дупка.

Това е просто друго усещане. Не по-различно от допира, вкуса или миризмата. Просто още една от естествените му способности. Като необикновените му рефлексии. Съвсем естествени, му бе казала Моли. За него.

Ставаше дума за живота на Моли.

Хари си пое дълбоко въздух. Пристъпи с твърда крачка по стъкления мост. Сякаш от нищото го завладя странно спокойствие. Задиша по-лесно. Знаеше, че бе придобил контрол над всичките си рефлексии. Бе престанал да трепери. Изправи се здраво на краката си. Стената на асансьора повече не му бе нужна.

Вратите се отвориха. Той пристъпи в коридора и се отправи към апартамента си. Пъхна ключа в ключалката и завъртя облата дръжка на вратата.

— Мооооли! — гласът му звучеше неясно, освен това нарочно се препъна, влизайки в антрето. Чувството за надвиснала опасност заплашваше да го пречупи на две. — Скъпа, вече съм си вкъщи. Невероятно парти беше. Трябваше да видиш какъв бой стана в кръчмата.

— Виж ти! Виж ти! Виж ти! — Кътър Латъридж се появи усмихнат зад гърба му. С една ръка бе сграбчил Моли през кръста,

притискайки я към себе си. В другата държеше пистолета със заглушител, насочен право в сърцето на Хари. — Колко удобно!

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Хари, опитах се те предупредя! — в очите на Моли блестяха сълзи на отчаяние. — Толкова съжалявам! Толкова съжалявам!

Хари впи с усилие поглед в нея, като че ли му бе изключително трудно да фокусира замъгления ѝ образ.

— Какво, по дяволите, става тук?

— Тук съм, за да се сбогуваме както трябва, Тревилиън — заяви Кътър.

— Не смятам да ходя никъде — Хари се олюля към него, като в същото време направи така, че да се блъсне в стената. Облегна се на нея и започна бавно да се свлича надолу. — Махни този пистолет, Латъридж. Не можеш да стреляш тук. Не е в твоя стил.

— Стилът ми се промени благодарение на теб, Тревилиън.

— Хари! — Моли се опита да се освободи от хватката на Кътър, но безуспешно. — Добре ли си?

— От много време не съм се чувствал толкова добре — Хари се отпусна на пода. Пръстите му незабелязано докоснаха калъфа, който бе привързан към глезена му. След това изигра истинско шоу, докато се изправи отново на крака. Ножът сега бе скрит в ръкава на ризата му. — Какво става тук?

— Той иска нашата смърт да изглежда като убийство и самоубийство — прошепна Моли. Погледна го изпитателно, като че ли опитвайки се да проникне отвъд пиянската маска. — Хари, той ще ни убие!

— Не-е. Няма да направи това — Хари залитна напред. — Нали, Латъридж или Лакстън, или както там се казваш?

— Стой, където си! — извика Кътър и отстъпи назад, като повлече със себе си и Моли.

— Не можеш да ме застреляш в гърдите — отбеляза весело Хари. — Няма да изглежда като самоубийство, нали? Трябва да ме застреляш в главата или устата, така ли?

— Мътните те взели! — изсъска Кътър. — Наистина си бил смахнат. Оливия Стратън е права.

Хари тъжно поклати глава.

— А аз си мислех, че един психоаналитик трябва да пази тайна.

— Стой си на мястото или ще убия Моли — изръмжа предупредително Кътър. — Няма да се поколебая да го направя веднага, разбра ли?

— Добре, добре — Хари започна да разтвива врата си, като се опитваше да запази равновесие. — Чух те.

Кътър се намръщи.

— Много се радвам да те видя пиан, Тревилиън. Трябва да призная, че това надмина очакванията ми.

— Аз се старая никога да не живея според очак... очакванията на хората — заекна Хари.

Очите на Моли се разшириха, когато внезапно всичко ѝ стана ясно. Хари не беше пиан. И вече знаеше, че тя го разбра, защото с поглед я предупреждаваше да не го издава.

— Стой, където си, Тревилиън — Кътър започна бавно да вдига пистолета.

В този момент интеркомът извънтя. Кътър замръзна на мястото си.

— Хей, имаме посетител — обади се весело Хари. — Все пак време за празнуване е.

— Не отговаряй! — нареди Кътър.

— Май ще трябва — Хари вдигна рамене, като че искаше са каже: „Какво мога да направя?“, което за пореден път го накара да залитне. — Портиерът знае, че се прибрах. Видя ме, когато се качвах в асансьора. Знае, че и Моли е тук.

Кътър се намръщи, лицето му издаваше раздвоението му.

— Добре, обади се. Кажи му, че си лягаш и не приемай никакви посетители. Разбра ли?

— Разбрах. Лягам си.

Хари се запрепъва към интеркома. Когато протегна ръка да натисне бутона, скъси разстоянието до целта си. Кътър държеше Моли точно пред него. От този ъгъл можеше да го улучи в рамото. Но това не беше достатъчно. Трябваше да нанесе такъв удар, че да не му позволи да стреля.

— Да, Крис?

— Съжалявам, че ви безпокоя в този час, мистър Тревилиън — издекламира Крис с надут тон. — Но тук е детектив Фостър от полицейското управление. Тъкмо тръгна към вашия апартамент. Каза, че случаят бил спешен.

— Полиция?! — Кътър, който не пропусна нито дума от неочакваното съобщение, избухна гневно: — Върви по дяволите, Тревилиън! Какво става тук? Какво си направил?

— Проклет да съм, ако знам — отвърна Хари, извърна се с гръб към интеркома и се ухили. — Като че ли ще си имаме компания от полицията. Ти какво мислиш, че искат по това време? Питам се дали не съм забравил да си платя таксата за паркинг.

— По дяволите!

— Не мисля, че сценарият за убийство и самоубийство ще стане тази нощ — каза Хари. — Как ще обясниш това на инспектор Фостър, а? Или ще се опиташ да се измъкнеш?

По изражението на лицето на Кътър личеше, че трескаво размисля. Той рязко блъсна Моли встрани и отправи див поглед към вратата.

— Трябва да се махна отгук!

— Има два асансьора — подхвърли услужливо Хари. — С малко късмет няма да вземеш този, който е предпочел детектив Фостър.

— Дръпни се назад! — Кътър насочваше оръжието си ту към Моли, ту към Хари, докато накрая реши да го държи само срещу Хари. — Не мърдай! Иначе ще стрелям.

Хари разпери широко ръце.

— Не мисля да ходя никъде.

— Кучи син! — излая Кътър. — Още не съм приключил с вас!

— Говориш като братовчед ми Джош. Хлапакът има същата склонност към мелодрамата.

Кътър не му обърна внимание. Обърна се и се затича към вратата.

В този миг ножът светкавично се озова в ръката на Хари. Той само изчакваше подходящия момент, тъй като без сянка на съмнение знаеше какво ще последва. Като че ли можеше да прочете мислите на Кътър, преди последният дори да е осъзнал и решил какво ще прави по-нататък.

Тук не се изискваше никакво паранормално шесто чувство, само логика и наблюдение. Кътър бе в състояние на паника, затова реагираше емоционално, а не разумно. Яростта щеше да надделее над здравия разум. Нямахше да е в състояние да се въздържа от отмъщение заради всичко, което се бе объркало и не бе станало според очакванията му. Хари знаеше, че Кътър ще се обърне и ще се опита да го убие.

Латъридж действително се спря до вратата и се обърна. Яростта бе изкривила лицето му в гротескна маска.

— Развали всичко, Тревилиън. Върви по дяволите!

След това насочи пистолета. Но не в Хари. В Моли!

В този момент Хари бе сигурен, че наистина полудява.

Твърде късно!

Рефлексите му обаче действаха отлично, както винаги. Ножът се отдели от ръката му с такава ловкост и бързина, като че имаше свой разум и воля, и с две превъртания се заби дълбоко в гърдите на Кътър. Ударът бе толкова силен, че го отхвърли назад. Яростта в погледа му се замени от изражение на неразбиране й учудване. Той изпусна пистолета и хвана с две ръце дръжката на ножа.

— Но аз планирах всичко... толкова внимателно — промълви с дрезгав глас и падна на колене. — Този път... не можеше... нищо... да се обърка.

После се свлече по лице на пода и повече не мръдна.

Хари притисна силно Моли към себе си. Тя зарови лице на гърдите му и се заплака.

— Ти ни спаси! Тази нощ ти спаси живота и на двама ни!

Този път не бе пристигнал твърде късно.

— Знаеше, нали? Още преди да влезеш, знаеше, че той е тук!

Хари я притисна още по-плътнo към себе си, докато гледаха как меката светлина на зората разпръсква последните останки на мрака. Полицайте вече си бяха отишли. Тялото на Латъридж беше отнесено, кръвта по пода — почистена.

Не им се искаше да си лягат. Бяха твърде развълнувани.

— Знаех... — Хари се поколеба, тъй като не бе сигурен с какви думи да изрази това, което бе усетил тогава. — Почувствах, че нещо не

е наред.

— Почувствал си нещо много повече. Разбрал си, че Латъридж е тук.

— Това заключение беше съвсем логично, като се има предвид факта, че е единственият източник на опасност, с който сме се сблъскали напоследък.

— Не ми пробутвай тези логически глупости — Моли се извъртя в прегръдката му и го погледна изпитателно. Смарагдовите ѝ очи блестяха. — Знаеше, че той е тук, защото аз те предупредих.

— Така ли?

— Да, така е! И което е по-важно, ти ме чу. В съзнанието си, Хари.

Той приведе глава и докосна леко устните ѝ със своите.

— Добре, нека приемем, че съм имал едно от моите видения.

— Било е нещо повече от видение — Моли обви ръце около врата му и го целуна. След това отметна назад глава и се засмя. — Съвсем скоро ще те накарам да си признаеш.

— Вече си в безопасност — Хари я положи леко на дивана и покри тялото ѝ със своето. — Господи, Моли, единствено това има значение.

Тя докосна с върха на пръстите си ъгълчето на устните му.

— Ти също си в безопасност. Това е единственото, което има значение за мен — очите ѝ блестяха.

Изведнъж, без предупреждение, в него избухна изгарящо желание. Една част от него, разумната и логичната, знаеше, че това е нормална реакция след акта на насилие и съзнанието, че едва не бе загубил Моли. Но тези мисли бяха пометени веднага от вихъра на страстта.

— Моли! — прошепна той. — Моли!

— Тук съм, Хари — устните ѝ се сляха с неговите.

Желанието изригна като мощен вулкан и в двамата, първична сила, която нищо не можеше да спре или предотврати. С нетърпеливи пръсти Хари започна да разкопчава и съблича дрехите ѝ, след това своите. Полусъблечени, те сляха телата си бурно, диво, подчинявайки се на първичния животински инстинкт. Копнежът, нуждата да се слоят в едно цяло бе всичко, което имаше значение в този момент. Хари просто прие тази нужда, прие я с готовност и ѝ се подчини.

Имаше нужда да почувства безграничната топлина и живот, и енергия в Моли. Имаше нужда отново да изпита невероятното чувство, когато потъваше в нея, когато се докосваше до най-дълбоката ѝ същност.

Тя се разтвори цялата за него. Той я вкусваше малко по малко, желяеше да разкрие най-дълбоките ѝ тайни, които не можеше да научи по никакъв друг начин. Търсеше нейните и в същото време ѝ предлагаше своите собствени тайни.

Стъпи смело на стъкления мост. Знаеше, че Моли го чака от другата страна на бездната. Докато тя беше там, той никога нямаше да падне.

Вече не беше сам в ужасяващата тъмнина.

Много по-късно Хари лежеше в прегръдките ѝ, позволявайки на топлината ѝ да проникне до мозъка на костите му, до самата му душа.

„Обичам те“, помисли си той.

Моли подпря брадичка между двете си ръце.

— И аз те обичам, Хари.

Точно в този момент Хари осъзна, че никога не бе изричал тези думи на глас. Нито веднъж. Невероятно!

— Обичам те, Моли!

Тя го погледна, в очите ѝ заблестяха искрици смях. И любов.

— Чух те още първия път, Хари.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

В един хубав пролетен ден Хари заведе Моли и техния новороден син в къщата Абъруик. Помогна на младата майка да се настани на огромния викториански диван и се приготви да ограничи посетителите до никакъв разумен брой. Нямахше да бъде лесно. Цял куп роднини от семейства Тревилиън, Стратън и Абъруик бяха изявили желание да се отбият и да видят майката и бебето. Антрето вече бе задръстено с подаръци.

Той застана до дивана и се загледа в сина си. Гледаше го и не преставаше да се учудва.

— Невероятно — прошепна. — Той е направо невероятен.

— Точно това си мислех и аз — Моли му отправи уморена, но изпълнена със задоволство усмивка. — Какво ще кажеш да го наречем Шон Джаспър Тревилиън?

— Името е малко необичайно, но какво пък? — Хари внимателно докосна малките пръстчета. — Изумително.

— Ако мислиш, че това дете е изумително, почакай да видиш следващото!

— Следващото?

— Ще има и едно малко момиченце, забрави ли? — продължи щастливо Моли. — След около две години, така мисля.

— Вече си готова да правиш планове за дъщеря?

— Аз я видях, не помниш ли? През онзи ужасен ден тя и малкият Шон спасиха живота ми тук, в тази къща, като ме накараха да си припомня гигантските играчки, направени от татко. Можем да я наречем Саманта Британи, по името на твоята и на моята майка.

— Както кажеш, скъпа — усмихна се Хари. — Със сигурност не мога да споря с теб. Докторът каза, че от днес вече е спокоен за твоето възстановяване, но аз все още не съм преминал този период. Ще мине известно време, преди да съм в състояние да понеса едно подобно преживяване.

— Ти беше чудесен — увери го Моли.

— Друг път!

— Истина е, Хари. Ти постоянно беше до мен — Моли докосна с върха на пръста си малкото носле на сина си. — Беше и в мислите ми, Хари, през цялото време — добави тихо.

Хари се престори, че не чу последното. Но тази част от него, която някога толкова се страхуваше от такива думи и от смисъла, който се влагаше в тях, вече не реагираше остро и тревожно.

По коридора проехтяха стъпки. Хари насочи поглед към вратата.

— Здравейте! — Теса подаде глава иззад леко откренатата врата, след това влезе, следвана от Хелоиз Стикли.

— Дойдохме да поднесем почитанията си на новия член на семейството.

— Хайде, приближете се — подкани ги Моли. — Здравей, Хелоиз.

— Здравейте, мис Абъруик... искам да кажа, мисис Тревилиън — усмихна се срамежливо Хелоиз. Държеше в ръце голяма кутия. — Чудесно хлапе.

— Това е и нашето мнение. И моля те, не ми говори на „ви“ — Моли хвърли поглед към кутията. — Колко мило от твоя страна да донесеш подарък!

— Всъщност, това не е точно подарък — изчерви се Хелоиз. — Завърших прототипа си. Помислих си, че може да искаш да го видиш.

Хари нададе глух стон.

— Не днес, благодаря.

— Но машината работи! — отвърна Хелоиз, вълнението бързо замени срамежливостта ѝ. — Поне теоретично. Досега нямах възможност да я изпробвам. Нуждая се от подходящ обект. Някой, който излъчва силно биополе.

Хари отстъпи крачка назад и се намръщи.

— Не гледай към мен!

— А? — Хелоиз му хвърли недоумяващ поглед. — Не мислех да използвам вас, доктор Тревилиън. Имам нужда от някой, който има доказани екстрасензорни способности.

— Е, предполагам, че това ме изключва от списъка ти — въздъхна с облекчение той.

Моли го погледна с весели искрици в очите. След това насочи вниманието си към Теса.

— Как се чувстваш като консултант?

— През юни отваряме ново кафене в Белвю — отвърна със задоволство Теса. — Този път всичко ще бъде както трябва. Мисля, че ще имаме страхотен успех. И ще получа доста голям процент от печалбата, разбира се.

— Тогава мисля, че е време да си наема нова помощничка — отвърна Моли. — Нещо ми подсказва, че в бъдеще няма да те виждам много често.

— Никога няма да изоставя корените си — отвърна уверено Теса. — Сега обмислям дали да не си махна халката на веждата. Ти какво мислиш?

— Не избързвай — посъветва я Моли. — Трябва да пазиш имиджа си.

— Права си.

Леко почукване по вратата предизвести появата на нов посетител.

— Имате ли нещо против да вляза? — попита Джош.

— Разбира се, че нямаме — обади се Моли. — Ела да се запознаеш с Шон Джаспър.

— Шон Джаспър? Върховно! — Джош прекоси стаята и се спря до дивана. — Изглежда ще се метне на стария.

— Какво би трябвало да означава това? — попита Хари.

Джош се усмихна.

— Да кажем, че не е най-красивият Тревилиън, който се е раждал досега в семейството.

— Той е страхотен — заяви твърдо Моли. — Като баща си.

— Благодаря ти — промърмори Хари.

— Красотата е относително понятие — съгласи се Джош. — Може би, когато порасне малко и тези бръчки изчезнат, ще изглежда много по-добре.

В коридора отекнаха нови стъпки. Този път беше Келси, с малка раница на гръб.

— Моли, току-що пристигам. Самолетът имаше закъснение. Джини казва, че съм изпуснала най-вълнуващото събитие. Добре ли си?

— И двамата сме добре — отвърна Моли.

— О, но той е просто прекрасен! — Келси се втурна напред, но спря рязко, когато забеляза Джош. В следния миг страните ѝ се покриха с руменина. — Здравей.

— Здравей — изглежда Джош изпитваше известни затруднения да намери подходящите думи. — Не сме се виждали от Коледа.

— Когато разля пунша върху мен — съгласи се Келси.

— Не може да съм бил аз — поклати глава Джош. — Аз имам страхотни рефлексии. Семейна черта. Как е училището?

— Страхотно! Ами при теб?

— Добре съм. Наистина.

Настъпи неловка тишина. Двамата продължиха да се гледат един друг така, все едно в стаята нямаше никой друг.

Моли хвърли многозначителен поглед към Хари, който в отговор само вдигна въпросително вежди. Не се нуждаеше от паранормални способности, за да разбере какво си мисли тя. Нещата стояха по този начин между Келси и Джош, откакто двамата се бяха запознали около приготовленията за сватбата.

— Ето, всичко е готово — обяви Хелоиз, която очевидно не долавяше напрежението във въздуха. — Отстъпете всички назад, докато го включа.

— Какво? — Хари рязко се обърна и видя, че Хелоиз бе извадила от кутията странен малък апарат. Той се състоеше от няколко висящи метални кръга, сложно електронно контролно табло, изпъстрено с различни цифри, и дълъг кабел, включен в най-близкия контакт.

— Почакай — той се отправи към контакта с твърдото намерение да изключи уреда. — Сега не е нито мястото, нито времето да се изпробва това нещо.

Хелоиз натисна един бутон. Контролното табло светна в разноцветни светлини като коледно дърво.

— О, Боже! — възкликна тя. — Уредът действително регистрира нещо. За пръв път получавам такъв сигнал!

— Боже Господи! — Келси захвърли раницата си и се приближи до машината. — Какво е това? Какво всъщност става?

— Все още не съм съвсем сигурна — Хелоиз започна да върти разни копчета и да размества някои връзки.

Джош се приближи и застана зад Келси.

— Какво е това нещо?

— Уред, който улавя паранормални мозъчни излъчвания — Хелоиз се приведе над контролното табло. — От месеци работя върху него, благодарение на финансовата помощ, която получих от „Абъруик“. О! Някой в тази стая наистина излъчва силни вибрации.

Хари се спря на половината път до контакта.

— Махни този идиотски уред оттук, Хелоиз. Вече ти казах, че не му е нито времето, нито мястото за демонстрации.

— Хари, почакай — притиснала с една ръка Шон Джаспър до гърдите си, Моли отметна одеялото и се изправи в седнало положение на дивана. — Нека да видим какво ни е донесла Хелоиз.

— Ти трябва да си почиваш — измърмори Хари.

— Чувствам се отлично. Искам да видя как работи машината на Хелоиз.

Хари изруга наум прочутото Абъруиково любопитство.

— Внимавайте всички! — извика Хелоиз, която продължаваше да върти копчетата. — Съвсем определено долавям вибрации. Толкова е вълнуващо! Някой в тази стая излъчва мощни паранормални вълни.

— Надявам се този някой да съм аз — обади се Келси. — Много би ми харесало.

Хелоиз насочи уреда към нея.

— Не, съжалявам, не си ти.

— Опитай с Хари — предложи Джош. — Всички в нашето семейство твърдят, че той притежава интуиция и силно развито шесто чувство.

Хелоиз насочи вниманието си към Хари.

— Не се приближавай към мен с това нещо! — предупреди я той. — Хелоиз, получи стипендията от фондацията против професионалните ми съвети и личното ми съгласие. Доколкото аз мога да преценя, това си беше чиста загуба на пари и време. Няма никаква, абсолютно никаква научна основа за такива изследвания.

— Хайде, Хари — обади се Моли. — Остави Хелоиз да опита. Какво лошо има в това?

— Да — повтори Джош. — Какво лошо?

— Лошото е, че противоречи на основните принципи и закони на науката — отвърна Хари. — И нямам намерение да участвам в такъв глупав експеримент.

— Хайде, Хари, не разваляй всичко — Моли спря, защото забеляза Хелоиз, застанала пред нея с шокирано изражение на лицето. — Какво има, Хелоиз? Случило ли се е нещо?

— Проклетата да съм, ако вибрациите не идват точно оттук! — Хелоиз се взираше невярващо в уреда.

— Аз ли? — Моли бе поласкана.

— Не, не мисля — изобретателката внимателно преместваше уреда наляво-надясно, без да го отдалечава от Моли и бебето. — Не си ти.

— Жалко — Моли направи разочарована гримаса. — Надявах се, че може би притежавам някакви паранормални способности.

— Бебето! — обяви Хелоиз. — Вибрациите идват от Шон Джаспър!

— Велики Боже! — прошепна Моли, в очите ѝ имаше страхопочитание. — Това е наследствено!

Хари впи изумен поглед в новородения си син. След това на устните му бавно се появи усмивка.

— Не обвинявай мен. Нещо ми подсказва, че това се предава от поколение на поколение и в двете семейства.

Моли се засмя очарована.

В този момент Хари не се нуждаеше от никакви паранормални способности, за да види изпълненото с любов и щастие бъдеще, което лежеше пред тях. Можеше да го види в кристалночистите очи на Моли.

Беше напълно, абсолютно сигурен в това.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.